

# Nữ Vương Của Tể Tướng

## Contents

|                                       |          |
|---------------------------------------|----------|
| <b>Nữ Vương Của Tể Tướng</b>          | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                 | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                 | 8        |
| 3. Chương 3 . . . . .                 | 15       |
| 4. Chương 4 . . . . .                 | 22       |
| 5. Chương 5 . . . . .                 | 28       |
| 6. Chương 6 . . . . .                 | 35       |
| 7. Chương 7 . . . . .                 | 41       |
| 8. Chương 8 . . . . .                 | 48       |
| 9. Chương 9 . . . . .                 | 52       |
| 10. Chương 10 . . . . .               | 59       |
| 11. Chương 11: Ngoại Truyện . . . . . | 62       |

## Nữ Vương Của Tể Tướng



### Giới thiệu

Tiểu Hoàn giống như người bị chìm vơ được tấm gỗ nổi lên, báo sự thật cho Công Tôn Minh Trạch.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-vuong-cua-te-tuong>

## 1. Chương 1

Mở đầu

Hai quân đối đầu.

Cuộc chiến này đã kéo dài hơn ba tháng, đối với binh sĩ hai bên mà nói, đều là sự thống khổ lớn lao.

Gần cuối năm, bọn họ cũng mong đợi có thể trở về nhà gặp mặt người nhà, cùng hưởng ngày vui; vậy mà, thực lực cờ trống hai quân tương đương, sần sần nhau chẳng phân biệt được, chiến dịch cứ thế kéo dài.

Lòng quân, bắt đầu dao động; đào binh, cũng bắt đầu xuất hiện.

Đối mặt với con số đào binh không ngừng lên cao, chủ soái hai bên cuối cùng hiệp định đình chiến, cũng tiến hành đàm phán ở giữa hai quân.

“Khó được gặp gỡ một tướng tốt khiến ta hết đường xoay sở, nhưng thì ra lại là một tiểu tử, thật khiến ta mở rộng tầm mắt nha!” Bình Dã vương - chủ soái Thịnh vương triều nhếch môi mỉm cười, bộ dáng như anh hùng, cũng nặng cảm giác anh hùng.

Tiểu tử này, hẳn đã sớm gặp rồi ! Năm ấy chính là cha tiểu tử này cứu vợ của hắn một mạng.

“Vương gia quá khen rồi, Minh Trạch cũng chỉ tận lực của mình mà thôi.” Thân là chủ soái Hoa Triều quốc, Công Tôn Minh Trạch khiêm tốn nhẹ nhàng cười đón lấy tán dương chế nhạo của Bình Dã vương.

Tiểu tử này thật trầm tĩnh nha! Có thể đặt binh sĩ ở vị trí thứ nhất, mà không cân nhắc thừa thắng đuổi theo, thành công lập nghiệp, tương lai nhất định là một Tể tướng tốt, nhân tài mà chúng vương đều muốn.

“Người có muốn đến Thịnh vương triều giúp vua của ta một tay?” Nhìn ở đứa cháu nhỏ ngây thơ ở nhà (cha Minh Trạch cứu vợ Vương gia, vợ Vương gia có con, rồi giờ đã có cháu ~> cũng xem như cha Minh Trạch có ơn với cháu của Vương gia), Bình Dã vương liền muốn dùng thủ đoạn bắt cóc tướng tài. “Đến Thịnh vương triều, ta giúp người một bước lên mây, làm một Tể tướng dưới vạt người trên vạn người.”

“Ý tốt của vương gia, Minh Trạch nhận trong lòng.” Rũ mắt lam xuống, Công Tôn Minh Trạch công khai cự tuyệt. Chỉ vì, hắn chỉ thần phục một người mà thôi.

“Tiểu tử tốt! Ta xem trọng người!” Bình Dã vương bị cự tuyệt cũng không có giận tím mặt, ngược lại nặng nề vỗ bả vai Công Tôn Minh Trạch. “Nếu sau này người có cái gì ta có thể giúp được, thì cứ đến Thịnh vương triều tìm ta, ta nhất định sẽ giúp người đến cùng.” Coi như là báo ân.

“Tạ Vương gia.” Công Tôn Minh Trạch không có cự tuyệt ý tốt của Bình Dã vương, hắn có dự cảm giác, tương lai nhất định sẽ dùng tới.

Ở tương lai không lâu sau. . .

## Chương 1.1

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .”

Bên trong màn hoa sen đẹp đẽ, tiếng ho nhẹ không ngừng vang lên.

“Tiểu Hoàn, khụ khụ. . . . Lấy triều phục cho ta. . . .” Giọng nữ khàn khàn yếu ớt từ trong rèm phù dung vang lên.

“Vương, sáng nay ngài đừng lâm triều!” Một cung nữ mỹ lệ, rất lo lắng nhìn nữ tử tái nhợt nằm trên long sàng.

“Không, trầm phải đi.” Nữ tử lắc nhẹ tay cự tuyệt, không ngờ lại gặp một trận ho khan ra tím ra phổi, liền té về trên giường như một con rối bị đứt dây.

“Vương!” Tiểu Hoàn chưa được truyền vào, đã vội vàng xông lên trước, đỡ Uất Trì Phượng Nhi kiêu yếu vô lực dậy. “Vương, Tiểu Hoàn đi gọi ngự y ngay lập tức.”

“Không! Tiểu Hoàn, đừng đi.” Uất Trì Phượng Nhi giơ tay lên ngăn cản Tiểu Hoàn. “Quân ta đang giao chiến ở tiền tuyến, tuyệt không thể. . . . Khụ khụ. . . . Tuyệt không thể truyền ra tin tức ta bị bệnh liệt giường, để tránh ảnh hưởng lòng quân ta. . . Khụ khụ. . . .”

“Nhưng vương. . . . .”

“Mau thay trang phục cho ta, ta phải vào triều.” Thấy Tiểu Hoàn không động đây, Uất Trì Phượng Nhi liền tỏ uy nghiêm của nữ vương, “Tiểu Hoàn, trầm ra lệnh người, thay trang phục cho trầm. . . Khụ khụ!” Cuối cùng, lại không nhận được ho lên.

Tiểu Hoàn khó xử nhìn Uất Trì Phụng Nhi, thay y phục cho nữ vương cũng không phải, mà khuyên nữ vương đừng lâm triều cũng không được.

Từ nhỏ đã sống với Uất Trì Phụng Nhi, tình như tỷ muội, nàng đương nhiên biết Uất Trì Phụng Nhi tỏ tư thái nữ vương ra, thì đại biểu đang tức giận.

Nàng là hạ thần, vốn nên nghe theo lệnh của nữ vương, nhưng xét trên tình nghĩa tỷ muội, lại khiến nàng khó có thể tuân theo.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đúng lúc Tiểu Hoàn lâm vào tiến lùi đều khó, khó có thể chọn lựa, tiếng nói dịu dàng của nam tử vang lên, Tiểu Hoàn nghe vào tai giống như là ánh mặt trời.

“Tể tướng!”

Nam tử cao lớn mặc triều phục đen tuyền tiến vào màn che, đôi mắt màu xanh nhìn chòng chọc gương mặt nhỏ tái nhợt.

“Tiểu Hoàn, đây là chuyện thế nào?” Công Tôn Minh Trạch lên tiếng hỏi Tiểu Hoàn, hai mắt lại không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia.

Hình dạng kiều yếu vô lực đó, hắn đã cực kỳ lâu không gặp rồi, hôm nay gặp được nhưng một chút cảm giác nhớ thương hắn cũng không có

“Tể tướng, vương đã bị bệnh vài ngày, nhưng nàng lại không chịu gọi ngự y, sợ ảnh hưởng lòng quân.”

Tiểu Hoàn giống như người bị chìm vớ được tấm gỗ nổi lên, báo sự thật cho Công Tôn Minh Trạch. Chỉ vì nàng biết, trong toàn triều chỉ có mình hắn có thể “Thuyết phục” nữ vương, không để nữ vương miễn cưỡng mình lâm triều.

“Vậy sao?” Giọng nói ảm áp không đổi, trong mắt xanh lại loáng qua lửa giận người khác khó có thể phát hiện.

“Sợ lòng quân dao động sao?”

Ngồi lên giường, không để ý tới sự giãy giụa vô lực buồn cười của Uất Trì Phụng Nhi, Công Tôn Minh Trạch cầm tay phải của nàng lên, tự dò mạch của nàng.

“Khụ khụ. . .” Uất Trì Phụng Nhi không ngừng giãy giụa, lại không đường chọn lựa phát hiện mình không cách nào tránh khỏi lực lượng kiềm chế nàng, chỉ có thể động động môi ra lệnh: “Tránh khỏi trẫm. . . . .”

“Im miệng!” Công Tôn Minh Trạch lại không hề có lẽ quân thần trực tiếp muốn nàng im miệng, hoàn toàn không có tự giác mình là hạ thần.

Nữ vương quý phái của Hoa Triều quốc, Uất Trì Phụng Nhi có chí cao vô thượng tôn nghiêm, người người đều khúm núm với nàng, sao có thể hắn để hắn đối đãi vô lễ?

“Ngươi. . .” Lửa giận vào tim, làm Uất Trì Phụng Nhi lập tức ho dữ dội hơn, thân thể vô lực té ở trên người Tiểu Hoàn phía sau.

“Xin vương bớt giận, xin vương bớt giận!” Tiểu Hoàn vội vàng an ủi chủ tử, một đôi mắt sáng len lén trừng Công Tôn Minh Trạch, trách hắn hại chủ tử bệnh “Nặng thêm” .

Dò xét mạch đập xong, Công Tôn Minh Trạch viết tên thuốc và phân lượng lên tờ giấy tuyên thành đặt trên bàn, giao cho Tiểu Hoàn. “Đến phòng thuốc lấy thuốc về, sau đó dùng năm chén nước sạch nấu thành nửa chén rồi đưa đến. Nhớ lấy, đừng cho thêm mật ong vào thuốc.” Hắn kỹ lưỡng giao phó.

“Nhưng. . . Không thêm mật ong, sẽ rất đắng.” Tiểu Hoàn chần chờ nói.

Nữ vương luôn luôn sợ đắng, thường ngày tất cả thuốc bổ canh bổ cũng đều không chịu uống vào miệng, lần này không bổ thêm mật ong vào trong thuốc đắng, nàng nhất định không chịu để bất kỳ một giọt thuốc vào trong miệng!

“Thêm mật ong, sẽ trung hòa được tính, khiến cho thuốc không phát huy được công hiệu tốt vốn có, đến lúc đó, bệnh của nàng chẳng những sẽ không chuyển tốt, ngược lại sẽ phản hiệu quả.”

Công Tôn Minh Trạch tỉ mỉ giải thích cho Tiểu Hoàn có lòng bảo vệ chủ, không cần tốn nhiều sức liên lấy được sự ủng hộ của tiểu cung nữ.

“Dạ! Tiểu Hoàn đi ngay.” Tiếp lấy giấy, Tiểu Hoàn kéo váy, chạy ra tấm cung, không ngờ lại nặng nề đụng vào nam nhân cao lớn ở ngoài cửa.

Tiểu Hoàn mất đi thăng bằng hai tay quơ loạn phía trước ôm lấy cái gì đó, muốn tìm lấy thứ gì ổn định thân thể lắc lư muốn ngã của mình; đợi nàng ổn định bước chân, lại phát hiện thứ mình ôm là cánh tay của nam nhân trước mắt, má nàng nóng lên, vội vàng rời khỏi.

“Đông Đông Đông. . . Đông hộ vệ!” Vừa nhắc đầu liền thấy gương mặt tuần tú đầy sát khí, Tiểu Hoàn đã nhìn quen nhiều trường hợp cũng không nhịn được lấp ba lấp báp.

Đông Tân Viễn liếc tờ giấy trong tay nàng, chữ phía trên chắc chắn ra từ chủ tử của hần, mà cần thị nữ cận thân của nữ vương tự đi làm, nhất định là chuyện không thể tuyên dương với thiên hạ.

“Đến phòng chứa thuốc?” Hần lên tiếng hỏi, ngữ điệu lại lạnh lùng làm người khác sợ.

Tiểu Hoàn không chút nghĩ ngợi mạnh mẽ gạt đầu, bị sự lạnh lùng của hần làm sợ đến sắp khóc.

“Đông hộ vệ, Tiểu, Tiểu Hoàn đi trước cáo từ rồi.” Đang nói, nàng liền kéo váy lên, chạy thẳng về phía phòng thuốc.

Ô ô ô. . . Sao nàng lại luôn gặp phải người lạnh giọng? Bình thường nữ vương đã lạnh lùng rồi, thậm chí cả Đông hộ vệ bên cạnh Tể tướng cũng lạnh như vậy, nàng sắp bị họ đông lạnh thành khối băng!

Tiểu Hoàn mới chạy vài bước, liền bị người thành linh ôm lấy eo từ phía sau, rồi nhảy lên trên nóc cung điện.

Nàng còn chưa kịp la, Đông Tân Viễn đã ôm nàng chạy qua nóc từng cung điện.

## Chương 1.2

Trong tay nhẹ nhàng như không có vật gì, làm Đông Tân Viễn không khỏi hiểu lầm, sức ăn của nàng có phải giống như gà con hay không, nếu không sao lại nhẹ như một cọng lông thế này?

“Đông Đông Đông. . .” Tiểu Hoàn run rẩy mở miệng, khoảng cách của bọn họ với mặt đất thật là kinh người, không phải một cung nữ nhỏ nhỏ có thể chịu được.

“Người quá chậm.” Đông Tân Viễn nhàn nhạt giải thích hành động lúc này của mình, lại tựa hồ như có chứa một chút cảm giác thuyết phục.

Tiểu Hoàn dĩ nhiên biết “Chỗ yếu” của thân thể mình, nhưng nàng, nhưng nàng. . . Rốt cuộc không chịu nổi sợ hãi ở đáy lòng, Tiểu Hoàn xoay người ôm chặt cổ Đông Tân Viễn, nức nở nghẹn ngào ghé vào lỗ tai hần rống to: “Người ta có chứng sợ cao, van cầu người thả ta xuống. . .”

Bị thân thể mềm mại chủ động lao vào ngực làm rối loạn tâm thần, Đông Tân Viễn cư nhiên trượt chân, từ trên nóc nhà lặn xuống.

Một tay của hần ôm đầu Tiểu Hoàn vào trong ngực, một tay kia vững vàng ôm chặt nàng, để lưng của mình rơi xuống đất trước.

“Ừm!” Sức nặng của hai người tạo thành đau đớn khổng lồ lúc rơi xuống đất, làm hần rên lên một tiếng.

Tiểu Hoàn chưa tỉnh hồn nằm ở trên người Đông Tân Viễn run rẩy không dứt, sau một hồi khá lâu mới giật mình mình vẫn nằm ở trên thân thể của một nam nhân.

Nàng liên tục nhảy ra khỏi hần, “Đông, Đông hộ vệ, ngài không có chuyện gì chứ?” Nàng thật muốn tiến lên đỡ hần dậy, nhưng lại sợ mạo phạm hần, nàng tiến lùi không được chỉ có thể đứng tại chỗ mở miệng hỏi thăm.

Đồng Tân Viễn lắc đầu một cái, so sánh với lúc luyện công trước kia thì cú ngã lần này chỉ là việc nhỏ, chưa nói tới tổn thương cỡ nào, ngược lại khi nàng nhảy khỏi mình thì cảm giác trống rỗng trong lòng tương đối ảnh hưởng tâm tình của hắn.

Hắn muốn ôm nàng trở lại, ôm lấy nàng thật chặt, cả đời đều không buông tay —— tâm tình chưa bao giờ nảy sinh này làm hắn không hiểu. Lại kỳ dị không muốn kháng cự.

“Sao có thể không có chuyện?” Tiểu Hoàn không tin hỏi ngược lại. Nàng thường ngày không cẩn thận ngã xuống ở đất bằng phẳng, cũng đã đau đến muốn khóc, huống chi là từ trên cao té xuống? “Không được! Ngài phải đi cho ngự y tỉ mỉ kiểm tra mới được.”

Nhất thời nóng nảy khiến nàng quên cách trở của nam nữ, tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay của hắn, muốn kéo hắn đến chỗ ngự y.

“Người phải lấy thuốc cho vương.” Đồng Tân Viễn không có tránh ra tay nhỏ bé của nàng, chỉ nhàn nhạt nhắc nhở nàng.

Hắn cũng không quên nhiệm vụ chủ tử giao cho nàng.

“A!” Nàng lại quên mất, vậy. . . . Nàng nên làm cái gì mới phải?

Tiểu Hoàn không biết làm sao khê cắn môi đỏ mọng, đầu ngón tay vô ý thức nắm chặt vải vóc trong tay.

Nữ vương quan trọng, hay là ân nhân cứu mạng quan trọng hơn?

Thấy hàm răng trắng nõn cắn chặt môi đỏ mọng, khiến Đồng Tân Viễn giống như là bị đầu độc, bàn tay nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Đừng cắn thương mình.” Hắn khàn khàn thì thầm, dường như lẩm bẩm giữa tình nhân.

Môi lạnh như băng chạm vào môi đỏ mọng ấm áp, đầu lưỡi có lực cạy ra hàm răng, khiến môi đỏ mọng miến đi đau đớn, lại thuận thế xông vào trong miệng hồng, lật khuấy cái lưỡi thơm tho ngây ngốc không dứt.

Tiểu Hoàn kinh ngạc nhìn khuôn mặt phái nam quá gần trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nổi lên một tầng đỏ thắm

Nàng ngây ngốc mặc cho hắn chiếm đoạt nước miếng trong miệng nàng, mặc cho lưỡi của hắn trượt vào giữa hàm răng, sau một hồi khá lâu, chờ nàng sắp thở không nổi thì nàng mới giật mình vì hành động vô cùng vô lễ của hắn.

Vội vã gơ tay lên đẩy hắn ra, nàng vừa xấu hổ vừa sợ chỉ vào hắn, “Người. . . Người người người. . . .” Lại hốt hoảng đến một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

Tròng mắt xanh đậm của hắn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nóng bỏng giống như muốn cắn nuốt nàng, giống như đang nói cho nàng biết, nụ hôn vừa rồi vẫn không thể khiến cho hắn thỏa mãn. . . . Tiểu Hoàn hô nhỏ một tiếng, kéo làn váy lên co cẳng chạy, không dám dừng lại ở nguyên chỗ.

Nàng cảm thấy xấu hổ, lại không tự giác cảm thấy vui vẻ. . . . Nghĩ đến đây, mặt của nàng đỏ hơn.

Đồng Tân Viễn không có đuổi theo, chỉ vì dục vọng trong quần đã dấy lên vì nụ hôn vừa rồi, nếu đuổi theo phía trước, hắn không dám khẳng định mình có thể làm ra chuyện càng thêm mất quy củ, khiến nàng không cách nào hoàn thành nhiệm vụ chủ tử nhả nhủ hay không.

Khác, hắn cũng không muốn dọa nàng sợ.

Ánh mắt đuổi theo nàng, cho đến bóng dáng của Tiểu Hoàn biến mất ở sau cung điện nguy nga, hắn vẫn không có thu hồi ánh mắt của mình. . .

Ngoài phòng ngủ, xuân ý dồi dào; trong phòng ngủ, cũng lửa nóng.

Bóng dáng của Tiểu Hoàn vừa bước ra tầm cung, Úy Trì Phượng Nhi lập tức nhích thân thể yếu đuối vào sát trong giường, dùng cái mềm mềm mại quần chặt mình lại.

“Trầm mệt mỏi, khanh gia có thể lui ra trước.” Nàng lạnh nhạt nói.

Công Tôn Minh Trạch vẫn cười tiến lên, suồng sã ngồi ở bên cạnh giường thêu. “Vương bị bệnh, thần nên ở bên phục vụ, nếu không, thật sự là cô phụ vương ân sủng của vẫn đối với thần.”

Lời của hắn, không nhanh không chậm, giống như gió xuân phất qua; vậy mà, tay của hắn lại xoa lưng của nàng, khe vuốt ve cách cái mền lạnh như băng.

Úy Trì Phượng Nhi nhỏ giọng, “Không cần. . . .” Tỉnh táo luôn có ở trước mặt của hắn lại không còn sót chút gì.

“Phượng Nhi, vương của ta.” Nàng yếu đuối cự tuyệt, hắn thì làm như không thấy, ôm nàng vào trong ngực ở trong tiếng kinh hô của nàng, “Vương, Phượng Nhi, gần đây nàng lạnh nhạt ta, là ta không được sủng nữa sao?”

Vốn là lời nói của phi tử không được sủng, từ trong miệng hắn nói ra, thực thêm một phần dỏ dỏ ương ương.

“Dừng tay!” Nàng không ngừng lắc tay, kháng cự cảm dỗ của hắn, “Ta chưa bao giờ sủng ngươi. . . Chưa bao giờ. . . .”

Vừa rồi đã quấn mền quanh mình thật chặt, đến nỗi hiện tại không cách nào thoát đi hai cánh tay của hắn.

“Nàng chưa bao giờ sủng ta sao, Phượng Nhi?” Hơi thở nóng bỏng, chậm rãi phun ra cổ và vành tai của Úy Trì Phượng Nhi.

“Không có!” Úy Trì Phượng Nhi vội vàng phủ nhận.

Vốn chỉ muốn trêu chọc nàng mà thôi, nhưng sự phủ nhận của nàng thật sự chọc giận hắn.

“Vậy. . . Một tháng trước, vào đêm sinh nhật hai mươi tuổi của nàng, đêm hôm đó nàng rút cuộc sủng ai?” Công Tôn Minh Trạch giống như vô tâm hỏi, đáy mắt lại tràn đầy tà ý.

“Ngươi. . . . Khụ khụ khụ. . . . Rõ ràng là ngươi, là ngươi. . . .” Úy Trì Phượng Nhi lo lắng muốn phải sạch tội danh, lại biến khéo thành vụng, ho đến nói cũng không rõ ràng, muốn cũng không nói được.

“Xem, nàng cũng thừa nhận, không phải sao? Vương của ta.” Công Tôn Minh Trạch không sợ hãi nói, tiếp tục trêu chọc nàng.

“Công Tôn. . . . Minh Trạch. . . .”

### Chương 1.3

“Chính là thanh âm này, Phượng Nhi.” Hắn nghiêng đầu hôn lên cái cổ trắng nõn gần trong gang tấc kia.

“Đêm đó khi ta ở trong thân thể nàng, lúc nhẹ lúc mạnh yêu nàng, nàng chính là phát ra loại thanh âm này, quyến rũ ta tìm lòng không được càng muốn muốn nàng.”

“Dừng, không thể.” Úy Trì Phượng Nhi lắc lư đầu, muốn dùng động tác mềm yếu ngăn cản hắn; mặt khác, cũng không làm rõ được mình rút cuộc thật lòng muốn hắn dừng tay hay không.

“Phượng Nhi, nàng biết không?” Công Tôn Minh Trạch tiếp tục dùng giọng nói khàn khàn mê hoặc nàng, bàn tay chạy ở trên lưng. “Mỗi một đêm, hình như ta đều nghe nàng thở dốc dưới người của ta, hại trái tim ta ngứa ngáy khó nhịn, cả đêm nóng ran khó có thể ngủ; coi như ngủ được, tình cảnh nàng ở dưới người của ta, cầu xin ta yêu nàng luôn không mời mà tới, nàng nói, ta có thể chịu được việc nàng cố ý lạnh nhạt ta sao?”

Nói xong, hắn bắt màn nặng nề hôn một cái lên cổ nàng.

Nàng thở gấp gấp một tiếng, vết hôn hắn lưu lại vừa nóng vừa tê.

“Dừng, đừng như vậy.” Nàng lắc lắc tay, bắt lực né tránh nụ hôn nhẹ của hắn in dấu.

Nhất định là nàng đang bị bệnh, nếu không sao nàng lại không tránh thoát nụ hôn của hắn? Nhất định không phải nàng không muốn đẩy hắn ra. . . . Úy Trì Phượng Nhi tự thôi miên.

Đối với sự cự tuyệt nhiều lần của nàng, Công Tôn Minh Trạch chỉ là lộ ra một nụ cười cứng chiều, tiếp tục có tính nhẫn nại truy đuổi môi của nàng. “Phượng Nhi, vương của ta. . .” Giọng nói ôn hòa dính vào tình dục khàn khàn, quyến rũ thì thầm.

Không thể nghe. . . Không thể nghe. . . Ủy Trì Phượng Nhi nói với mình như thế, muốn mình dừng giống trước, trầm luân trong giọng nói của hắn lần nữa, mất đi lý tính cầu xin hắn yêu mình.

Nàng nhắm mắt lại, lặng yên đọc tổ phổ (tên của tổ tông) trong lòng. Ủy Trì Diệu Tông, Ủy Trì Văn Ngạn, Ủy Trì. . . . “Phượng Nhi, mở đôi mắt đen xinh đẹp của nàng nhìn ta.” Hắn muốn tất cả lực chú ý của nàng, không cho nàng phân tâm. “Phượng Nhi, nàng không mở mắt nhìn ta, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Nụ cười bên môi Công Tôn Minh Trạch, càng thêm tà ác.

Ủy Trì Vũ Tu, Ủy Trì. . . . “A!” Ủy Trì Phượng Nhi vội vàng mở ra đôi mắt long lanh trắng đen rõ ràng, lên tiếng kinh hô, quả thật đúng như hắn mong muốn —— chỉ vì nam nhân này đã cởi ra trói buộc, thậm chí ngay cả áo ngủ tinh xảo trên người cũng lột ra, lộ ra bộ ngực đầy đà phía dưới, cùng với quần lót nhỏ thật mỏng, cái gì cũng không giấu được.

“Công Tôn Minh Trạch, người. . .” Một đôi tay nhỏ bé “có chút ít còn hơn không” che ở trước ngực, muốn che đi một chút cảnh tượng xinh đẹp.

Bàn tay nâng lên, hắn nâng lên thân thể mềm mại không xương của nàng, cũng nâng môi nàng đặt lên môi chờ đợi đã lâu của mình, triền triền miên miên hôn nàng.

“Đừng. . .” Nụ hôn của hắn thật dịu dàng, khiến nàng được che chở, hại nàng sắp quên mất mình đang kháng cự cái gì.

“Phượng Nhi, chuyên tâm chút!” Hắn không chấp nhận nàng kháng cự, tự lấy giọng nói dịu dàng không thể kháng cự của mình hấp dẫn nàng.

“Ừm! Không thể, ta bệnh.” Nàng vẫn cự tuyệt, nhưng lần trả lời này cũng không phải vì căng thẳng, mà là vì không để cho bệnh nặng lây cho hắn.

“Ta không sợ, Phượng Nhi.” Hắn khàn khàn lẩm bẩm, rồi sau đó nặng nề hôn nàng, hung hăng đảo loạn lý trí người trong ngực, cho đến nàng chỉ phát ra tiếng thở gấp hắn thích nghe nhất.

Đôi tay xoa phần mềm mại đầy đặn trước ngực nàng, hắn suông sã xoa tứ phía, dần dần cảm nhận được quả nhỏ trên phần đầy đà chậm rãi nở rộ đứng thẳng trong lòng bàn tay.

Nàng xấu hổ không dứt xoay mặt, không tin thân thể mình lại dám dâng đáp lại hắn như thế. Chẳng lẽ, trong xương cốt trời sanh của nàng đã phóng lãng?

“Phượng Nhi, đang suy nghĩ gì?” Chú ý nàng không chuyên tâm, hắn nhướn mày kiểm, dừng lại tất cả cử động trên đầu.

“Công Tôn Minh Trạch. . .” Trên bầu ngực truyền tới xôn xao và chỗ tư mật giữa hai chân truyền tới khẩn cầu, khiến nàng không nhận được gương mặt, van xin nhìn chăm chăm vào hắn.

“Muốn nhiều hơn, phải không?” Nụ cười trên môi hắn sâu hơn, “Trả lời ta, Phượng Nhi. Nói cho ta biết, nàng muốn nhiều hơn, phải không?”

Hắn ác ý dùng giọng nói dụ dỗ nàng, “Trả lời ta, sẽ cho nàng.”

Tất cả máu có được giống như đều tập trung vào trên mặt, mặt của nàng trong nháy mắt đỏ như rặng mây đỏ ở chân trời; vậy mà, cảm xúc xấu hổ lại làm môi đỏ mọng muốn nói lại thôi.

“Trạch. . . .” Nàng khẽ gọi.

Hắn cười yếu ớt nhìn nàng, hô hấp nóng bỏng làm nóng cổ của nàng.

“Phượng Nhi, nữ vương của ta, thần đang đợi ngài mở miệng!” Hắn cố ý dùng ngón cái phát qua nụ hoa đứng thẳng, khiến nàng phát ra một tiếng yêu kiều khó nhận.

“Như thế nào? Như vậy không khó chịu sao? Không muốn nhiều hơn sao?”

“Người. . .” Ủy Trì Phượng Nhi khẽ cắn môi, tự ái và dục vọng giao chiến ở trong cơ thể nàng.

“Thế nào? Thần đang chờ.”

Cuối cùng, dục vọng bị hấn khơi lên chiến thắng tự ái của nàng, gập gối hấn, tôn nghiêm của nàng càng ngày càng hơn không có!

“Ta. . . . Trạch. . . . Ta. . . .” Tay nhỏ bé mềm mại leo lên vai hấn, môi đỏ mọng chủ động tiếp cận hấn.

Công Tôn Minh Trạch tiến tới môi của nàng, biết đây đã là ranh giới cuối cùng của nàng, nếu không biết đủ, hấn có thể cũng sẽ bị nữ vương then quá thành giận đập xuống giường.

Hấn điên cuồng hôn nàng, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi, đôi tay không nhanh không chậm cởi xuống triều phục màu đen trên người.

“Ừ!” Môi đỏ mọng bị hôn phát ra một tiếng than nhẹ thất bại, tay nhỏ bé trắng nõn không kịp đợi kéo ra quần áo trong của hấn, để nhìn thấy lồng ngực to lớn.

“Không kịp đợi, hử?” Thoáng buông môi nhau ra, hấn hài hước hỏi, khiến nàng không thuận theo nhìn chằm chằm. “Không sao!”

Hấn nhanh chóng cởi xuống quần áo còn lại trên người, thuận tay cởi quần lót của nàng xuống, vẫn hôn dọc theo cổ mảnh khảnh của nàng, đến trên vai trắng tuyết của nàng, thô bạo in lên ký hiệu chỉ thuộc về hấn.

Ủy Trì Phượng Nhi nhẹ đưa tay lên, đặt trên tóc Công Tôn Minh Trạch, nhịn không được thở gấp ra tiếng, đầu ngón tay êm ái phất qua.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn mặt dịu dàng của nàng — chỉ có ở trên giường, nàng mới có thể tháo xuống thân phận cao quý của nữ vương, toàn tâm toàn ý làm Phượng Nhi chỉ thuộc về hấn.

“Phượng Nhi.” Hấn cúi người lần nữa, ngậm nụ hoa xinh đẹp nở rộ của nàng vào miệng, cố ý muốn cho nàng cảm nhận được vui thích.

“A!” Cảm thụ đầu lưỡi linh hoạt của hấn quấn lấy quả nhỏ nhạy cảm kéo nhẹ, nàng không kiềm chế được ưỡn người về phía hấn, gần sát đùi bốn của hấn.

Vậy mà sau một khắc, nàng lại xoay mặt, cảm thấy xấu hổ vì sự lớn mật của mình. . . .

## 2. Chương 2

### Chương 2.1

Mê muội nhìn chằm chằm mặt của Ủy Trì Phượng Nhi, Công Tôn Minh Trạch êm ái liếm cánh môi mềm mại của nàng.

“Phượng Nhi, tình yêu nam nữ là chuyện đương nhiên thiên kinh địa nghĩa, vì sao phải cảm thấy xấu hổ?” Tay của hấn vuốt da thịt mềm mại bị lạnh lẽo, một tay kia tìm đến nơi mất hồn giữa hai chân nàng, suông sả tứ phía lần đến hạt đậu đỏ chôn giấu ở trong nụ hoa hồng.

Ngón tay cảm thụ ướt át truyền tới, hấn tà tà cười một tiếng, “Nàng cũng đang chờ đợi ta sao? Phượng Nhi.”

Cự tuyệt trả lời vấn đề mắc cỡ này của hấn, Ủy Trì Phượng Nhi nhắm mắt lại thật chặt. Nàng dĩ nhiên cũng biết, mật huyết giữa hai chân mình đã sớm bởi vì sự trêu chọc của hấn mà cổ đại lan tràn rồi.

Ngón tay dài tiến quân thần tốc, mở mang bờ cõi trong hành lang chật hẹp, quyến rũ tiểu nữ nhân phía dưới cho hấn mềm mại.

“Trạch. . .” Môi đỏ mọng tràn ra từng tiếng ngâm nga mất hồn, tay của nàng khó điều khiển tự động xoa lồng ngực bền chắc của hắn, cảm thụ nhịp tim đập mạnh mẽ của hắn.

Bởi vì tay nhỏ bé mềm mại của nàng, môi đang cười tà của hắn cứng đờ, hô hấp nhất thời trở nên dồn dập mà dày đặc. Khi đầu ngón tay nàng phất qua nụ hoa đẹp nhỏ của phái nam, hắn không nhịn được gầm nhẹ lên tiếng: “Phượng Nhi!”

Nghe tiếng, Ủy Trì Phượng Nhi đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó môi đỏ mọng hiện lên một nụ cười yếu ớt.

Ngón tay mềm mại như bông, cố ý phủ dề nụ hoa nhạy cảm của hắn, bừa bãi chuyển động lên, xoa nắn, đem tất cả những thủ đoạn hắn đã từng dùng trên người nàng, trả lại trên người hắn từng chút.

Hắn ngửa đầu thở gấp gấp, không nghĩ tới chỉ cần trêu chọc nhỏ của nàng, liền khiến hắn ý loạn tình mê đến thê.

Mắt ẩn tình như nước mùa thu nhìn hắn một hồi lâu, thành linh đưa môi đỏ mọng lại gần lồng ngực của hắn, lưỡi nóng trượt vào, liếm láp nhẹ trên nụ hoa hắn.

Chỗ kín phái nam bởi vì nàng cố ý trêu đùa mà căng đau đớn, khiến hắn mất đi lý trí vận bung ra chân dài trắng như tuyết của nàng, để cho chỗ kín nữ tư mật nhất của nàng hoàn toàn biểu lộ ở trước mắt.

Thứ khổng lồ của phái nam, hung hăng đi vào huyết ẩm ướt trong tiếng thở gấp của nàng, không đợi nàng thích ứng cũng không chút lưu tình đút vào.

Bị sức lực mạnh mẽ xỏ xuyên qua, Ủy Trì Phượng Nhi kinh sợ bắt lấy bả vai của Công Tôn Minh Trạch, run rẩy khẽ rên : “Trạch. . .”

Mặc dù đã hưởng qua cảm giác tình dục với hắn, nhưng chỗ kín chưa thích ứng kịp với hắn vẫn còn truyền đến sự căng đau, khi hắn mạnh mẽ đâm thẳng vào, khiến nàng cơ hồ không chịu nổi mở miệng cầu xin tha thứ.

Nhưng hắn thậm chí ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không cho nàng liền dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất của nàng, khiến nàng trừ từng tiếng thở cùng với nước nở nghẹn ngào không chịu nổi, cũng không phát ra được thanh âm nào khác.

“Phượng Nhi, Phượng Nhi của ta.” Muốn thuần phục Phượng Hoàng cao quý trong ngực này, thật đúng là mất không ít tâm huyết và hơi sức của hắn!

Nhìn nàng trần trọc rên rỉ ở dưới hắn, bộ dáng mỹ lệ giống như đêm đầu tiên hoan ái, kích thích kích cuồng trong lòng hắn, chỉ muốn chiếm đoạt, tạo ra cao triều trên người nàng.

“Không, làm gì có, tại sao có thể như vậy?” Cảm thấy “Hắn” trong cơ thể tự nhiên lại to lên, Ủy Trì Phượng Nhi không dám tin ngẩng lên đầu trừng Công Tôn Minh Trạch.

“Chỉ đồ thừa nàng quá mê người.” Hơi thở của hắn rối loạn trả lời nàng, hoàn toàn thừa nhận giờ phút này mình điên cuồng vì nàng.

“Thật, thật to.”

Huyết ẩm ướt bọc lại dương vật của hắn thật chặt, theo mỗi một phần to lên của hắn, hoa huyết lại bị căng lớn một phần.

“Không nên như vậy, sẽ làm hư.” Nàng run rẩy cầu xin tha thứ, tay nhỏ bé vọng tưởng muốn đẩy hắn ra.

Nhưng ý nghĩ chỉ chuyển một cái, trong hoa huyết lại thấm nước hoa ra nhiều hơn, khi hắn ra vào hoa huyết, chất ướt liền tràn ra mông trắng, cùng với cái mềm mại ở dưới.

“Thật ướt.” Hắn khàn giọng thì thầm, “Phượng Nhi, nàng thật nhiệt tình, ta sắp hòa tan ở trong cơ thể ngươi.”

Bị sự thẳng tiến mạnh mẽ nhanh chóng của hắn đụng đến không thể tự khống chế, Ủy Trì Phượng Nhi nâng thân thể mềm mại không xương lên, để cho hắn vùi sâu vào mình hơn.

Cầm thấy nàng nhiệt tình đáp lại, hần tà tà cười một tiếng, lựa chọn rút phần trắng kiện ra khỏi hoa huyết. Nước ho mất đi trở ngại xông ra khe huyết, chảy đến trên giường, có vẻ mê người mà tuyệt đẹp.

“Chàng. . .” Không thể tin tưởng nhìn chằm chằm hần, hoa huyết truyền tới trận trận xôn xao, khiến Úy Trì Phượng Nhi không chịu nổi mở miệng: “Trạch, trở lại.”

Chân dài trắng nõn không biết thẹn thùng vòng qua hông của hần, không ngờ hần lại đưa tay kiềm chế một mắt cá chân khác, khiến hoa huyết dính chất lỏng biểu lộ toàn bộ trước mắt hần.

Không để ý tư thế bây giờ thật sự làm người ta đỏ mặt tới mang tai, nàng duỗi đôi tay dài van xin mở miệng: “Ôm ta, trạch.”

“Hiện tại không phải ta đang ôm nàng sao?” Công Tôn Minh Trạch gian xảo dùng hai ngón tay thăm dò vào hoa huyết, cảm thụ huyết bao lấy hần thật chặt, cảm giác mất hồn kia cơ hồ làm hần không kiềm chế được. “Phượng Nhi, nàng thật là báu vật trời sanh, nam nhân đều sẽ thần phục ở dưới chân nàng.”

Nếu không phải kế tiếp cần lấy được cam đoan của nàng, hần đã sớm hóa thân trở thành dã thú, bừa bãi ở dong ruồi bên trong thân thể của nàng rồi. Mặc dù ngón tay dài thoáng thỏa mãn ngứa ngáy trong huyết, nhưng lại kích thích khoái cảm theo đuổi nàng. “Trạch đi vào, ta muốn chàng.” Lời nói thường ngày xấu hổ mở miệng, giờ phút này bị hần khiến cho tất cả đều nói ra.

Nghe vậy, hần thiếu chút nữa quăng chuyện muốn lấy được sự bảo đảm của nàng ra sau đầu, chỉ muốn thỏa mãn dục vọng đang kêu la ồn ào không dứt của nhau.

“Lui về phía sau, nàng phải xem mình là thứ nhất, mọi chuyện làm theo khả năng, không cho cậy mạnh, không cho mọi chuyện đều lấy nước làm đầu nữa.” Hần dùng ngón tay khuấy động chỗ mẫn cảm trong huyết, làm nàng càng thêm khó nhịn, lại gần trên cột của hần.

“Nàng có thể bảo đảm với ta không?”

“Ta đồng ý với chàng, ta cái gì đều đồng ý với chàng.” Nàng không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, thân thể đã được hần dạy dỗ cực kỳ nhạy cảm, khiến nàng không chịu nổi sự chạm tới như gãi không đúng chỗ ngứa của hần.

“Trạch, mau vào, ta muốn chàng.” Nàng bây giờ, chỉ muốn làm một đứa trẻ trầm luân ở trong sóng tình dục.

“Ngoan oa.” Lấy được bảo đảm, hần không bao giờ lãng phí thời gian nữa, vùi sâu dương cương thông trưởng đến gần đau đớn vào trong huyết ướt mong đợi đã lâu, dùng sức xâm lấn huyết đạo hần khát vọng đã lâu.

Đề phòng hần rời đi lần nữa, nàng dùng hai chân vòng chặt eo của hần.

“Phượng Nhi, chúng ta thử trò mới.” Hần cười tựa vào bên tai của nàng nói.

Nàng trừng mắt nhìn, còn chưa tiêu hóa hần rốt cuộc đang nói cái gì, liền cảm thấy hần chợt lui về phía sau ngồi dậy, khiến nàng đang bám trên người hần cũng tùy theo ngồi ở trên người của hần.

“Trạch?” Dương cương trong cơ thể bởi vì cái tư thế này càng thêm tiến vào nàng, khiến cho địa phương giao hợp của hai người càng thêm thân mật, không có một khe hở.

“Vương của ta, thần đang ‘ cho ngài ăn no ’ a!” Vì chặt kín của nàng mà cười khế, Công Tôn Minh Trạch nâng hông của nàng lên, lại buông tay, để cho nàng nặng nề ngồi xuống ——

“Ông trời ơi..!” khoái cảm kia làm hai người không khỏi đồng thời rên rỉ ra tiếng, hần cơ hồ muốn bộc phát ở trong huyết chặt của nàng.

“Trạch. . .” Nàng than nhẹ ra tiếng, gò má mềm mại như lông mèo xoa mặt của hần, trong giọng nói tràn đầy đáng thương.

“Muốn? Hử?”

## Chương 2.2

“Muốn. . . .” Nàng run rẩy ra tiếng, bởi vì dương cương của hần đang vào sâu ra cạn trong nàng, nàng muốn xâm nhập sâu hơn mạnh hơn. . . .

Hắn nặng nề hôn lên môi của nàng, thắt lưng bắt đầu hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất của nàng, khiến cho nàng phát ra một tiếng thở dốc đắm chìm ở trong kích tình hoan ái.

Tay nhỏ bé mềm mại đặt ở trên vai của hắn, đông đưa thân thể mềm mại theo bản năng trời sanh của phái nữ và luật động của hắn, nghênh hợp sóng cuồng của hắn.

“Trạch. . .” một luồng sóng khoái cảm đánh úp về phía giác quan yếu ớt của nàng, làm nàng hoàn toàn mất khống chế.

“Thích không?” Đỉnh phái nam tìm kiếm nơi mẫn cảm nhất của nàng, đụng vào điểm của nàng, cố ý lấy ra lời chân thật nhất ở đáy lòng của nàng lúc nàng ý loạn tình mê.

“Thích, thích” Ủy Trì Phượng Nhi bị lạc ở trong bể dục nỉ non ra lời chân thật nhất trong lòng, thỏa mãn rất lớn tôn nghiêm của nam nhân phía dưới.

Nàng dâm mị lắc lư vòng eo, nhưng thân thể suy yếu vì mắc bệnh rất nhanh khiến cho nàng hao hết tất cả hơi sức, vô lực nằm sấp trên người của hắn.

“Trạch. . . . .” Nàng khàn khàn mềm giọng, yêu cầu nam nhân cũng sấp không chịu đựng được nhanh chóng thỏa mãn thân thể vẫn chưa thể thỏa mãn của cả hai.

Nghe vậy, hắn đặt nàng trên mặt giường, cứng rắn hung hăng tiến vào chỗ kín của nàng như nàng mong muốn, giống như là muốn khoét sạch nàng.

“Phượng Nhi, Phượng Nhi của ta.” Hắn lẩm bẩm tên của nàng, không cách nào phủ nhận yêu say đắm của mình với nàng ngày càng tăng cường.

Nàng leo lên trên người nam nhân thật chặt, chỉ cảm thấy hắn sấp hoàn toàn ôm nàng vào trong thân thể của hắn. “Ừ! Ta sấp, sấp. . .”

Tê dại làm người ta trầm luân ngưng tụ ở trong bụng, hắn mạnh mẽ kéo ra đưa vào, đưa nàng lên đỉnh xinh đẹp.

Huyết lộ ra màu sắc tình dục càng đỏ tươi hơn, hoa huyết càng chảy ra nhiều chất lỏng hơn, khiến cho động tác của hắn nhanh hơn, sâu hơn.

Ngọt ngào giam cầm ở chỗ kín làm hắn không nhận được gằm nhẹ ra tiếng, cúi đầu hôn môi của nàng, cảm thấy huyết của nàng vì vậy mà càng nuốt hắn chặt hơn.

Ủy Trì Phượng Nhi thẳng thân thể ra, “Đủ rồi, ta không được.”

Một luồng sóng run rẩy trong cơ thể còn chưa lắng xuống, một cơn sóng lớn khác lại đánh về phía nàng, làm nàng không khỏi sợ hãi ôm chặt hắn, đường huyết trong cơ thể cũng thành linh co rút nhanh.

Nơi cổ họng Công Tôn Minh Trạch phát ra tiếng gằm thét như dã thú, ra sức xông vào chỗ sâu nhất của nàng, buông thả lửa dục chất chứa hồi lâu.

Không cách nào chịu đựng hoa đạo đạt tới đỉnh núi tình dục lần nữa, ngón tay nhọn thon dài bầu xuống sau lưng hắn đầu tay thuộc về nàng.

“Phượng Nhi của ta, ngươi thiếu chút nữa giết chết ta rồi.” Vô lực ép nhẹ ở trên người của nàng, Công Tôn Minh Trạch bất đắc dĩ cười một tiếng.

Trái tim đập loạn, Ủy Trì Phượng Nhi không ngừng thở dốc, trong hơi thở đều là hương sau khi nam nữ hoan ái.

“Công Tôn Minh Trạch. . .” Cảm thấy hắn từ từ lui ra thân thể của nàng, nàng khẽ gọi.

“Đừng nghĩ bảo ta lập tức rời đi.” Hắn nghĩ cũng không nghĩ đã phủ quyết lời muốn nói kế tiếp của nàng, ngược lại đưa tay ôm chặt nàng vào trong ngực, yên tĩnh hưởng thụ thân mật sau mây mưa.

Nàng sợ người khác bắt gặp cảnh thân mật giữa hai người, nhưng hắn lại không sợ!

Vừa nghĩ đến lần trước hai người hoan ái xong, nàng lập tức lệnh hấn mặc áo rồi đi, về mặt bướng bỉnh kiêu ngạo kia, giống như hấn chỉ là một yêu thị nhỏ nhỏ trong “Hậu cung” của nàng mà thôi, khiến hấn tức giận không thôi.

“Thân là hạ thần, người không nên xuất hiện ở trong tầm cung của ta. . .” Nàng nhỏ giọng nhắc nhở, thân thể hoan ái xong cực kỳ mệt mỏi.

“Hiện tại mới nói với ta những lời này, không phải đã quá muộn sao?” Hấn đùa giỡn ra tiếng, không ngại “bận” một trận nữa với nàng.

“Dừng tay!” Nàng bắt được tay rục rịch chộn rộn của hấn, hiện tại nàng cũng không có tinh thần “Làm bừa” với hấn nữa. “Tiểu Hoàn sắp trở lại rồi.”

Đây mới là nguyên nhân nàng muốn đuổi hấn đi, Tiểu Hoàn còn là khuê nữ chưa lấy chồng, nếu nàng nhìn thấy tình cảnh hai người lẩn lộn ở trên giường, đến lúc đó nàng nên giải thích với Tiểu Hoàn chuyện trên giường của nàng và Công Tôn Minh Trạch như thế nào?

“Ta bắt đầu ghen tỵ Tiểu Hoàn.” Tựa vào tai của nàng, hấn ác ý thổi hơi vào vành tai nàng, hài lòng thấy nàng nhảy cảm co bả vai lại.

“Người. . .” Nàng vừa thẹn vừa cúi nhìn chằm chằm hấn, “Người mau đi đi!”

“Không giữ ta?” Hấn trần truồng đứng lên, cố ý hỏi: “Không có chút lưu luyến nào với thân thể này của ta?”

“Đi!” Tiện tay nhặt lên y phục rơi trên mặt giường ném về phía hấn, nàng khàn giọng khê hô.

Hấn ừ từ cầm lên một cái quần lót nhỏ nhỏ trong số y phục nàng ném tới quơ quơ trước mặt đỏ của nàng, “Đây là ‘tín vật đính ước’ nàng tặng ta? Quả nhiên nữ vương thật không giống người thường, tặng tín vật đính ước cũng đặc biệt có ý tứ.” Hấn hài hước nói, cố ý trả thù sự xấu xa “Dùng xong liền đuổi” của nàng.

Trên má phấn có thẹn quá thành giận rõ ràng, trong mắt sáng lóe cảnh cáo nếu hấn càn rỡ nữa, nàng sẽ cho hấn không xong.

“Được được được, thần lui ra ngay, xin vương bớt giận.” Hấn nhớ lại thân thể này của nàng không thể tiếp nhận qua nhiều tức giận —— bởi vì nàng bị cảm lạnh, cũng bởi vì nàng mới trải qua một cuộc hoan ái vô cùng tỉ mỉ.

Hấn mặc y phục, vượt triều phục hơi nhần, đi ra trước rèm phù dung nhẹ nhàng nói: “Mấy hôm nay nàng nên nghỉ ngơi thật tốt, đừng đi lâm triều.”

“Nhưng. . .” Nàng không đi lâm triều, tất cả quần thần nhất định hiểu lầm, sinh ra rất nhiều lời đồn không đáng. Quan trọng nhất là, những lời đồn này sẽ dao động lòng tin đối với quốc gia của võ tướng và quân đội ở tiền tuyến, ảnh hưởng quyết tâm hành quân của bọn họ, cho nên nàng không thể không vào triều sớm. . .

Lúc này nàng mới nhớ tới, bị nam nhân này “Làm bừa” một phen, đã qua thời gian lâm triều.

“Nàng không cần lo lắng những điều đó, ta tự sẽ xử lý.” Công Tôn Minh Trạch hiếm khi nghiêm nghị với nàng, trên gương mặt tuấn tú là cương nghị không cho phép nàng cự tuyệt.

“Nếu người cố chấp lên lâm triều, coi như là dùng hết tất cả thủ đoạn, ta đều sẽ làm người nằm ở trên giường này, nơi nào cũng không đi được, rõ chưa?” Trong giọng nói, có uy hiếp rõ ràng.

Thân là nữ vương, nàng tự nhiên có thể không để ý tới uy hiếp của hấn. Nhưng không có cách nào, chung đụng với nam nhân này mấy năm, nàng biết hấn luôn luôn nói là làm, hấn nói muốn dùng hết tất cả thủ đoạn để cho nàng nằm ở trên giường nơi nào cũng không đi được, thì nhất định làm được.

Thông minh mà nói, nàng tốt nhất chớ cứng đối cứng với hấn, nếu không thua thiệt nhất định là nàng —— đây là tâm đắc nàng lấy được sau khi bị thua thiệt vô số lần.

“Người thật sự nắm chắc không khiến triều thần hiểu lầm vô vớ, hơn nữa sẽ không ảnh hưởng đến lòng quân của quân ta?” Nàng vẫn không yên tâm.

“Chớ chất vắn năng lực của ta. Thân là thần tử nàng sủng ái nhất, ta nhất định sẽ cúc cung tận tụy địa bán mạng vì nữ vương.” Nói không đến mấy câu, hần lại lộ ra bộ dáng vô lại tức chết người.

Chỉ có khi hai người đơn độc chung sống, hần mới sẽ lộ ra vẻ mặt như thế —— có phải đại biểu ở trong lòng hần, nàng đặc biệt hay không?

Nghĩ đến đây, mặt nàng nóng lên.

“Hiện tại nàng không nên nghĩ những điều này. Đợi Tiểu Hoàn đem thuốc về, nàng tốt nhất uống sạch toàn bộ chén thuốc, chờ lén Tiểu Hoàn đổ hết thuốc đi.” Chuyện nàng muốn làm, hoàn toàn ở trong lòng bàn tay của hần.

Bị nói trúng quyết định trong lòng, nàng vội vã gật đầu một cái.

### Chương 2.3

“Hiện tại nghỉ ngơi trước.” Cầm lấy quần áo ngoài và áo ngủ của nàng mặc vào từng cái cho nàng, hần vươn tay mơn trớn tóc dài trên má nàng, quyến luyến ấn xuống một nụ hôn nhẹ liền xoay người rời đi.

Thân thể của nàng rất mệt mỏi, nhưng vẫn có tinh thần, trong đầu chuyển chuyển, tất cả đều là kỷ niệm chung sống hai năm qua của hai người.

Từ nàng được phụ hoàng bổ nhiệm làm hoàng trữ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), cho đến phụ hoàng băng hà, nàng thuận theo tự nhiên đi lên ngôi vị hoàng đế, trong lúc bất tri bất giác, hần đã làm bạn ở bên cạnh nàng mấy năm rồi.

Nhớ tới bộ dáng bướng bỉnh lại kiêu ngạo của hần trước kia, nàng không nhịn được ngọt ngào cười một tiếng. . . . .

\* \* \*

Mười lăm năm trước, vào ngày sinh nhật năm tuổi của Úy Trì Phượng Nhi, ngay lúc đó Tể tướng Công Tôn Văn Tu mang theo tiểu nhi tử gần mười tuổi, đi tới hoàng cung chúc thọ cho nàng.

Khi đó, nàng thắt hai bím tóc, ngồi trên đầu gối phụ hoàng, cười ngu ngơ nhìn những người lần lượt tới chúc mừng nàng.

Mới đầu, nàng ngồi ngay thẳng, thật biết điều thật khéo léo ngồi ở trên đầu gối phụ hoàng; nhưng theo thời gian dần dần trôi qua, mà người chúc thọ lại tựa hồ không dứt, nàng bắt đầu dẹp miệng, giương cái miệng nhỏ nhắn lên, nước mắt lưng tròng làm nũng với phụ hoàng. “Hoàng thượng phụ thân, Phượng Nhi mệt mỏi. . . . .”

Trước khi bữa tiệc bắt đầu mẫu phi từng nói với nàng, nàng không thể không nghe lời, phải ngoan ngoãn nghe lời phụ hoàng nói, cho nên nàng không dám lớn tiếng kêu la, chỉ dám nhỏ giọng tựa vào bên tai phụ hoàng mà nói.

“Tiểu bảo bối mệt mỏi sao? Cũng đúng, hôm nay con cũng chưa ngủ trưa.” Hoa Triều quốc vương cũng phối hợp nàng, cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Dương ma ma, người mang công chúa đi nghỉ ngơi.” Gọi bà vú của công chúa. Quốc vương cẩn thận phân phó: “Mang công chúa vào trong nội cung nghỉ ngơi đi! Người nơi đó không nhiều lắm, nàng có thể ngủ an ổn chút.” Ai cũng không được quấy nhiễu bảo bối của hần ngủ.

“Dạ, hoàng thượng.” Dương ma ma ôm lấy công chúa mềm mại, bước chân chững chạc ôm nàng vào nội cung.

“Ma ma, ta muốn cùng chơi với muội muội và Tiểu Hoàn.” Tiểu Phượng Nhi vốn nằm ở trên vai Dương ma ma làm bộ ngủ, bỗng mất ở ngoài phạm vi tầm mắt của phụ hoàng, liền lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tỉnh xảo lên, nói với ma ma một cách lấy lòng.

Thật ra thì nàng không hề buồn ngủ, chẳng qua là không muốn ngồi ở đó, hỏi han ân cần với mấy người nàng không quen biết nữa mà thôi.

Hơn nữa muội muội đã bắt đầu biết chơi với nàng, Tiểu Hoàn lại vừa mới vào cung, cho nên biết được rất nhiều trò chơi dân gian, dạy nàng và muội muội chơi. . . Nghĩ đến đây, nàng liền không kịp chờ đợi muốn vọt tới chỗ muội muội và Tiểu Hoàn.

Dương ma ma ở bên cạnh Tiểu Phượng Nhi năm năm rồi, làm sao có thể không biết tiểu nha đầu này đang suy nghĩ gì? Chỉ là bà cũng rất cưng chiều tiểu nha đầu này, không cách nào độc ác tố giác nàng tại chỗ.

“Công chúa, Tiểu Hoàn thủy chung là cung nữ, người không thể quá mức đến gần nàng.” Công chúa và người làm không nên thường chơi chung. Dương ma ma dùng giọng vô cùng nghiêm túc nói.

“A!” Tiểu Phượng Nhi gật đầu một cái, cũng không phải đồng ý về sau không chơi với Tiểu Hoàn. Nàng mới không để ý hạ nhân hay không hạ nhân, nàng chỉ cảm thấy Tiểu Hoàn thiện lương, tuổi lại bằng nàng, cho nên nàng thật thích chơi với Tiểu Hoàn.

Khi mẫu phi sinh tiểu muội muội thì khó sinh, thiếu chút nữa vứt bỏ cái mạng nhỏ, mặc dù mệnh được đoạt trở lại, nhưng thể cốt lại trở nên kém, thường xuyên đem từng chén từng chén thuốc bổ to uống vào miệng, cho nên, mẫu phi từ đầu tới cuối chỉ sinh một tiểu muội muội làm bạn với nàng.

Mặc dù gạt người là không đúng, nhưng nàng còn nhỏ tuổi nào biết việc này? Dù sao lời trẻ nhỏ không có kỷ!

“Được rồi, ma ma, vậy hiện tại ta đi ngủ.” Từ trên người Dương ma ma nhảy xuống, nàng lắc đầu chạy vào tấm cung, nằm ngang ở trên giường lớn mềm mại thoải mái. “Ma ma, người lui ra nghỉ ngơi đi. Khi nào ta truyền người, người mới đến đây!”

“Công chúa ở đây một mình, ma ma không yên lòng.”

“Ma ma, ta không sợ.” Không lui ra, nàng làm sao đi tìm muội muội và Tiểu Hoàn chơi?

“Được. . . . Vậy nô tỳ lui xuống trước.” Thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ tức giận, Dương ma ma cũng không dám kiên trì nữa, vội vàng lui khỏi tấm cung, để công chúa nghỉ ngơi.

Dương ma ma lui khỏi tấm cung rồi, Tiểu Phượng Nhi lặng lẽ chạy tới cạnh cửa tỉ mỉ quan sát một lát, để xác định Dương ma ma thật rời đi.

Sau một hồi khá lâu, không nghe thấy thanh âm Dương ma ma nữa, nàng mới chậm rãi mở cửa, len lén thừa dịp họ không chú ý rời đi tấm cung.

Muội muội đợi tại tấm cung, không thể mang muội muội rời đi tấm cung. . . . Cho nên nàng quyết định đi tìm Tiểu Hoàn trước, sau đó sẽ đi tìm muội muội với Tiểu Hoàn.

Quyết định chủ ý, nàng tràn ra nụ cười ngọt ngào. Tiểu Hoàn nói hôm nay nàng sẽ ở trong phòng giặt quần áo giúp một tay. . . . Nhưng, phòng giặt quần áo ở nơi nào? Ở Đông cung hay là Tây Cung?

“Đứng lại!”

Đang lúc Tiểu Phượng Nhi rất cố gắng rất cố gắng tìm phòng giặt quần áo thì một tiếng ra lệnh không phải rất thân thiện vang lên ở sau lưng của nàng.

Nàng là Kim Chi Ngọc Diệp, hòn ngọc quý trên tay hoàng thượng, nữ vương tương lai của Hoa Triều quốc, từ nhỏ đến lớn người người đều cung kính đối với nàng, cho tới bây giờ chỉ có nàng ra lệnh cho người, thử hỏi có ai có lá gan đối địch hô hào với nàng?

Cảm giác lần đầu tiên bị người ra lệnh khiến Tiểu Phượng Nhi cảm thấy rất mới mẻ, nàng dừng bước lại, xoay người nhìn về phía người hét nàng ngừng — Ồ. . . . Là một thiếu niên có một đôi xanh.

Mặc dù phần lớn nhân dân Hoa Triều quốc đều là mắt xanh, nhưng nàng chưa thấy màu xanh trong suốt như vậy.

“Có chuyện gì sao?” Nàng xoay người, quan sát người dám vô lễ với nàng.

“Người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?” Trong mắt thiếu niên có khinh thường rõ ràng — đó là tâm tình mà Tiểu Phượng Nhi thấy được từ trong mắt người khác.

“Ta ở nơi này.” Người đại ca này tựa hồ rất không thích nàng a! Nàng bệt môi hồng mềm, lần đầu bị người ta ghét bỏ.

“Người là công chúa?” Xuất hiện ở nơi này, cũng chỉ có cung nữ và Đại Công Chúa. Nhìn y phục trên quý xa xỉ trên người nàng, không khó đoán được thân phận của nàng.

Tiểu Phượng Nhi gật đầu một cái, đưa tay chỉ chóp mũi của mình, “Ta là Phượng Nhi.”

“Người có thể trở thành một quân chủ anh minh sao?” trong mắt sáng ngời của thiếu niên có rất nhiều rất nhiều hiểu lầm. “Nữ nhân có bao nhiêu khả năng?”

“Hoàng thượng phụ thân nói tương lai Phượng Nhi nhất định sẽ trở thành minh quân đấy!” Cảm thấy bị khinh thường khiến Tiểu Phượng Nhi cong môi phản bác.

“Minh quân?” Thiếu niên cười lạnh ra tiếng, “Vậy ta liền trộn to cặp mắt, xem xem đứa nghịch ngợm như ngươi làm sao trở thành minh quân!”

Cũng xem xem nàng rốt cuộc có đủ tư cách khiến hãn bán mạng vì nàng hay không!

Không đếm xỉa lửa giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thiếu niên tự mình rời đi, không có hành lễ, không có trả lời khách sáo, giống nhau thời điểm hãn mới vừa tới.

Tối hôm đó, khi Tể tướng mang theo “Khuyến nhi” tới yết kiến hoàng thượng, nàng mới biết, hãn là tiểu nhi tử của Tể tướng — Công Tôn Minh Trạch.

Cái miệng nhỏ nhắn bẹp lại bẹp, nàng âm thầm thề không để cho đại ca ca kỳ quái này xem thường!

Vì vậy, khiến mọi người không dám tin, công chúa luôn luôn ham chơi hiếu động, thế nhưng cầm lên những quyển sách nàng luôn luôn xem là quý báu, chuyên cần đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, sử sách thông quốc mà nàng thống hận. . . .

### 3. Chương 3

#### Chương 3.1

Úy Trì Phượng Nhi vuốt ve tóc dài bay tới trước mắt, trong lòng không khỏi âm thầm trách cứ Tiểu Hoàn vì sao búi kiểu tóc thấp như vậy cho nàng.

Cầm giận gờ tay lên phất qua tóc dài lại bay tới trước mắt lần nữa, nàng đã biết chỗ này gió lớn, nàng từ đầu nên kiên trì dùng vải dài ghim lên tóc, mà không phải mặc cho nha đầu Tiểu Hoàn kia cầu khẩn mấy câu, liền mềm lòng cho phép nàng làm.

Một hồi tiếng cười nhẹ vang lên bên cạnh, nàng nũng nịu trừng mắt, “Hoàng thượng phụ thân, ngài chớ cười Phượng Nhi.” Nàng không thuận theo dặm chân làm nũng.

Hoa Triều quốc vương Úy Trì Triều Minh từ cười nhẹ đổi thành cười to, “Phượng Nhi, con đã là tiểu cô nương mười bốn tuổi, không thể làm động tác trẻ con này nữa.”

Mặc dù, bất luận nàng bao nhiêu tuổi, trong lòng của ông nàng vĩnh viễn đều là một đứa trẻ, đây là tâm tình mà người làm cha mẹ trong thiên hạ đều nhất trí! Úy Trì Triều Minh bắt đầu đi lắc đầu một cái.

Dĩ dĩm là cái lưới thơm tho, Úy Trì Phượng Nhi để lòng bàn chân nằm ngang, không cho nó có cơ hội “Tác quái” nữa.

Chỉ là tóc dài trên đầu vẫn rất không nghe lời, một đám tóc dài lại bay tới trước trán của nàng lần nữa, nghiêm trọng làm trở ngại nàng nghiên cứu quân đội diễn luyện.

Nàng len lén liếc Ủy Trì Triều Minh, thấy ông đã dời tầm mắt, cũng không phát hiện ý nghĩ muốn ‘Tác quái’ của nàng, lập tức đưa tay tháo búi tóc Tiểu Hoàn tón nứa canh giờ để làm, đổi lấy một vãi dài màu xám tro buộc lên.

Trong nháy mắt, nàng từ một tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người, biến thành một tiểu thiếu niên thanh tú.

Vừa quay đầu lại liền thấy bộ dáng này của nàng, Ủy Trì Triều Minh bất đắc dĩ lắc đầu một cái. “Phượng Nhi, chuyên tâm chút, xem xem tình hình thực tế lúc luyện tập quân sự.”

“Dạ, hoàng thượng phụ thân.” Ít đi tóc dài quá nhiều, lúc này nàng thật có thể chuyên tâm nhất trí kiểm duyệt quân đội thao luyện cùng hoàng thượng phụ thân.

“Phượng Nhi, nhìn ra cái gì không?” Ủy Trì Triều Minh lẳng lặng xem xét, bỗng dừng mở miệng hỏi thăm nữ nhi. “Để mọi người xem thành quả sau khi con học tập hành quân khiển tướng với lão tướng quân đi.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi ngẩn ra.

Một cô bé học tập đạo hành quân khiển tướng, cho dù đối phương là thái tử, là nữ vương tương lai, nhưng không khỏi vẫn hơi quá mức, huống chi, nàng hiểu không?

Hành quân khiển tướng, cũng không phải con nít chơi trò chơi!

Nhìn khắp bốn phía, chất vấn trên mặt mọi người ngược lại khiến Ủy Trì Phượng Nhi lộ ra một nụ cười yếu ớt.

“Hoàng thượng, thật sự ta có một chút ý kiến, muốn nói ra thảo luận cùng chúng tướng quân.”

Vừa nghe thấy nữ nhi mình sùng ái nhất lại mở miệng gọi hần “Hoàng thượng”, Ủy Trì Triều Minh đã biết rõ nữ nhi bị ánh mắt xem thường của người ta chọc cho nổi giận, nghiêm túc rồi.

“Được, Phượng Nhi, con cứ nói nghe một chút.” Ông cực kỳ vui mừng nói.

“Dạ, hoàng thượng.” Chỉ thấy ngón tay ngọc của nàng nhấc lên, chỉ phía bên phải, giọng điệu bình thản nói:

“Quân ta phòng ngự bên phải quá yếu, chỉ dựa vào số ít bộ binh không thể đối kháng cùng quân địch có quân lực cường đại. Chỉ cần quân địch phái thiết kỵ binh công kích bên phải, quân ta nhất định sẽ thật bại mà quay về.”

“A? Vậy có ý gì để cải thiện?” Ủy Trì Triều Minh hỏi nữa.

Nàng thu hồi ngón tay nhỏ nhắn, cười tươi trả lời: “Có, nếu giảm bớt một phần ba số lượng bộ binh bên phải, đổi thành 50 người bắn tên, cùng với mười người bộ binh giáp sắt, kể từ đó, chẳng những có thể tăng cường phòng ngự của quân ta, đồng thời cũng có thể tăng lên năng lực công kích, một công đôi việc.”

“Vương tướng quân, người thấy thế nào?” Ủy Trì Triều Minh nở nụ cười thưởng thức và đồng ý, cũng không nói ra đánh giá của mình, ngược lại giao cho Hộ Quốc tướng quân vấn chất vấn năng lực của Ủy Trì Phượng Nhi bình luận.

“Này. . .” Vương tướng quân cứng lại, không phản bác được.

Chỉ vì hàng ngũ đại quân luôn luôn do hần xếp hàng, vậy mà Ủy Trì Phượng Nhi chỉ cần nhìn đã nhắm thẳng vào chỗ yếu, cũng có cách cải thiện, thật là làm hần xấu hổ không dứt.

“Như thế nào?” Ủy Trì Triều Minh hỏi tới, nhất định muốn Vương tướng quân trả lời.

Mấy năm qua, Vương tướng quân quả thật thay Hoa Triều quốc đánh thắng mấy trận chiến, trở thành quý nhân trong triều, nhưng hần lại vì vậy mà đắc chí, thái độ càng lúc càng phách lối, thậm chí công khai khiêu chiến hoàng uy của ông.

Lúc này mượn thông minh trời sinh của Ủy Trì Phượng Nhi hạ uy phong của hần, thứ nhất có thể áp chế nhuệ khí của hần, để hần không cần tự cho là đúng đắc tội nhiều người hơn, mặt khác cũng có thể mượn việc này củng cố địa vị thái tử của Ủy Trì Phượng Nhi.

Kể một hòn đá hạ hai con chim này, cũng là nữ nhi quỷ linh tinh nghĩ ra được.

“Công chúa nói rất đúng, thuộc hạ lập tức đi đổi.” lời nói của Vương tướng quân, vô hình công phá sự chất vấn năng lực của nàng của mọi người, cùng lúc đó cũng cho thấy thực lực của nàng —— nàng tuyệt đối có thể trở thành một minh quân, một nữ vương giỏi không thua gì phụ hoàng nàng.

“Ha ha ha. . . . Ta đã nói đồ nhi ta dạy ra nhất định là hơn người!” Trần Quốc lão tướng quân đã lui khỏi triều cười to lên, cười nhạo Vương tướng quân “Không phân biệt tốt xấu”.

“Công chúa giống như là quân nhân trời sanh, tất cả binh pháp, binh trận tới trong tay nàng, không cần bao lâu đã có thể thông hiểu đạo lí. Không giống những người khác, chỉ biết lý luận suông.”

Thấy sắc mặt xanh mét của Vương tướng quân, Ủy Trì Phượng Nhi đè nén tiếng cười sắp ra khỏi miệng, cố gắng giả làm bộ dáng đã hiểu, “lão tướng quân khen trật rồi, nếu không phải ngài dạy tốt, Bồn cung làm sao có thể thông hiểu tất cả đạo lí binh pháp nhanh vậy đây?”

“Tốt tốt tốt, trừu tiểu nhi tử của tể tướng ra, lão phu chưa từng thấy người có thiên phú hơn công chúa.” Nhắc tới một môn sinh đặc ý khác, lão tướng quân nhón chân lên, tìm kiếm bóng dáng đồ đệ tốt ở trong đám người.

“Kỳ quái, tiểu tử kia chạy đi đâu rồi? Rõ ràng đáp ứng lão phu hôm nay sẽ đến trường dạy. . . .”

“lão tướng quân đang tìm người nào?” Tò mò nhìn lão tướng quân không để ý hình tượng nhìn trái ngấm phải, Ủy Trì Phượng Nhi đứng ở bên cạnh ông nhỏ giọng hỏi.

“Công chúa, ta đang tìm tiểu nhi tử của Tể tướng!” lão tướng quân rướn cổ lên nhìn nữa, tiểu tử kia rõ ràng đang ở trong quân đội, sao lại không tìm được?

“Tiểu nhi tử của tể tướng?” Người nào nha?

“Chính là tiểu nhi tử của Tể tướng, Công Tôn Minh Trạch. . . .”

“lão tướng quân, đừng tìm, ta ở nơi này.” Đang lúc lão tướng quân chuẩn bị chạy vào trong quân đội tìm thì một thanh niên cao lớn từ từ bước lên bậc thang, trên khuôn mặt cứng rắn tuấn mỹ có biểu tình cười như không cười.

“Tiểu tử tốt, ta cho là ngươi muốn làm tên khốn kiếp rút đầu!” lão tướng quân nặng nề vỗ về phía bờ vai của hắn, tuyệt không sợ sức lực càng già càng dẻo dai của mình sẽ đã thương hắn.

“tướng quân đã phân phó, văn bối chắc chắn tuân thủ.” Công Tôn Minh Trạch nhếch nụ cười nhạt, một đôi mắt màu lam lại lạc ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ủy Trì Phượng Nhi.

Năm đó từ biệt, vài năm đã trôi qua mau chóng; trong lúc đó, hắn thỉnh thoảng sẽ từ trong miệng cha nghe đến tin tức liên quan nàng. Bởi vì vài câu của hắn, nàng chuyên cần học thi thư, tập bắn tên, hạ quyết tâm muốn trở thành hiền quân có lực lượng ngang với phụ thân của nàng, thật khiến hắn mở to mắt mà nhìn.

### Chương 3.2

Hơn nữa, tuy năm đó còn nhỏ, nhưng dáng dấp đã duyên dáng yêu kiều, là một thiếu nữ xinh đẹp; gương mặt trái táo trắng non mềm, đã thay đổi thành khuôn mặt mỹ lệ trước mắt.

Chỉ sợ không đến mấy năm, người tới cửa xin cầu hôn nhất định nhiều đến có thể đập nát cửa cung —— nếu như bọn họ có can đảm cầu hôn với hoàng thượng, lại không sợ bị chặt đầu.

Chuyển tầm mắt hơi vượt rào đi, hắn đi tới Ủy Trì Triều Minh quỳ xuống, “Thần tử Công Tôn Minh Trạch, ra mắt Ngõ Hoàng, nguyện Ngõ Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế; công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Bình thân. Ngẩng đầu lên để trẫm nhìn ngươi một chút.” Giọng nói không kiêu ngạo không tự ti kia, rất được Ủy Trì Triều Minh thương thức.

Ngẩng mặt lên đúng như ông mong muốn, trên mặt không có kinh hoảng mới gặp gỡ đế vương, càng không có hết sức lo sợ —— điều này khiến Ủy Trì Triều Minh càng thêm thương thức tên tiểu tử này.

“Không nghĩ tới Công Tôn ái khanh có một con trai có lá gan lớn như vậy.” Ông cố ra vẻ bất mãn nói, muốn thử xem tiểu tử này có phản ứng gì.

“Thiên uy của hoàng thượng hơn người, nếu thần tử không lớn mặt một chút, chỉ sợ sẽ bị hù dọa vỡ mặt.”

Không chút để ý cười một tiếng, Công Tôn Minh Trạch nghiêng người, nhìn về phía Úy Trì Phượng Nhi cũng đang quan sát hắn.

Hắn đang nhìn cái gì? Úy Trì Phượng Nhi nhìn hắn ngẩn ra, lập tức hoảng hốt xoay mặt.

Xấu hổ? Hiển nhiên nàng vẫn không biết sự xinh đẹp của mình sẽ mang đến cho nàng loại ánh mắt càn rỡ không chút che dấu nào nhiều hơn, nàng mười bốn tuổi, vẫn còn quá non.

Úy Trì Triều Minh cười to lên. Thật là một tiểu tử kiêu ngạo! Kiêu ngạo đến mức ông muốn chiêu dụ vào triều đình, cùng nhau dốc sức vì triều đình với cha ruột hắn, trợ giúp ông hoặc là nữ vương tương lai —— nữ nhi của ông.

“Tiểu tử, ta thưởng thức ngươi. Chỉ là nếu ta vì vậy mà đề bạt ngươi, đại thần trong triều nhất định không phục.”

Úy Trì Triều Minh chậm rãi đi về phía bậc thang, lúc đi qua bên cạnh Công Tôn Minh Trạch thì không nhanh không chậm ném xuống một câu: “Dùng thực lực của chính ngươi để chứng minh, ngươi đáng để ta coi trọng.”

Một câu nói thật có áp lực! Công Tôn Minh Trạch cười cong lông mày, chỉ là, hắn luôn luôn thích khiêu chiến cực hạn của mình —— thư khiêu chiến này hắn nhận!

Nếu hắn nhận chiến thư, như vậy. . . Công chúa thân yêu, nàng phải cố gắng hơn, đừng làm cho ta không xem trọng nàng! Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Úy Trì Phượng Nhi, hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Một nụ cười chỉ có hắn hiểu rõ.

Chuyện hoàng thượng coi trọng tiểu nhi tử nhà Tể tướng, thậm chí cho hắn chiến thư, ngăn ngừa ba ngày đã truyền khắp cả triều đình. Trong khoảng thời gian ngắn, chúng quan phía sau tiếp trước đi tới Phủ Tể Tướng, tính toán nịnh bợ “trụ cột” tương lai của triều đình.

Công Tôn Tể tướng khổ não đưa đi người “Khách” cuối cùng hôm nay, trở lại trong đại sảnh, chỉ thấy tiểu nhi tử ngồi trên ghế gỗ đồ khắc hoa, vẻ mặt rồi rãnh ném trà.

“Con. . . Sao con lại thay đổi ước nguyện ban đầu, đột nhiên muốn làm quan rồi hả?” Ông vẫn còn rất không hiểu hỏi tiểu nhi tử.

Nhớ ngày đó cái này tiểu nhi tử này luôn tỏ vẻ không hứng thú làm quan, hại ông đặt tất cả y bát hi vọng trên người con lớn nhất.

Ai ngờ hơn mười năm sau, con lớn nhất không hề có hứng thú với việc làm quan, ngược lại chán ghét cực kỳ, cuối cùng chạy đi buôn bán với cừu cừu, còn làm thật sinh động, danh chấn thiên hạ; ngược lại, tiểu nhi tử lại mặt hào hứng bừng bừng, chà sát tay, bộ dáng chuẩn bị thi thố tài năng.

Là ông già rồi mất mồm, hay là người cha như ông không hiểu rõ hai nhi tử của mình?

“Ngài muốn tìm người thừa kế y bát của ngài, vào triều làm quan, không phải sao?” Đưa ly sứ lại gần môi mỏng, khẽ nhấp hớp trà thơm ngọt, Công Tôn Minh Trạch không cho là đúng nói.

Công Tôn Tể tướng nhíu một đôi lông mày, tiểu nhi tử này của ông từ lúc nào lại coi trọng việc thừa kế y bát của ông? Sao ông lại không biết gì cả?

“Công chúa năm nay 14 rồi hả?” Khi cha hắn còn không có biết rõ mình có phải người cha quá thất bại hay không thì thanh âm lạnh nhạt của Công Tôn Minh Trạch vang lên lần nữa.

“Đúng, hơn nữa căn cứ thánh pháp các triều, thái tử cần lên ngôi lúc 20 tuổi tròn, cho nên chưa tới sáu năm, nàng chính là vương triều ta rồi.”

Công Tôn Tể tướng không quá tự nhiên trả lời, “Mặc dù triều ta chưa bao giờ có nữ vương, nhưng từ công chúa chính trị, khắp mọi mặt quân sự đều có biểu hiện, thành tựu của nàng nhất định không thua gì đương kim hoàng thượng. . . . . . Đợi đã nào...! Nhi tử, con con con. . . .” Rốt cuộc phát hiện chuyện rất không thích hợp, ông cà lăm nhìn chăm chăm nhi tử.

“Thế nào” ném ngụm trà nữa, Công Tôn Minh Trạch hỏi lại.

“Con đối với công chúa. . . Con đối với công chúa. . .” Công Tôn Tể tướng run rẩy không thể thành lời.

“Con có tình cảm nam nữ với công chúa, thì sao?” Hấn cũng không có ý định che giấu “Ý đồ” của mình đối với nữ vương tương lai, vì vậy thoải mái thừa nhận.

Cha hấn có thể lên án hấn có hứng thú với một tiểu nha đầu, là phạm vào tội danh yêu thích trẻ con hay không?

Hoa Triều quốc không giống những nước khác, nếu con gái chưa đầy 17 đã bị cha mẹ gả ra ngoài, cha mẹ của cô gái cùng với nam nhân lấy vợ phải vào tù chịu phạt.

Nhưng, lời nói kế tiếp của cha hấn lại quá vượt ra dự liệu của hấn.

“Ta không cho!” Công Tôn Tể tướng vội vàng phản đối, trên mặt cương nghị không có một tia đùa giỡn.

“Ta tuyệt không cho con cưới công chúa!”

“Nguyên nhân là gì?”

“Mặc dù con là con thứ, nhưng ta vẫn không cho phép con ở rể làm con người khác!” Đối với Công Tôn Tể tướng cực kỳ xem trọng danh tiếng, tuyệt không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Hơn nữa công chúa là thiên kim, con vô danh không bồi phận, sao muốn công chúa gả cho con được? Cho nên, cha khuyên con nhanh chóng bỏ phần tình cảm không kết quả này, đi buôn bán với anh con đi!”

Ông không bao giờ trông cậy có người thừa kế y bát của ông nữa, quan trọng nhất là ngăn cách nhi tử với công chúa vĩnh viễn, để thời gian hòa tan tình duyên còn chưa sâu này.

“Ta sẽ là thần tử không thể thiếu của nàng, cũng là nam nhân của nàng.” Hấn không nghi ngờ mình có phần năng lực đó, lại càng không cho rằng mình vô cùng tự đại.

“Hiện tại ta chỉ cần ba năm, là có thể ngồi lên vị phó tướng, đợi cha lui khỏi triều đình, ta liền có thể thay thế.”

“Hoang đường! Buồn cười! Con cho rằng con là ai? Công chúa sẽ coi trọng con?” Nhi tử không vâng lời khiến Công Tôn Tể tướng tức sùi bọt mép, nặng nề vỗ bàn gỗ đỏ.

“Hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có việc thê tử có quyền lớn hơn trượng phu, nếu con bị công chúa cho đòi làm Phò mã, con vĩnh viễn đều sẽ bị công chúa cười trên đầu!”

Mất màu lam nhìn về phía ông, Công Tôn Minh Trạch nhẹ nhàng bỏ ly sứ xuống, cánh môi hé mở, “Ta cũng không trọng nam khinh nữ như ngài, hơn nữa, ngài không ngăn cản được ta.” Giọng nói chưa từng nhấp nhô, cũng không hề tức giận, lại có kiên định người khác không cách nào sao lãng.

“Người. . . Gặp công chúa mấy lần? Công chúa có sức quyến rũ gì khiến cho người mê muội, lại công khai không vâng lời ta?” Công Tôn Tể tướng giận không kiềm được gầm thét ra tiếng, chất vấn.

Nhìn chăm chú ông hồi lâu, Công Tôn Minh Trạch xoay người rời đi.

“Chỉ vì, ta cùng với nàng đều là một loại người.” Trước khi bước ra ngưỡng cửa đại sảnh, Công Tôn Minh Trạch nửa nghiêng người sang, trả lời cha già sững sờ ở tại chỗ.

“Cùng loại người? Cùng loại người gì? Người trở lại cho ta, giải thích rõ!” Rít gào và ra lệnh của Công Tôn Tể tướng càng không ngừng vang lên ở sau lưng.

### Chương 3.3

Vậy mà, Công Tôn Minh Trạch không có quay đầu lại, giống như một khi hấn quyết định, liền sẽ không quay đầu.

Hấn muốn làm, cho dù lên trời xuống đất, cho dù trọng sinh luân hồi, hấn đều muốn làm được.

Không có ai có thể ngăn cản được hấn, thần linh cũng không thể!

\* \* \*

Cho dù Công Tôn Tể tướng vô cùng không muốn, thậm chí âm thầm ngăn trở, nhưng Công Tôn Minh Trạch cũng không lùi bước chút nào, vượt qua từng sự cản trở.

Hắn dẫn dắt quân đội giết địch vô số ở trên chiến trường, thắng một trận lại một trận chiến dịch, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, khiến quân địch nghe tin đã sợ mất mật, bỏ trốn mất dạng; ở chính sách, hắn cũng có công tích, phương án nói lên có thể dễ dàng giải quyết vấn đề khó khăn làm triều thần bó tay hết cách.

Xác thực, hắn chỉ tốn ba năm thời gian đã trở thành người quan trọng trong triều, nhảy một cái trở thành phó tướng chỉ thua kém Công Tôn Tể tướng.

Đối với thành tựu của nhi tử, Công Tôn Tể tướng vừa kiêu ngạo vừa tức giận. May mắn ba năm nay nhi tử bận việc quân chánh và triều chính, cũng không gặp mặt công chúa; ba năm không gặp, có lẽ chân tình của nhi tử đối với công chúa đã sớm phai nhạt —— ông tự an ủi mình như thế.

Vậy mà, ông trời giống như không nghe thấy cầu khẩn của ông, vào năm Công Tôn Minh Trạch trở thành phó tướng, Hoa Triều vương bởi vì bệnh qua đời, Ủy Trì Phượng Nhi tuổi gần 17 bị buộc lên ngôi khi chưa đầy 20 tuổi, trở thành một nữ vương mới, cải niên hiệu thành Triều Dương.

Trước khi Tiên đế tiên du, sợ cánh chim của nữ vương tương lai chưa cứng cáp, khó có thể khống chế đại thần trong triều, đặc biệt phong tam vương thúc Triều vương gia làm đại thần phụ chính, trợ giúp nữ vương mới xử lý chính vụ.

Nhưng Triều vương gia lại tự cho mình là đại thần thân chánh, không xem trọng nữ vương, độc đoán nắm quyền, hơn nữa ngạo mạn ương ngạnh, công khai khiêu chiến thiên uy của nữ vương ở trong triều đình.

Đây là tin tức Công Tôn Minh Trạch thăm dò được khi mới từ chiến trường hồi triều.

“Thế nào, nữ vương của ta? Một Triều vương gia nho nhỏ, cũng có thể làm nàng bó tay hết cách?” Hắn mặc một bộ giáp màu bạc quỳ một gối xuống phía trên điện, ngẩng đầu lên nhìn nữ vương vẻ mặt lạnh lùng, nhỏ giọng thì thầm.

“Chúc mừng phó tướng khải hoàn mà về lần nữa.” Không đợi Ủy Trì Phượng Nhi mở miệng, Triều vương gia đã lấy tư thế “vua một nước” mở miệng.

Ủy Trì Phượng Nhi cũng không ngăn trở, mặc kệ hắn ta, trong con người lạnh nhạt không có tức giận vì bị mạo phạm, cũng không có sợ hãi đối với Triều vương gia, trong con người trong veo, chỉ có sự thú vị chờ xem kịch vui.

A? Tiểu nữ vương của hắn có biện pháp gì tốt đối phó Triều vương gia này sao?

“Lúc này phó tướng đánh thắng trận cho ta lần nữa, hơn nữa thắng thật xinh đẹp, tin tưởng uy danh nước ta đã truyền khắp cả vùng đất phương đông, cả Thịnh vương triều ở phương tây cũng phải kính nước ta ba phần.” Triều vương gia dương dương đắc ý, giống như mình đã lấy được cả vùng đất phương đông.

Đây chính là mục tiêu của hắn! Hắn muốn lấy được chính quyền của Hoa Triều quốc trước, sau đó chinh phục từng nước láng giềng, sau khi lấy được cả vùng đất phương đông, mới xơi tái vùng đất phương tây, phương nam và phương bắc, trở thành chủ toàn bộ.

“Vương gia khen trật rồi. Thần chẳng qua là tuân thủ bốn phần của thần, y theo luân thường kỷ cương mà thôi.” Rũ mí mắt, Công Tôn Minh Trạch chế giễu nói, hài lòng nhìn thấy sắc mặt cứng ngắc của Triều vương gia, cùng với thưởng thức chột lóe lên trên mặt Ủy Trì Phượng Nhi.

Đại thần trong triều mặc dù đã sớm biết năng lực của nàng, biết nàng có khả năng thống trị quốc gia như tiên đế, thậm chí có hơn chứ không kém, càng có thể sáng tạo ra cục diện mới, vậy mà, trong triều vẫn còn bộ phận đại thần không muốn bị một nữ nhân cưỡi trên đầu, cố đi ngược lại hướng tới đội hình của Triều vương gia, hợp sức với Triều vương gia âm thầm với nàng.

Đại thần còn lại, cũng sợ vì Triều vương gia là phụ quốc đại thần, quyền cao chức trọng, mà nàng chỉ là một con chim non cánh chim chưa cứng cáp, đại khí không thành, còn không có lực lượng đủ mức đối địch với Triều vương gia, vì vậy cũng đành phải bó bó giữ mình, tình nguyện sống dưới dâm uy của Triều vương gia.

Duy chỉ có Công Tôn Minh Trạch, nam nhân này lại dám công khai khiêu chiến “Thiên uy” của Triều vương gia, là hấn to gan lớn mật, hoặc là hấn vô cùng tự đại, ý công mà kiêu?

Nhưng mà đối với nàng mà nói, hai cái đối với nàng đều có ích, thứ nhất trút giùm nàng một ít tức giận, thứ hai cũng có thể áp chế nhuệ khí của Vương thúc không biết sống chết, khiến hấn thu lại.

Kẻ địch của kẻ địch, chính là bằng hữu của mình.

“Phó tướng muốn cái gì, làm tướng thưởng cho người?” Thanh thanh cổ họng, Triều vương gia cổ làm rộng rãi hỏi.

“Thần hi vọng hồi triều tiếp tục cống hiến vì nước.” Đúng lúc để cho nữ vương của hấn quen với sự hiện hữu của hấn.

“Xác thực, phó tướng rời triều nhiều năm, cũng là thời điểm nên trở về chủ trì triều chánh, giải ưu vì Phượng Nhi rồi.”

Chỉ là, chỉ sợ người chủ trì không được bao lâu! Triều vương gia cười lạnh ở đáy lòng, tiểu tử ngoài miệng chưa mọc râu này hấn không hề để ở trong mắt, chỉ sợ một cái hắt hơi của hấn, tiểu tử này liền đứng không vững chân rồi.

“Tạ nữ vương, Tạ vương gia.” Công Tôn Minh Trạch tạ nhưng không hề biết ơn.

Không nghĩ xem Công Tôn Minh Trạch hấn là người ra sao. Sao lại không biết lão già này đang có ý gì?

Nếu nữ vương của hấn nguyện ý tự mình ra tay giải quyết lão già tự cao này, vậy hãy để cho hấn tiếp nhận đi! Dù sao, hấn cùng với cái lão già này thứ nhất không quen không biết, thứ hai cũng không hợp nhau, cho nên, người nào diệt trừ người nào, cuối cùng ai chết vào tay ai vẫn không thể đoán được.

“Các khanh gia khác còn có việc thượng tấu không?” Giọng nói lạnh nhạt thình lình vang lên, mặc dù trong trẻo lạnh lùng lại uy nghiêm mười phần, tầm mắt của mọi người không kèm chế được rơi vào trên người của nàng.

“Phượng Nhi, người có lời gì muốn nói với chúng đại thần không?” Triều vương gia thủy chung có chút băn khoăn đối với cháu gái.

Úy Trì Phượng Nhi từ nhỏ đã thiên phú hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, tuyệt không giống hiện tại, làm một con rối mặc hấn định đoạt, đối với cô cháu gái này, hấn càng phải cẩn thận.

“Không có. Ta nghĩ nếu không có chuyện, vậy thì bãi triều đi! Ta hơi mệt mỏi.” Úy Trì Phượng Nhi giơ tay lên vén luồng tóc đen rơi xuống trước trán, trong lúc vô tình lộ ra phong tình mê hoặc một đám nam nhân trên đại điện —— cũng bao gồm Công Tôn Minh Trạch.

“Được được được, nếu người mệt mỏi, vậy thì nhanh về tẩm cung nghỉ ngơi đi! Chuyện còn dư lại, để Vương thúc xử lý là được.” Triều vương gia nhiệt tâm nói.

Ở trước mặt mọi người, hấn vẫn luôn giả làm một người thúc thúc quan tâm cháu gái, như vậy, đợi lúc toán vị, thanh âm phản đối trong thiên hạ mới sẽ không vô cùng nóng bỏng.

“Được.” Nàng gật đầu, dáng vẻ muôn vàn từ trên ngai rồng đứng lên.

Chúng quan khom đầu gối, quỳ xuống thỉnh an; ngay cả quan không muốn bị nàng cười trên đầu, cũng không khổng chế được mình.

Trước khi vào điện sau, nàng ngoái đầu nhìn về phía Công Tôn Minh Trạch —— mà hấn, cũng không cúi đầu giống như những đại thần khác, ngược lại vẫn nhìn chăm chú vào nàng. Xa xa nhìn nàng.

Khó trách phụ hoàng coi trọng Công Tôn Minh Trạch như vậy, hấn thật sự là một nhân tài, đáng để nàng tin cậy.

Cho hấn một nụ cười nhạt, lại diễm lệ đủ để diên đảo chúng sinh, nàng mới chậm rãi đi vào điện sau, trở về tẩm cung bố trí kế hoạch kế tiếp của nàng.

Tam vương thúc có lòng quỷ, nàng cũng có!

Khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, cũng là thời điểm nên cho trưởng giả (người cao tuổi và thuộc bậc trên) trong mắt không có nàng và cả đám đại thần xem thường nữ nhân thấy thực lực của nàng. Triều vương gia đứng tại chỗ bỗng dưng rung mình một cái. Trời rét rồi sao? Hắn không nhìn được chày cánh tay, rồi sau đó tiếp tục như không có việc gì nghe chúng thần bẩm báo.

Hắn vô cùng tự tin chính, vẫn còn không phát hiện thể lực của hắn rất nhanh sẽ bị hai người hắn khinh thường phá nát bấy.

## 4. Chương 4

### Chương 4.1

“Vương. . . . Ngài thật quyết định phải làm như vậy sao?” Tiểu Hoàn nhìn công tử thanh tú trước mắt, gương mặt không đồng ý.

“Tiểu Hoàn, chẳng lẽ vào lúc này ngươi mới sợ, không cùng ta xuất cung sao?” Buộc tóc dài lên, Úy Trì Phượng Nhi mặc vào xiêm áo của người bình thường, giả trang thành thiếu niên cười yếu ớt, nhìn nha hoàn cận thân, tỷ muội tốt từ nhỏ lớn lên với nàng.

“Dĩ nhiên không phải, chỉ là vương làm như vậy không có việc gì chứ?” Tiểu Hoàn lo lắng trầm trọng nói: “Nếu xảy ra chuyện gì, vậy Tiểu Hoàn chết muôn lần cũng không thể đền bù. . . .”

“Tiểu Hoàn!” Úy Trì Phượng Nhi cắt đứt Tiểu Hoàn, “Sẽ không có vấn đề, sẽ không ai biết chuyện hai chúng ta xuất cung. Hơn nữa, chúng ta cũng không phải là đi vào nhà cướp của, không có việc gì, đúng không?”

“Này. . . .” Tiểu Hoàn hết lời. Nàng vĩnh viễn đều nói không lại nữ vương!

Nhìn bộ dạng giận mà không dám nói gì của Tiểu Hoàn, Úy Trì Phượng Nhi thiếu chút nữa nhìn không được bật cười. Tiểu cung nữ đáng yêu!

Nàng ho khan một tiếng, hắng giọng, “Còn có vấn đề sao? Chúng ta phải xuất cung rồi, nếu không sẽ không kịp trở lại trước khi cửa cung bị đóng.”

“Vâng” Tiểu Hoàn dùng khăn dài buộc mái tóc dài lên, thay một bộ nam trang hơi lớn hơn cỡ của nàng một chút.

Không có biện pháp, ai bảo thân hình nàng nhỏ nhắn, hoàn toàn không có sự cao lớn và đầy đặn đặc biệt của phái nam.

Nhìn bộ ngực không tính là đầy đà của mình, Tiểu Hoàn lắc lắc tay, quăng ý nghĩ mất tự tin này ra khỏi đầu.

“Đi thôi!”

“Dạ! Vương. . . . .”

“Đừng gọi ta là vương.” Quay mặt sang, mặt Úy Trì Phượng Nhi nặng nề. “Người muốn cho tất cả mọi người biết ta vi phạm xuất tuần sao? Gọi ta thiếu gia!”

“Vâng. . . Thiếu gia.” Tiểu Hoàn vội vàng đổi lời, vội vàng đuổi theo.

“Vậy. . . . Thiếu gia, chúng ta muốn đi đâu?”

Rốt cuộc là chuyện gì, khiến vương mạo hiểm bị Triều vương gia phát hiện, vẫn muốn xuất cung?

“Phủ Tể Tướng.” Sau một hồi trầm tĩnh khá lâu, Úy Trì Phượng Nhi chậm rãi mở miệng.

“Phủ Tể Tướng?” Tiểu Hoàn nói rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, mặt không dám tin.

“Đúng.”

“Thiếu gia ngài muốn tìm Công Tôn Tể tướng sao?” Tìm Công Tôn Tể tướng bắt bẻ nữ vương khắp nơi đó? Tiểu Hoàn rất không hiểu hỏi.

“Không, không phải tìm Công Tôn Tể tướng, mà là tìm con trai của ông ta, Công Tôn minh. . . .” Bỗng dưng, thanh âm của nàng ngừng lại, chỉ vì nàng nhìn thấy người không nên nhìn thấy ở vườn thượng uyển trong cung.

Là Công Tôn Minh Trạch cùng vợ thị vệ bên người hần!

Theo ánh mắt của nàng nhìn qua, Tiểu Hoàn không nhận được hô nhỏ một tiếng, “Bọn họ. . . . Bọn họ làm sao có thể đi vào vườn thượng uyển?”

Là thủ vệ trong hoàng cung cho vào sao? Hay là hai người kia đi đến không dấu vết, khiến thủ vệ hoàn toàn phát hiện không được?

Tiểu Hoàn xoay người ngăn ở trước người Ủy Trì Phượng Nhi, như vậy, nếu xảy ra chuyện gì, nàng có thể để cho nữ vương đi trước!

Tư thế đỡ cho chủ của nàng, khiến nam tử cao lớn bên cạnh Công Tôn Minh Trạch hơi ghé mắt. Nhỏ như vậy, có thể bảo vệ được chủ tử của nàng sao?

Vậy mà, hần không thể không thừa nhận, thái độ phẫn đấu quên mình đỡ cho chủ của nàng, khiến hần rất khắc sâu ấn tượng đối với nàng.

Không rảnh đi hiểu sòng ngẫm mãnh liệt giữa hai người, Công Tôn Minh Trạch tự nhìn Ủy Trì Phượng Nhi mặc trang phục thiếu niên, khóe môi không khỏi nhếch lên vẻ vui đùa.

“Muốn tìm ta, không cần đến Phủ Tể Tướng.” Giọng nói của hần từ từ vang lên. “Thần đợi nữ vương ở chỗ này đã lâu.”

Chỉ vì nếu nàng đi đến Phủ Tể Tướng, ông lão nhà hần cũng không cho họ gặp hần.

Tâm kết của ông lão vẫn chưa giải, kiên trì hần không thể ở rể hoàng thất, trở thành nữ vương bên cạnh nam nhân.

Không bằng Tiểu Hoàn phản ánh tất cả tâm tình ở trên mặt, Ủy Trì Phượng Nhi nhanh chóng thu lại kinh ngạc của mình, lạnh nhạt mở miệng: “Tự tiện xông vào vườn thượng uyển hoàng cung, người không sợ bị chặt đầu?”

Nàng phải biết rõ Công Tôn Minh Trạch có thật sự có ý giúp nàng hay không: nếu không, nam nhân này đối với nàng mà nói tuyệt đối là họa.

“Sợ, cũng sẽ không tới, không phải sao?” Công Tôn Minh Trạch không đáp hỏi ngược lại, nụ cười trong mắt màu lam càng đậm. “Hơn nữa, nàng nên thử tin tưởng ta là một người to gan lớn mật, nữ vương của ta.”

Nữ vương chỉ dành riêng cho mình hần!

Nỉ non nhỏ nhẹ như giữa tình nhân khiến nàng đỏ mặt đến tai, nàng nhìn xuống xung động cắn môi, “Người thật sự là to gan lớn mật.” Lại có lá gan đùa giỡn nàng?

Chỉ là, cũng chỉ có người có can đảm như vậy, mới có thể giúp nàng đoạt lại triều chánh.

“Người tìm ta, là muốn ta giúp người đối kháng Triều vương gia, đoạt lại quyền to. Ta nói đúng không?”

Bớt đi rất nhiều lời thừa, hần trực tiếp tiến vào đề tài, không lời thôi.

“Đúng.” Nàng cũng rất dứt khoát.

Thật ra thì nàng đang đánh cược, đánh cược ánh mắt luôn luôn độc đáo của phụ hoàng, cùng với vận may ít ỏi của nàng; mà tiền cược, chính là tất cả của nàng.

“Cho nên, người nguyện ý giúp ta?”

Công Tôn Minh Trạch nở nụ cười thần bí mặt, “Có thể trợ giúp nữ vương là vinh dự của thần. Chỉ là, ta có một điều kiện.” Muốn hần ra tay làm việc, thì phải trao đổi thứ có giá tương tự.

“Lớn mật!” Tiểu Hoàn quát nhẹ. Nữ vương lệnh hần làm việc, nam nhân này lại dám ra điều kiện với nữ vương? Hần thật sự là chán sống sao?

Công Tôn Minh Trạch liếc nàng một cái, sau đó liếc nhìn Đông Tân Viễn bên cạnh, Đông Tân Viễn đi theo bên cạnh hần nhiều năm, lập tức biết Công Tôn Minh Trạch muốn hần làm cái gì.

Hần không nói hai lời, ở trước khi Ủy Trì Phượng Nhi và Tiểu Hoàn còn chưa kịp phản ứng, đã nâng Tiểu Hoàn lên, nhảy lên mái cung, biến mất trong nháy mắt giữa các cung.

“Tiểu Hoàn!” Ủy Trì Phượng Nhi vội vã đuổi lên trước muốn cứu Tiểu Hoàn trở về, lại bị Công Tôn Minh Trạch nắm cánh tay ngăn trở. “Buông thả ra! Người cả gan mạo phạm thả?”

“Vương, tiểu cung nữ của nàng cũng sẽ không có chuyện. Hộ vệ của ta chỉ là mang nàng đến một chỗ an toàn, sẽ không làm trở ngại chúng ta. . . .” Công Tôn Minh Trạch cố ý dừng lại, vén tóc dài rơi vào trên vai của nàng lên, chế tạo ám muội.

“Làm trở ngại cuộc nói chuyện hợp tác của chúng ta.”

“Người. . . .” Không nhận được phản ứng trên thân thể, nàng chưa bao giờ bị nam nhân đến gần như thế lập tức đoạt lại tóc bản thân, dùng sức đẩy hần ra.

Nóng ran trên mặt khiến nàng không nhận được lui về phía sau, cách xa nam nhân này.

Nam nhân này, quá càn rỡ! Nàng đưa tay đè lại nhịp tim mất đi quy luật, từng cái nhảy lên chạm vào ngực nàng, cơ hồ làm đau nàng.

#### Chương 4.2

Thấy thế, Công Tôn Minh Trạch lại lộ ra một nụ cười yếu ớt ý vị sâu xa.

Nàng mười bốn tuổi, rất trẻ trung, thậm chí không dám nhìn thẳng ánh mắt của hần; không nghĩ tới, nàng mười bảy tuổi, vẫn trẻ trung, vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn vào trong đôi mắt hần.

Chỉ là, hần đã sẽ không chờ đợi thêm nữa.

Cho nên, việc cấp bách là nhổ đi cái gai trong lòng nàng — cũng chính là Vương thúc đã tâm bưng bưng của nàng, Triều vương gia.

“Ta giúp nàng diệt trừ thế lực ở trong triều của Triều vương gia, để nàng sớm ngày cầm chủ quyền, chủ trì triều chánh; nhưng cùng lúc đó, nàng phải đáp ứng một điều kiện của ta.” Trong bàn tay vẫn giữ lại tóc đen mềm nhỏ của nàng, hần nắm quyền, ngược mắt nhìn về phía nữ vương đang luống cuống.

“Điều kiện gì. . . .?” Nàng hỏi cẩn thận, chỉ vì trực giác nữ tính nói cho nàng biết, vật nam nhân này cần tìm, tuyệt đối sẽ lật nghiêng thế giới bây giờ của nàng.

“Bây giờ nói, quá sớm.” Công Tôn Minh Trạch lộ ra nụ cười yếu ớt ý vị sâu xa lần nữa, “Đợi sau khi xong chuyện, ta nói ra yêu cầu với nàng cũng không muộn.”

“Ừ!” Ủy Trì Phượng Nhi gật đầu một cái.

Khó nói lên lời, nàng cư nhiên không có chứng cứ, vẫn tin tưởng nam nhân này có khả năng giúp nàng nặng đoạt quyền to: điều này đối với nàng mà nói, là chưa bao giờ có.

Hơn nữa, trừ đáp ứng hần ra, nàng thật sự không thể nghĩ được phương pháp tốt có thể đoạt lại chính quyền từ trên tay Vương thúc.

Vốn là, nàng có thể cưỡng đoạt, mạnh mẽ từ trong tay Vương thúc đoạt lại quyền to, lại cách chức một đám phụ tá dưới tay vương thúc, rồi sau đó chiêu dụ nhân tài mới vào triều, dốc sức vì nàng.

Bất đắc dĩ tiên đế ở trước khi lâm chung từng cho đòi nàng vào tẩm cung, muốn nàng thê, không thể tổn thương tình cảm ở giữa chú cháu — trừ phi, Vương thúc cố ý muốn mưu hại nàng.

Dĩ tâm của Vương thúc, tiên đế đã sớm đã nhận ra; nhưng tiên đế trọng tình trọng nghĩa, vẫn muốn cho đệ đệ một cơ hội.

Là tiên để đánh giá cao nàng quá mức, hoặc là muốn mượn việc này thử năng lực của nàng? Ở dưới tình huống trong triều cơ hồ đều là phụ tá của Vương thúc cùng với một đám đại thần chỉ mong bo bo giữ mình, chỉ có một mình nàng cô độc tác chiến, nàng có thể thành tựu nghiệp lớn, tạo phúc cho dân chúng sao?

Mắt màu lam nhìn thẳng cái miệng nhỏ nhắn khê đóng mở của nàng, một cỗ xung động phái nam khiến hần cơ hồ muốn đoạt đi nụ hôn của nàng.

Chỉ là, hần nhần nại; trái cây được chờ đợi, là ngọt ngào nhất.

“Thần Công Tôn Minh Trạch nhất định cúc cung tận tụy vì nữ vương, chết cũng không từ.” Bàn tay nâng tay của nàng lên, hần quỳ một gối xuống, dùng thái độ và giọng nói hèn mọn lại chân thật nhất để thể.

Úy Trì Phượng Nhi cúi đầu nhìn về phía nam nhân nửa quỳ trên mặt đất, nàng nên cảm thấy vinh hạnh, vì có hai thần tử nguyện ý cúc cung tận tụy, chết cũng không từ vì mình.

Nhưng tại sao nàng luôn có cảm giác, giữa nàng và hần, sẽ không đơn giản như vậy. . . Là nàng quá lo lắng sao?

“Vương gia, chúng ta nên diệt trừ Công Tôn Minh Trạch không?” Trong bóng đêm, một giọng nam sâu kín vang lên, dường như ác quỷ lẩy mạng trong rừng sâu.

“Cần sao?” Triều vương gia không cho là đúng hỏi ngược lại, xì mũi coi thường đối với việc hần phòng bị Công Tôn Minh Trạch khắp nơi.

“Hần cũng chỉ là một phó tướng nho nhỏ mà thôi, cần ta gấp gáp diệt trừ hần vậy sao?” Quá lãng phí thời gian của hần rồi.

Hiện tại mục tiêu của hần chính là loại bỏ vương, tự thay thế trở thành một Hoa Triều vương mới, sau đó từng bước một thực hiện lý tưởng hùng vĩ của mình.

Tồn thời gian trên người một phó tướng nho nhỏ? Thật là buồn cười!

“Nhưng Vương gia, ta cho là Công Tôn Minh Trạch không phải chỉ là một phó tướng nho nhỏ như Vương gia phỏng đoán.” Môn khách lòng như lửa đốt cảnh cáo Triều vương gia, thậm chí bất chấp tội danh dĩ hạ phạm thượng.

Không ngờ, lòng trung thành của hần lại khiến Triều vương gia giận tím mặt.

“Cần rõ!” Triều vương gia nặng nề vỗ tay vịn của ghế khắc hoa, gầm lên với môn khách:

“Người là thứ gì? Lại vô lễ với bản vương như thế?”

Hần là Vương gia, lại là đương kim phụ chính đại thần, loại môn khách nho nhỏ dựa vào hần mới ăn đủ no mặc đủ ấm có thể chất vấn hần sao?

“Vương gia ngài. . .” Môn khách cắn răng.

Người phạm đều có tôn nghiêm, chỉ là trong mắt Triều vương gia, bọn họ đều chỉ là tay sai của hần mà thôi, không thể xưng là “Người” !

“Người đâu, kéo người này xuống cho ta, đánh nặng 20 đại bản xong, vứt ra vương phủ.” Đối với tất cả người phản kháng hần, Triều vương gia đều không dễ dàng bỏ qua, người này chẳng qua là dùng để giết gà dọa khỉ thôi!

Nhưng đánh người này 20 đại bản, thật là xử phạt quá mức nhẹ rồi !

Môn khách Lương Tiến không chút giãy giụa mặc cho người làm kéo hần ra đại sảnh, bị đánh 20 bản nặng nề dưới mắt của mọi người, liều chống một hơi, sự ngồng nghênh khiến hần không chịu nổi.

Giống như qua vài đời, trong sự đau đớn triệt nội tâm, 20 đại bản rốt cuộc đánh xong, người làm mới kéo Lương Tiến đã vô lực phản kháng tới cửa sau, ném hần ra ngoài.

Nghĩ Lương Tiến hần tâm tâm khổ khổ bán tất cả gia sản, ngàn dặm xa xôi từ quê quán đi tới nơi này, tính toán tạo ra danh tiếng, để cha mẹ dưới tuổi vàng có biết có thể an tâm.

Nhưng đáng tiếc hắn chọn sai chủ tử, chẳng những vô vọng thành công, thậm chí ngay cả sinh mạng có thể bảo toàn hay không cũng không biết.

“Người là Lương Tiến?” giọng nam trầm thấp, vang lên sau hai cánh cửa chính vô tình sau lưng hắn.

“Người. . . Người là. . .” Khó khăn ngẩng đầu lên nhìn về phía nam nhân cao lớn chẳng biết xuất hiện lúc nào, Lương Tiến có một lát không dám tin. “Phó, phó tướng?”

“Người là nhân tài, loại chủ tử như Triều vương gia không đáng giá để người bán mạng cho hắn, hơn nữa chỉ mai một tài năng của người.” Công Tôn Minh Trạch nhàn nhạt nói.

“Phó tướng có ý tứ là. . .” Lương Tiến thật không dám hy vọng xa vời hỏi. Chẳng lẽ ông trời cho là mệnh hắn chưa có đến đường cùng, cố ý phái Công Tôn Minh Trạch tới giải cứu hắn?

“Vào môn hạ của ta, làm môn khách của ta.” Công Tôn Minh Trạch đưa tay đỡ Lương Tiến dậy.

“Ở môn hạ của ta, ta bảo đảm tài năng của người có thể biểu hiện đầy đủ, để người nhà người cũng lấy người về vang.”

Phó tướng là người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp tự tay đỡ hắn dậy?

Từ khi làm môn khách tới nay, tất cả chủ tử đều cao cao tại thượng, đều không để những môn khách như họ ở trong mắt, chỉ khi có chuyện mới có thể cho gọi bọn họ, nhận việc mà thảo luận; nhưng lúc không có chuyện, cuộc sống bọn họ trải qua, còn khổ hơn nông dân bình thường!

Lương Tiến khó có thể kiềm chế hốc mắt đang nóng lên, “Thuộc hạ. . . Thuộc hạ nguyện ý đi theo phó tướng, thuộc hạ sẽ không làm ngài thất vọng.” Hắn bảo đảm!

“Rất tốt.” Công Tôn Minh Trạch gật đầu một cái, nói từng chữ từng câu: “Đội vết thương của người lành, nhiệm vụ thứ nhất chính là giúp ta đoạt lại triều chánh thay nữ vương, đuổi Triều vương gia chạy về đất phong của hắn, không bao giờ có thể trở về Đô thành!”

Lương Tiến không chút do dự nặng nề gật đầu, “Thuộc hạ nhất định cúc cung tận tụy, chết cũng không từ.”

#### Chương 4.3

Công Tôn Minh Trạch nhếch môi mỉm cười, có Lương Tiến tương trợ, chuyện bọn họ muốn tiến hành càng thêm như hổ thêm cánh, nắm chắc phần thắng.

Hiện tại phải đợi, ngoại trừ chờ Lương Tiến chữa khỏi thương, cũng là chờ Triều Vương vương gia thiếu kiên nhẫn, chủ động xuất kích, để cho bọn họ có cơ xuất binh.

Cho nên Triều vương gia, hãnta —— Công Tôn Minh Trạch tùy thời chào đón.

“Ta muốn binh quyền trong cung.” Nửa đêm xông vào tẩm cung nữ vương, Công Tôn Minh Trạch tuyệt không cho là có gì không ổn, tự mình đối diện Uy Trì Phượng Nhi quần áo không ngay ngắn, mở miệng.

Tình cảnh đẹp dễ nửa lộ vai, hắn không chút nào để vào đáy mắt.

“Đi ra ngoài!” Mặc dù đã từ từ quen phương thức làm việc không theo quy củ của Công Tôn Minh Trạch, nhưng lần trở lại này hắn lại xông vào dưới tình huống mặc quần áo không chỉnh tề, khiến nàng quát khê trong cơn giận dữ.

Đêm khuya yên tĩnh, nàng không thể kinh động những người khác, nếu như bị những người khác nhìn thấy nàng và hắn cô nam quả nữ ở chung một phòng, cho dù nàng là nữ vương, cũng khó ngăn miệng mọi người.

“Ta cự tuyệt.” Không chút nào để mệnh lệnh của nàng trong mắt, Công Tôn Minh Trạch vô lễ mở miệng, một đôi mắt vẫn lớn mật nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp vừa khoác y phục vào của nàng.

“Công Tôn Minh Trạch, người thật to gan!” Hắn kháng mệnh khiến nàng càng tức giận, “Người dĩ nhiên cho là trẫm chỉ có thể dựa vào người đoạt lại chính quyền?” Nàng lạnh giọng hỏi, lạnh lùng trên má đủ để khiến người khắp thiên hạ không rét mà run.

“Thần không dám.” Trên đầu lưỡi như vậy nói, nhưng giọng hắn lại không có bất kỳ quan hệ gì với hai chữ “không dám”.

“Thần chẳng qua là cho là chuyện thần tướng muốn đòi vương thượng, quan trọng hơn chuyện thần nên tuân theo lệnh của nữ vương thôi.”

Nhưng, nhìn nàng càng thêm trọng yếu.

Hít sâu một cái đề lại tức giận đầy phẫn, nàng dẫn đầu đi ra phòng ngủ, đi tới phòng khách nhỏ thông với phòng ngủ, ngồi xuống ở trên cái ghế lớn, dáng vẻ tôn quý cao cao tại thượng.

Công Tôn Minh Trạch mỉm cười nhìn nàng càng tỏ dáng vẻ cậy mạnh kiêu căng, chẳng lẽ tiểu tử nữ vương này vẫn không biết, bộ dạng này của nàng chỉ gia tăng dự vọng chiếm đoạt trong cơ thể hần thôi, không thể ngăn cản hần hóa dự vọng ở đáy lòng thành hành động?

“Có chuyện lớn gì, khiến ngươi phải xông vào trong cấm cung của ta lúc nửa đêm?” Mặc dù giận, nhưng nàng nhin xuống. Nàng nhàn nhạt hỏi, giống như không phải thực với mình có thể đoạt lại chính quyền hay không.

“Chúng ta cần đổi toàn bộ hộ vệ Triều vương gia an bài ở trong cung đi, lúc chính biến mới có thể bảo đảm an toàn của người ở trong cung.” Hần tự động tự phát đi tới ghế dựa bên cạnh nàng ngồi xuống, “Cho nên ta muốn cầu xin nữ vương cho thần binh quyền trong cấm cung.”

Giao binh quyền trong cấm cung cho hần, thì đồng nghĩa giao mệnh của mình cho hần. . . Mặc dù Vương thúc muốn soán vị, lên ngôi trở thành Thiên Tử, nhưng nể tình xương thịt, hần cũng sẽ không làm gì nàng; mà nếu giao binh quyền cho Công Tôn Minh Trạch, nếu hần có lòng phản bội, nàng nhất định hoàn toàn không có lực phản kháng.

Hần muốn nàng chết, cũng sẽ là một chuyện dễ dàng.

Tin tưởng hần có thể giúp nàng đoạt lại quyền toi Hoa Triều quốc, cũng không đại biểu hần sẽ vĩnh viễn trung thành với mình. Quyền và lực, đối với mọi người thiên hạ mà nói, đều là vật theo đuổi, bọn chúng vừa có thể khiến người phấn đấu, đồng thời cũng có thể làm người ta đánh mất lý trí, cam tâm trở thành tay sai, vật hy sinh dưới quyền lực.

Công Tôn Minh Trạch sẽ bởi vì quyền lực mà bị lạc mình hay không, cũng là một chuyện không thể đoán được. Nàng nên đáp ứng giao binh quyền trong cấm cung cho hần, đánh cược mạng của mình trên người hần sao?

“Đang suy nghĩ nên tin tưởng ta hay không đúng không?” Hần hỏi, hỏi thật chậm chạp.

Lòng dạ nàng rất sâu, rất hiểu làm sao che giấu thái độ, khiến người đoán không ra tâm tư của nàng; nhưng, nàng lại quên lãng một chuyện —— đôi mắt nàng sẽ nói chuyện, phản ánh rõ ràng suy nghĩ sâu xa ở đáy lòng nàng trong đôi mắt nhìn như lạnh nhạt, kì thực trong veo như nước.

Giờ phút này, cặp mắt long lanh kia bởi vì lời của hần mà thoáng qua vẻ kinh ngạc và hốt hoảng.

Chưa từng có người có thể dễ dàng xác định ra nàng đang suy nghĩ gì, hoặc đang tính toán gì như thế, ngay cả Tiểu Hoàn cận thân như tỷ muội cũng không có biện pháp; sao cổ tình chỉ có hần có thể?

“Chỉ vì ta hiểu nàng, Phượng Nhi.” thì thầm thân mật giữa tình nhân, vang lên ở trong phòng nhỏ.

Mặt đẹp bởi vì lời của hần mà đỏ lên, khiến nàng hiện ra vẻ đẹp mà một nữ tử mười bảy tuổi xinh đẹp nên có.

“Ngươi. . . Ngươi đang nói hừ nói vượn cái gì?” Nàng không ngờ sẽ có người phát hiện, luống cuống hô lên.

“Đừng giả bộ không hiểu, Phượng Nhi.” Hần ôm lấy nàng vào ngực trước khi nàng thoát đi, ôm thật chặt.

“Lấy thông minh tài trí của nàng, nàng không hiểu ta đang nói cái gì sao?”

Hần nói nhỏ ở bên tai của nàng, hài lòng thấy lỗ tai như bạch ngọc cũng dính vào màu hồng mê người. Thật xấu hổ!

“Buông, cần rờ! Mau buông, buông trăm ra!” nàng lắp bắp quát một câu, một chút uy nghiêm cũng không có.

“Thật giả bộ không hiểu?” Đối mặt mệnh lệnh không hề uy nghiêm, đương nhiên hắn lựa chọn coi thường. Bàn tay ôm eo nhỏ thành linh thêm sức lực, kéo chặt nàng vào trong ngực.

“Người!” Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt lam sâu không đáy của hắn.

Hắn cầm cầm của nàng, sức lực không đến nỗi sẽ làm nàng đau, nhưng cũng khiến nàng không thể quay mặt.

Hắn từ từ cúi mặt xuống, tiến gần gương mặt càng lúc càng đỏ của nàng, từng chữ từng câu bao hàm vô cùng nghiêm túc, “Phượng Nhi, ta làm việc chưa bao giờ làm không. Nàng cho rằng tại sao ta phải đáp ứng giúp nàng đoạt lại triều chánh?”

Nàng khê cắn môi đỏ mọng, không chịu trả lời.

“Phượng Nhi, ta làm tất cả, chỉ vì nàng.”

Mà cuối cùng hắn muốn, cũng là nàng —— bao gồm người của nàng, lòng của nàng.

Quả nhiên!

Nàng không phải người ngây ngốc không có đầu óc, mỗi khi hắn xuất hiện ở trước mặt nàng, cũng sẽ dùng ánh mắt quyến rũ nàng, khiến trái tim nàng đập loạn. . . . Không! Không đúng, là khiến nàng vô cùng loạn.

Nàng mơ hồ đoán được được sau đó hắn sẽ đòi nàng cái gì, làm điều kiện của hắn; nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, từ trong miệng hắn nói ra lại khiến người tâm loạn như ma.

“Trước khi làm cho nhân dân có thể ấm no, ta sẽ không nghĩ đến tư tình nhi nữ.” Sau một hồi khá lâu, nàng cố lạnh nhạt nói.

Lấy cớ! Hoàn toàn là lấy cớ!

Nội tâm của nàng rộng to, phản bác nàng không tuân theo tâm tình của mình; mới nếm thử tình yêu nam nữ, nàng cũng chỉ đang hoảng hốt trốn tránh mà thôi.

“Cũng đúng.” Hắn phải giải quyết tất cả chuyện khiến cho nàng lo lắng phiền não xong trrước, như vậy mới có thể làm cho nàng chuyên tâm chỉ nhìn hắn, chỉ muốn hắn.

Kể từ nay, hắn phải tăng nhanh bước chân, vào lúc Triều vương gia có hành động, nhanh chóng thu thập hết hắn và đám người ô hợp kia.

## 5. Chương 5

### Chương 5.1

“Chính là chỗ này sao?” Một bé gái nhỏ tuổi, ngẩng đầu lên cười nhẹ nhàng nhìn tỷ nữ đã dẫn nàng tới trước thư phòng.

“Đúng vậy, tiểu thư Khổ Nhi.” Tỷ nữ cung kính nói: “Mỗi ngày vào giờ này vương gia đều ở trong thư phòng tĩnh tâm suy nghĩ.”

“Tĩnh tâm suy nghĩ? Phải làm sao mới lấy được chính quyền Hoa Triều quốc? Nghĩ tới thật buồn khổ.”

Khổ Nhi nhíu lại đôi lông mày mỹ lệ, môi hơi hé. Nàng chợt thay khuôn mặt tươi cười, phân phó tỷ nữ. “Tốt, người lui ra trước đi! Tự ta trở về là được.”

“Dạ, Khổ Nhi tiểu thư.” Tỷ nữ cúi cúi người, nghe lời lui xuống.

“Chỉ thiếu một bước, chỉ là thiếu một bước mà thôi! Rốt cuộc phải làm sao, mới có thể lấy được tất cả quyền to của Hoa Triều quốc tới tay?” Mới vừa đến gần hai cánh cửa thư phòng, thanh âm khổ não của Triều vương gia liền truyền ra.

Khóe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào, nàng không gõ liền trực tiếp đi vào thư phòng, “Vương gia, nếu người muốn ngồi lên ghế quốc vương Hoa Triều quốc, thì người phải nghe ta.” Con mắt không sợ hãi nhìn chăm chú vào Triều vương gia trước mắt.

“Nha đầu ở đâu ra?” Triều vương gia nhăn mày, tâm tình phiền não găm thét hỏi tiểu nô bộc bên cạnh.

Hiện tại hắn đang phiền não làm sao đánh bại hoàng cung, cô gái nhỏ mặc trang phục kỳ dị, chỗ lộ ra trên người còn nhiều hơn chỗ được che, chẳng những không dùng tôn xưng kêu hắn, mà còn không lớn không nhỏ dùng “Người” để gọi hắn, còn lựa chọn vào lúc này náo loạn hắn, sống ngán sao?

“Ta không phải nha đầu, ta là nữ nhi người vừa mua, tên Khổ Nhi. Ta còn có một đệ đệ, hắn gọi là Điem Nhi.” Cô gái nhỏ vẫn cười nhẹ nhàng, nụ cười ở bờ môi không có vì vậy mà khô héo, nhìn như ngây thơ vô tà.

Vậy mà, lạnh lẽo ở đáy mắt nàng tuyệt không phải là một bé gái gần mười tuổi nên có.

“Ta cóc quản người Khổ Nhi, Điem Nhi, ta mua nữ nhi lúc nào, ngay cả ta cũng không biết?”

Tâm tình Triều vương gia không tốt rống về, phần nộ đến cả gân xanh cũng nổi ra ngoài.

“Triều vương gia, người thật quên Khổ Nhi sao?” Khổ Nhi nở nụ cười ngọt ngào, thả mềm cổ họng, con mắt thẳng nhìn hắn.

Từ Mạc Bắc xuôi nam, nàng mang theo đệ đệ đi tới Hoa Triều quốc, hy vọng có thể tìm được phương pháp chữa trị cặp mắt Điem Nhi. Dưới tình huống đưa mắt không quen lại không có đầy đủ tiền bạc để hai người sống, nàng chỉ có thể tìm người đầu nhập.

Nghe nói hiện tại quyền uy của Hoa Triều quốc rơi vào trên tay Triều vương gia này, hơn nữa đã tâm muốn soạn vị của hắn cũng rất mạnh, nghe giống như chơi rất vui.

Cho nên nàng không suy tư, đã mang theo đệ đệ, dựa vào thuật thôi miên học được từ phù thủy ở Mạc Bắc, xâm nhập vào trong phủ Vương gia.

Thứ nhất có thể nhờ vương phủ nuôi, bọn họ có thể tìm phương pháp chữa khỏi mắt Điem Nhi; thứ hai cũng có thể để nàng giải buồn, một công đôi việc.

“Ta ngay cả người là. . .” Triều vương gia tức giận rống giận ra tiếng, nhưng vừa nghe thấy giọng êm ái của Khổ Nhi, cùng với nhìn vào con người u ám sâu không thấy đáy của nàng, liền sửa lại gương mặt giống như bị thôi miên, lập tức dịu dàng ôm nàng vào trong ngực. “Con gái ngoan của ta, cha nuôi làm sao có thể quên tâm can bảo bối của ta?”

“Cha nuôi, vừa rồi người rất dữ! Khổ Nhi bị người hù sợ.” Khổ Nhi không chút nào để ý tiểu nô bộc trốn mất hốc mồm bên cạnh, tự mình làm nũng.

“Chớ sợ chớ sợ, mới vừa rồi cha nuôi lớn tiếng một chút, sau này sẽ không rồi.” thái độ của Triều vương gia, khiến người cho rằng Khổ Nhi thật là hòn ngọc quý trên tay hắn, càng yêu thương hơn nữ nhi ruột.

“Vây. . . . Cha nuôi, Khổ Nhi không thích gian phòng bây giờ, ta muốn ở trong phòng của đại phu nhân.” Nàng nũng nịu nói lên “Yêu cầu” .

Ai dạy bà già kia từ khi nàng vào phủ đã chê cười nàng, đáng vẻ nàng là nữ nhi của người hạ tiện sinh ra, nhìn nàng rất khó chịu. Phải cho lão thái bà kia nếm chút đau khổ, dạy dỗ bà ta chút!

“Được được, con nói cái gì thì là cái gì.” Triều vương gia không chút nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng.

“Còn nữa, Điem Nhi muốn một kho thuốc, bên trong phải có tất cả dược liệu trong thiên hạ, bất luận là có độc hay là không độc đều muốn.” Nàng tiếp tục mở miệng yêu cầu.

“Được được được, cha nuôi lập tức đi làm ngay.” Lại không chút nghĩ ngợi đáp ứng, hắn không có suy tư một bé trai tuổi nhỏ muốn một kho thuốc để làm cái gì.

“Người đâu! Nghe lời tiểu thư nói chưa? Còn không mau làm!” Hấn phát tiết tức giận ở trên người tôi tỏ vô tội.

“Dạ!” tiểu nô bộc vốn giương mắt mà nhìn nghe tiếng hồi hồn, vội vàng vọt ra thư phòng, tìm người giúp một tay.

“Còn nữa, cha nuôi, nếu người muốn ngồi lên ghế quốc vương Hoa Triều quốc, người phải nghe ta. Khổ Nhi có thể giúp người đi lên vương vị.” Chọn cái ghế lớn cao nhất ngồi xuống, nàng cao ngạo mà nói.

“Con gái ngoan, người có phương pháp gì?” Triều vương gia kéo ghế ngồi vào bên cạnh của nàng, bộ dạng xin lắng tai nghe.

“Cha đi lên vương vị, liền phong người làm công chúa.”

Khổ Nhi bĩu môi, một chút hứng thú đối với phong hào công chúa cũng không có. “Cha nuôi, nếu bây giờ người soạn vị tự lập, nhất định sẽ khiến dân chúng bất mãn. Dân, cũng là nước; nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền.”

“Vậy chúng ta nên làm cái gì mới phải?”

“Tiếp tục làm phụ chính vương, có lợi với người hơn. Thứ nhất người có thể trấn an lòng người, thứ hai có thể tiếp tục nắm giữ quyền to Hoa Triều quốc, cũng không khác với làm vua.” Phất tóc dài rơi trên vai, Khổ Nhi vừa vuốt chơi vừa giằng dụa.

“Nhưng. . . . Phượng Nhi cũng sẽ không mặc cho chúng ta loay hoay.” Bây giờ cánh chim của nữ vương chưa cứng cáp, cho nên mới không cách nào làm gì hấn; nếu đợi nàng lông cánh đầy đủ, đến lúc đó hấn còn là đối thủ của nàng sao?

“Cha nuôi, tiên hoàng không phải còn một nữ nhi khác sao? Tìm nàng trở lại làm nữ vương, người không phải có thể tiếp tục làm phụ chính đại thần rồi sao?” Nàng nhún nhún vai.

Tiên hoàng có một công chúa tự nhiên biến mất, chuyện này ở dân gian lưu truyền hơn mười năm, mọi người vẫn nói chuyện say sưa, nói không biết mệt.

“Nhưng, con bé kia đã vô duyên biến mất hơn mười năm, sống hay chết cũng không biết chừng. . . .” Triều vương gia khó xử nói.

Phải tìm một bé gái biến mất hơn mười năm, giống như mò kim đáy biển, nói dễ vậy sao?

“Người muốn làm vương, thì phải tìm được nàng.” Đó không phải là chuyện nàng có thể làm, nàng chỉ phụ trách nói lên “Ý kiến” mà thôi.

“Người tốt nhất tìm được nàng trước khi cánh chim của nữ vương chưa cứng cáp nếu không. . . .”

Một cơn giận nhen trong ngực Triều vương gia, nhưng hấn lại không cách nào rống giận với Khổ Nhi, chỉ có thể trở mắt nhìn Khổ Nhi huơ tay múa chân nhẩy ra thư phòng, chuẩn bị mang người đến phòng đại phu nhân.

Khiến hấn không thể tưởng tượng nổi là, hấn cư nhiên không cách nào cự tuyệt điều kiện của nàng, cũng không cách nào cãi “Đề nghị” khó đạt được của nàng.

Cuối cùng, hấn chỉ có thể thất bại rống —— “Người đâu! Tìm cho ta! Coi như lật hết cả vùng đất phương đông, cũng phải đem tìm trở về nhị công chúa vô cớ biến mất năm đó ——”

Khê thở dài, cuối cùng Ủy Trì Phượng Nhi vẫn cho Công Tôn Minh Trạch bình quyền cấm cung, đem mạng của mình và cả Hoa Triều quốc đánh cuộc trên người hấn, nếu hấn hơi có lòng khác, nàng sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Vậy mà, nàng lại không có chút cảm giác hối hận nào, là đáy lòng nàng đã sớm đồng ý với hấn sao? Ngay cả mình cũng không cách nào trả lời vấn đề này, khiến nàng không cách nào không u buồn.

Chương 5.2

“Vương?” Tiểu Hoàn nhạy cảm cảm nhận được biến hóa trong lòng nàng, không khỏi lo lắng nặng nề gọi khẽ.

“Vương, ngài không thoải mái sao?”

“Ta không sao, chỉ là hơi mệt.” Úy Trì Phượng Nhi khẽ lắc lắc tay.

“Vương, không bằng ngài sớm nghỉ ngơi đi. Tiểu Hoàn đi trải giường thay ngài, được không?” Nhìn thấy vẻ tái nhợt trên mặt nữ vương, Tiểu Hoàn đau lòng hỏi.

Nàng suy nghĩ một chút, ngay sau đó gật đầu. “Cũng tốt.” Sớm tiến vào mộng đẹp, có thể khiến nàng tránh được mộng tưởng làm người ta khó xử đó.

Tiểu Hoàn nhanh chóng trải giường tốt, nhưng một trận tiếng vang đao kiếm chạm nhau lại thành linh vang lên, sau đó cánh cửa phòng ngủ bị người từ bên ngoài đẩy ra, khiến hai người không khỏi cứng đờ.

“Phát, đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Hoàn bảo vệ trước người Úy Trì Phượng Nhi, vội vàng hỏi thị vệ vừa chạy vào. “A! Người, người làm sao vậy?”

Cả người thị vệ đầm máu. Làm cho người ta không phân rõ máu trên người của hắn là thuộc về hắn, hay là người khác.

Chỉ thấy hắn quỳ một gối xuống, lấy kiếm chống thân thể sắp không còn hơi sức của mình, cúi xuống xin tội: “Vương. . . bộ hạ của Triều vương gia thống lĩnh 800 binh lính nặng nề bao vây tẩm cung, thuộc hạ vô năng, không thể mang theo Vương xông ra vòng vây, xin vương thứ tội.”

“Người đứng lên trước.” Úy Trì Phượng Nhi tiến lên đỡ hắn lên, “Vậy những thị vệ khác thì sao?”

“Bẩm, bẩm vương, bọn thần bất lực, phần lớn người đều chết hết, chỉ còn lại mình thần cùng với mấy huynh đệ, bọn họ còn đang ở ngoài ra sức kháng cự loạn đảng. . .” Hắn ho mấy tiếng, miễn cưỡng trả lời.

“Buồn cười! Vương thúc thật muốn đuổi tận giết tuyệt ta sao?” Úy Trì Phượng Nhi rống to ra tiếng, một đôi lông mày phượng bởi vì thịnh nộ mà nhíu lại, lại vẫn không tổn hao vẻ đẹp trời sinh của nàng.

Tiểu Hoàn ít khi thấy nàng tức giận, không khỏi bị lửa giận cả người nàng làm sợ hết hồn. Uy nghiêm hồn nhiên thiên thành uy kia khiến nàng không khỏi cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng. “Vương. . .”

Giao thị vệ sắp ngã đi trong tay cho Tiểu Hoàn, nàng cắn răng phân phó: “Tiểu Hoàn, người ở lại chăm sóc hắn.”

“Vương! Ngài muốn đi đâu? Tiểu Hoàn đi cùng với ngài. . .” Tiểu Hoàn nhận lấy thị vệ trọng thương, không ngờ Úy Trì Phượng Nhi lại đi ra ngoài tẩm cung, nàng vội vã kinh hoàng luống cuống hỏi.

“Không, Tiểu Hoàn, người ở lại bên trong tẩm cung.” mặt Úy Trì Phượng Nhi lạnh như băng nói, “Đây là lệnh vua, không cho người cãi lời.”

Không đợi Tiểu Hoàn lên tiếng giữ lại lần nữa, Úy Trì Phượng Nhi nhặt lên cung dài và mũi tên lông vũ treo ở bên cửa làm trang sức, bước chân vội vã đi ra khỏi tẩm cung.

Mới vừa đi ra khỏi tẩm cung, một mùi máu tanh liền xông tới mặt, Úy Trì Phượng Nhi đứng ở trên thềm đá, mắt nhìn xuống bọn lính chém giết nhau ở trên quảng trường trước tẩm cung.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Hít sâu một cái, nàng rống to với binh sĩ trên quảng trường, cũng gấn ba cây tên lông vũ vào trên cung dài, đồng thời bắn ra, chia ra rơi vào trên người của ba quân phản loạn.

Ba người hét lên rồi ngã gục, tất cả đao kiếm lần lượt thay đổi và tiếng gào thét cũng vì vậy mà dừng lại, mọi người thấy nàng giống như quân lâm đại địch, không chớp mắt.

Khí vương giả trên người nàng, là cả đời Triều vương gia đều không thể bắt chước.

“Kinh động vương, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần.” Tiếng vui đùa chói tai vang lên giữa mọi người, một nam nhân hơi thấp bé chậm rãi đi ra khỏi, trong tay mang theo một cái đầu người máu đầm dề — đó là một trong những thị vệ bảo vệ Công Tôn Minh Trạch cố ý an bài ở bên người nàng.

Tự sau khi được bình quyền trong cấm cung, Công Tôn Minh Trạch liền thay từng người từng người hộ vệ cận thân của nữ vương thành thuộc hạ trung thành của mình, để ngừa ngày sau Triều vương gia binh biến thì có thể bảo đảm an nguy của Úy Trì Phượng Nhi.

Vừa bắt đầu, bọn họ đều cho rằng Triều vương gia dã tâm bừng bừng nhất định sẽ rất nhanh phát binh, lợi dụng binh mã tập hợp ở ngoài thành tạo phản, cho nên trong cung bọn họ cũng không gài quá nhiều vệ binh; mặt khác, cũng bởi vì trong cung hiện đầy nanh vuốt của Triều vương gia, Công Tôn Minh Trạch không cách nào làm quá mức rõ ràng, cho nên chỉ có thể thay đổi một phần nhỏ thị vệ.

Chỉ là bọn họ vạn vạn cũng không ngờ đến, binh biến của Triều vương gia lại kéo dài hơn hai năm; giữa hai năm này, lão Tể tướng thoái vị, Công Tôn Minh Trạch thuận theo lý lẽ tiếp nhận, trở thành Tể tướng mới.

Ngoài mặt, hần bo bo giữ mình, vụng trộm lại chống lại lệnh của Vương gia, thiết kế khắp nơi, làm biện pháp chính trị Triều vương gia thì hành có điều sai lệch, kiểm chế Triều vương gia khắp nơi.

Nhưng lần trở lại này, thái độ Triều vương gia khác thường chỉ lệnh thuộc hạ thống lĩnh 800 binh lính bao vây cấm cung của nữ vương, rốt cuộc dụng ý ở chỗ nào?

“Thuộc hạ Ngạch Đa Nhĩ, phụng lệnh Vương gia, vào cung bảo vệ nữ vương an toàn.” nam nhân nhỏ thấp ôm quyền, nhưng mà một chút ý tôn trọng cũng không có. “Đội bắt được phản tặc Công Tôn Minh Trạch, thuộc hạ tự nhiên sẽ mang theo quân đội rời đi.”

“Lúc nào thì Công Tôn Minh Trạch biến thành phản tặc? Vì sao trẫm hoàn toàn không biết?” Cho dù trong lòng kinh ngạc không thôi, nhưng nàng vẫn dè kinh ngạc xuống, lạnh nhạt hỏi.

Kế hoạch của bọn họ bị Triều vương gia khám phá sao? Nếu không, bọn họ vì cái gì muốn bắt Công Tôn Minh Trạch?

“Thuộc hạ không rõ chuyện này lắm.” Ngạch Đa Nhĩ tỏ vẻ không biết chuyện, nhún vai một cái nói.

“Cần rõ!” Úy Trì Phượng Nhi quát nhẹ, “Một tướng lĩnh nho nhỏ, lại dám nói năng lỗ mãng với trẫm?”

Mặc dù gặp rủi ro, nhưng ngạo khí trời sanh của nàng cũng không có vì vậy mà bị dập tắt.

“Ha ha ha. . .” Nhưng Ngạch Đa Nhĩ cũng không có để tức giận của nàng ở trong mắt, tự mình cười to lên.

Trong mắt hần, nữ vương gần mười chín tuổi chỉ là một con chim non cánh chim chưa cứng cáp, không có năng lực có thể đối kháng cùng Triều vương gia.

“Nữ vương nha nữ vương, xưa đâu bằng nay! Vương vị của người chỉ có thể ngồi thêm một chút, qua một đoạn thời gian nữa, người sẽ phải ngoan ngoãn giao vương vị ra đây.”

“Người nói cái gì?” Úy Trì Phượng Nhi trừng lớn mắt, đáy lòng nổi lên một dự cảm chẳng lành.

“Vương gia đã tìm được Nhị công chúa mất tích đã lâu, hơn nữa phái người đón Nhị công chúa trở về. Đội Nhị công chúa vừa về nước, vương vị của người lập tức sẽ bị tước đoạt, Nhị công chúa sẽ trở thành nữ vương mới!” Hần cười ngông cuồng, thanh âm vang vọng trong sân rộng.

“Lăng Ba. . .” Con mắt thấp thỏm hiện thất kinh, Úy Trì Phượng Nhi chưa bao giờ nghĩ đến Triều vương gia lại có thể tìm tới muội muội đang ở Thịnh vương triều.

Không! Nàng nên tin tưởng Bình Dã vương ở Thịnh vương triều có năng lực bảo vệ muội muội, Lăng Ba ở Thịnh vương triều tuyệt sẽ không có chuyện gì!

Úy Trì Phượng Nhi thay mặt lạnh như băng, trả lại một nụ cười lạnh, “Ta chỉ sợ các người khó có thể đạt tới.” Hơn nữa, nàng tin chắc Công Tôn Minh Trạch sẽ trở về cứu nàng.

Thấy nàng không có lộ ra vẻ mặt kinh sợ như ý mình, Ngạch Đa Nhĩ giận tái mặt, “Có thể đạt tới hay không, cũng không phải từng câu từng chữ của nữ vương có thể ảnh hưởng. Hiện tại xin nữ vương giao ra thị vệ bên trong cấm cung đây, cũng xin nữ vương trở về trong cấm cung nghỉ ngơi thật tốt.”

“Nếu ta không giao người?” Trong mắt đen hiện ra lạnh lùng, nàng nhìn chăm chú vào Ngạch Đa Nhĩ, lạnh lùng hỏi.

### Chương 5.3

“Ta, ta. . .” Khoảnh khắc kia, chân Ngạch Đa Nhĩ mềm nhũn, may nhờ ý chí cường đại mới có thể ngăn cản mình lui ra sau ở trước mặt mọi người bởi vì ánh nhìn chăm chăm của nữ vương.

Lòng hần run lên, luôn có một cảm giác, nữ vương trước mắt cũng không phải cánh chim chưa cứng cáp như chính mình dự liệu; ngược lại, nàng đã trưởng thành là một con phi ưng có tính công kích, đang lặng lẽ đợi thời cơ, phát động công kích người không thể chống cự, hần bắt đầu hồi hận sự lớn mật ngu ngốc vừa rồi của mình.

“Thả thị vệ của ta ra, lấy thuốc trị nội thương và vết đao đến.” Ủy Trì Phượng Nhi tiếp tục ra lệnh.

Nàng không cho phép mình lùi bước ở giờ phút này, chỉ vì vừa lui lại, người ở trong tay Ngạch Đa Nhĩ cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nàng không thể trở mặt nhìn bọn họ vì nàng mà chết.

“Người đâu! Thả người, đưa thuốc.” Ngạch Đa Nhĩ không cách nào cãi lệnh, lại cảm thấy phần lưng mình chảy xuống giọt giọt mồ hôi lạnh, mồ hôi đầm đìa.

Thấy toàn bộ thị vệ còn dư lại được phóng thích, Ủy Trì Phượng Nhi mở miệng lần nữa, giọng nói vẫn tràn đầy uy nghiêm, “Còn nữa, rút lui khỏi quảng trường, trẫm không muốn nhìn thấy đám người của người đi lại ở gần tẩm cung của ta!” Ngạch Đa Nhĩ cắn răng một cái, “Người đâu! Lui binh tới bên ngoài tẩm cung trăm mét.” Đáng chết! Về sau tên tuổi của Ngạch Đa Nhĩ hần nhất định sẽ bị mang mũ có hai chữ “Hèn nhát”! Hần lại khuất phục ở dưới quyền uy của một nữ nhân?

Cho dù đối phương là nữ vương. . . Chờ tất cả binh lính thoái lui khỏi quảng trường, Ủy Trì Phượng Nhi mới trở về tới tẩm cung, mệnh Tiểu Hoàn và nhóm cung nhân phục vụ ở trong tẩm cung đến quảng trường chăm sóc thị vệ bị thương.

“Dạ! Vương.” Tiểu Hoàn lĩnh mệnh, dẫn theo mấy cung nhân còn đang kinh hoảng ra ngoài sân rộng.

Đội Tiểu Hoàn vừa bước ra tẩm cung, Ủy Trì Phượng Nhi tựa như một con rối đứt dây ngã ngồi trên mặt đất.

Thân thể của nàng khẽ run, không thể không thừa nhận, khi Ngạch Đa Nhĩ nói Vương thúc phái người lùng bắt Công Tôn Minh Trạch thì lòng của nàng rất là sợ.

Bây giờ hần đang ở nơi nào? Hần có an toàn hay không? Hần sẽ bình an trở lại cứu nàng hay không? Vấn đề liên tiếp đè xuống trái tim nàng, trong lúc vô tình, Công Tôn Minh Trạch đã đoạt được địa vị nặng vậy ở trong lòng của nàng sao?

Từ hai năm trước hần đáp ứng giúp nàng đoạt lại chính quyền, hần liền bắt đầu trêu chọc, trêu đùa, quyến rũ, hấp dẫn lòng của nàng, muốn nàng không cách nào cự tuyệt, kháng cự, hoàn toàn lâm vào trong lưới tình hần bày ra.

Đối với nàng, hần hao tổn tâm cơ; hôm nay, không cách nào biết được tình huống của hần, nàng thế nhưng. . . thế nhưng lại tâm hoảng ý loạn thế này?

“Phụ hoàng, Phượng Nhi có thể không để ý tình chú cháu rồi sao?” Nàng ngẩng đầu lên nhìn về bầu trời trên đỉnh đầu, nhẹ hỏi tiên đế qua đời nhiều năm.

Nàng không thể trở mặt nhìn Vương thúc tổn thương. . . Người quan trọng nhất của nàng. . . Nàng thừa nhận!

Nàng không muốn lừa gạt mình nữa, lòng của nàng, đã sớm rơi vào trên người Công Tôn Minh Trạch.

“Phụ hoàng, tha thứ Phượng Nhi.” Cúi đầu, nàng thì thầm nói.

Lần này, nàng không thể mềm lòng nữa!

“Tân Viễn, chuẩn bị một thuyền, chúng ta từ đường thủy chạy về Thịnh vương triều.” Công Tôn Minh Trạch nằm ở trên giường nhẹ phân phó. “Đừng cho người của Triều vương gia phát hiện, ta không muốn cư dân chịu tội.”

“Vâng” Đông Tân Viễn đáp một tiếng, lập tức xoay người thi triển khinh công nhảy khỏi phòng.

Từ Hoa Triều quốc tới Thịnh vương triều có hai con đường có thể đi, một cái là đường bộ, trải qua một sa mạc, đi nửa tháng liền có thể tới Thịnh vương triều.

Phỏng đoán bọn họ sẽ đi đường bộ, Triều vương gia đã sớm bày trọng binh ở cửa sa mạc, chờ bọn họ xuất hiện liền tấn công.

Đường thứ hai là trải qua biển Đông, vòng qua quần đảo phương Đông tới Thịnh vương triều. Dù đường thủy đến Thịnh vương triều, chỉ cần một tuần lễ liền có thể tới; chỉ là, biển Đông có cướp biển làm loạn, cho nên Triều vương gia không nghĩ tới bọn họ sẽ chọn con đường này đến Thịnh vương triều.

Vậy mà Triều vương gia không biết, ngay từ lúc mấy năm trước, Công Tôn Minh Trạch đã dẫn một tiểu đội đến biển Đông, tiêu diệt bọn cướp biển, để lại một chỗ bình tĩnh yên ổn cho cư dân ở quanh vùng biển.

Cho nên bọn họ đi đường thủy, chẳng những đủ an toàn, còn có cư dân vùng biển che chở bọn họ.

“Chủ tử, thuyền đã sắp xếp xong xuôi.” An bài xong tất cả, Đông Tân Viễn dùng khinh công chạy về bên người Công Tôn Minh Trạch, nhỏ giọng bẩm báo.

“Chuẩn bị lên thuyền.” Không tốn nhiều thời gian suy tư, Công Tôn Minh Trạch đã phân phó, thân hình cao lớn rời đi giường hẹp, vật liệu may mặc sau lưng đột nhiên dính vào máu đỏ quỳnh di.

“Chủ tử, vết thương trên lưng ngài. . .” Đông Tân Viễn hơi chần chờ.

Vết thương trên lưng Công Tôn Minh Trạch là do nanh vuốt của Triều vương gia ban tặng, thương sâu thấy xương, hơn nữa còn chảy không ít máu.

Nhưng kì lạ hẳn lại không chờ thương trên lưng khỏi hẳn rồi đến Thịnh vương triều cầu viện, hậu quả cường bách mình, chính là khiến máu trên lưng một lần lại một lần tràn ra vết thương.

“Băng bó lại cho ta, sau đó lên thuyền.” Không để ý trên lưng truyền tới đau đớn, hẳn tiết kiệm thời gian xé rách quần áo, động tác này khiến cho vết thương chảy máu nhiều hơn, nhiễm đỏ đầy đất.

Đông Tân Viễn biết rõ chủ tử tuyệt sẽ không nghe mình khuyên mà nghỉ ngơi thật tốt, không thể làm gì khác hơn là kéo áo Công Tôn Minh Trạch xuống, thoáng ấn lên vết thương không ngừng chảy ra máu tươi, đợi máu chảy hơi chậm, mới xoa thuốc chữa thương lên, rồi sau đó lấy vải băng bó kỹ.

Hít sâu một cái, khoác áo dài vào, Công Tôn Minh Trạch nhắc chân liền đi.

Bọn họ không có quá nhiều thời gian lãng phí, Ủy Trì Phượng Nhi còn đang ở trong cung chờ hẳn trở về cứu nàng.

Vừa nghĩ đến Ủy Trì Phượng Nhi đợi trong cung, mặc dù biết rõ Triều vương gia sẽ không thật tổn thương nàng, nhưng hẳn vẫn không kiềm chế được mà muốn xông vào trong cung, dẫn nàng ra hoàng cung.

Vậy mà, hiện tại hẳn bị thương nặng không thể làm gì được, cho nên hẳn phải lập tức chạy tới Thịnh vương triều, nhờ Bình Dĩ vương thực hiện lời hứa năm đó của ông —— có chuyện cần đến tìm ông, ông nhất định sẽ giúp hẳn đến cùng. Hẳn phải mau, không thể để cho Ủy Trì Phượng Nhi ở trong cung chờ hẳn quá lâu.

Phượng Nhi. . . Phượng Nhi. . . Hẳn lẩm bẩm cái tên này liên tục để chống đỡ ý chí của mình, không cho phép mình ngã xuống trước khi cứu được nàng.

Nhìn sau lưng thẳng tắp của chủ tử, Đông Tân Viễn thu toàn bộ thuốc trị thương trên bàn vào người, vội vã đuổi theo.

Hẳn biết chủ tử nhà mình sẽ không an phận ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi, trong lúc đi Thịnh vương triều, hẳn nhất định sẽ ngựa không ngừng vó cùng tướng sĩ còn dư lại thương thảo cứu nữ vương như thế nào.

Chuyện Công Tôn Minh Trạch coi trọng nữ vương, hẳn đã sớm nhìn thấu đầu mối, cho nên, hẳn không có ý định ngăn cản, cũng không dám ngăn cản.

Ủy Trì Phượng Nhi ở đáy lòng Công Tôn Minh Trạch rất cuộc chiếm bao nhiêu vị trí, chỉ sợ cũng chỉ có mình Công Tôn Minh Trạch biết mà thôi.

Đi lên boong thuyền, quả nhiên không ngoài dự đoán của Đông Tân Viễn, Công Tôn Minh Trạch đã triệu tập tất cả tướng sĩ, bắt đầu thảo luận phương châm cứu nữ vương, hoàn toàn không cho mình không gian nghỉ ngơi.

Nhìn thấy áo bào của Công Tôn Minh Trạch lại bắt đầu nhuộm đỏ, Đông Tân Viễn biết, không bao lâu hẳn lại phải băng bó vết thương thay chủ tử lần nữa.

## 6. Chương 6

Không ngủ không nghỉ chạy tới Thịnh vương triều, Công Tôn Minh Trạch ngựa không ngừng vó đi đến phủ Bình Dã vương, đòi hỏi Bình Dã vương cam kết nhiều năm trước.

Bình Dã vương biết anh hùng trọng anh hùng cũng rất dứt khoát, hoàn toàn không để ý tới đại thần trong triều “Khuyến cáo” nhiều phen, lập tức điều động tinh binh cho Công Tôn Minh Trạch.

“Bình, có thể cho người mượn, nhưng ta cự tuyệt dẫn đi. Cho nên người phải tự mình dẫn quân đội Thịnh vương triều, trở về Hoa Triều quốc cứu nữ vương của người.” Đây là điều kiện duy nhất để Bình Dã vương nguyện ý xuất binh.

Ông cũng muốn xem một chút, khả năng của tiểu tử này đến cùng lớn bao nhiêu?

“Tạ vương gia.” Công Tôn Minh Trạch một lòng cứu chủ không nói hai lời liền đón lấy trọng trách, thậm chí ở trong ba ngày ngắn ngủn hoàn toàn làm quen với tính tình cùng với bản lĩnh của tất cả tướng lĩnh, để có thể vận dụng người thích hợp ở trong chiến dịch.

Năng lực cùng với sự trung thành của Công Tôn Minh Trạch, cảm động mọi người. . . Vì vậy chỉ cần mấy ngày ngắn ngủi, đại quân đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi Công Tôn Minh Trạch ra lệnh một tiếng liền có thể lập tức tiến về phía Hoa Triều quốc, hội hợp với đại quân bên trong Hoa Triều quốc, giải cứu nữ vương Hoa Triều quốc.

Chỉ là không nghĩ tới, Triều vương gia lại phái nhanh vượt đến Thịnh vương triều, bắt Nhị Công Chúa Hoa Triều quốc, cũng chính là đường nữ của Bình Dã vương — Triều Lăng Ba.

Nhưng Triều vương gia không ngờ đến bên cạnh Nhị Công Chúa có một nam nhân tinh thông dùng độc và lại võ nghệ cao cường ở bảo vệ nàng, chẳng những không cách nào bắt Nhị Công Chúa, ngược lại tổn thất nhiều bộ hạ.

Đại quân chinh đồn thỏa đáng xong, Công Tôn Minh Trạch xua binh xuất chiến. Dọc theo đường đi, đại quân đều thắng lợi, mà quân địch đều bị đánh cho quân lính tan rã, lui về phía sau.

“Tể tướng, không nghĩ tới quân đội của Triều vương gia chỉ là một đám ô hợp, hoàn toàn không phải đối thủ quân ta.” Đối mặt từng chiến dịch dễ dàng đắc thắng, một tên tướng lĩnh trong đó cao hứng nói.

“Không!” Vậy mà, Công Tôn Minh Trạch không có bị thắng lợi làm cho hôn mê, hần nhân nhặt chỉ ra nghi điểm, “Quá mức dễ dàng, binh lực của Triều vương gia không chỉ có như vậy.”

“Cái gì?” Tướng lĩnh chinh chiến nhiều năm ngẩn ngơ.

“Quân đội tới ứng chiến phần lớn đều là già yếu thương binh, hiển nhiên Triều vương gia còn chưa phái đại quân chân chính ra ứng chiến.” Ngón tay dài chỉ bản đồ trên mặt bàn, “Quân địch đều tụ họp ở bốn phía Đô thành Hoa Triều, bao quanh Đô thành như lá chắn, Triều vương gia nhất định cho là đại quân chúng ta không có chuẩn bị lương thực đầy đủ, cho nên tính toán dùng phương thức tiêu hao, kéo chậm chúng ta từng chút, cho đến quân ta người mỗi ngựa yếu. Đến lúc đó, hẳn muốn tiêu diệt quân ta một lượt liền dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức.”

Chỉ là, có một điểm này, sợ rằng Triều vương gia đã xem thường lực lượng đại quân của Bình Dã vương.

“Lão đầu kia thật là rất狡 hoạt!” Tướng lĩnh cả kinh, bọn họ chưa từng nghĩ đến việc này.

Công Tôn Minh Trạch lại triển lộ khả năng hơn người ở trước mặt cả đám tướng lĩnh, khiến cho mọi người càng bội phục hẳn.

“Mọi người phải cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng trúng kế của Triều vương gia.” Cho dù đối mặt vấn đề khó khăn, ngữ điệu lạnh nhạt của Công Tôn Minh Trạch cũng không có thay đổi, dường như chuyện lớn gì cũng không thắng được hắn.

“Dạ!” Các tướng lĩnh mệnh trở lại cương vị.

Mọi người mới vừa đi ra khỏi doanh trướng, một mùi máu ngai ngái thỉnh thoảng xông lên cổ họng Công Tôn Minh Trạch đang đứng ở trước bàn tiếp tục nghiên cứu phương hướng nào có thể đánh vào Đô thành.

Hắn tự tay che miệng lại, vẫn không cách nào ngăn trở máu tươi từ khe hở tràn ra. Nhìn tay đầy máu, hắn tỉnh táo cầm khăn vải lên lau đi.

“Chủ tử.” Đông Tân Viễn đưa lên viên thuốc Phục Thành Ngạn giao cho hắn, để Công Tôn Minh Trạch uống vào.

Không hổ là thần y, chỉ cần nhìn qua, Phục Thành Ngạn liền nhìn ra Công Tôn Minh Trạch bị thương, hơn nữa còn bởi vì không chịu nghỉ ngơi thật tốt, bộc phát nghiêm trọng.

Vì vậy, Phục Thành Ngạn không chút nghĩ ngợi tiện tay ném hai túi thuốc viên cùng với một chai thuốc dán nhỏ nhỏ cho hắn, một túi là để vết thương nhanh chóng khỏi hẳn, một cái túi còn khác là thuốc viên dùng bổ máu.

Theo ý Phục Thành Ngạn, một túi thuốc viên dùng để bổ máu, là để Công Tôn Minh Trạch có thể có đủ máu từ từ chảy.

Bọn họ biết rất rõ việc Công Tôn Minh Trạch tuyệt không chịu nghỉ ngơi thật tốt.

Nhận lấy thuốc nuốt vào, thoáng vận khí thuốc liền chạy khắp toàn thân, Công Tôn Minh Trạch không chút lãng phí thời gian ngồi trở lại ghế, đặt một cây lại một cây cờ nhỏ ở trên địa đồ, suy tính chiến dịch kế tiếp rốt cuộc nên tiến hành như thế nào.

“Tân Viễn, lương thảo quân ta còn đủ không?” Hành quân đại kỵ chính là binh lương không đủ.

“Dạ, một nhóm lương thảo mới đã chuyển đến rồi, đang kiểm tra.” Đông Tân Viễn cũng không nhiều lời, trả lời đơn giản.

“Triệu tập tất cả tướng lĩnh một lần nữa, ta đã nghĩ xong đối sách.” Công Tôn Minh Trạch ngẩng đầu lên, lạnh lùng trong mắt màu lam khiến người không rét mà run.

Bị chấn kinh ở bên trong ánh mắt lạnh như băng, Đông Tân Viễn hơi lắc đầu, xoay người triệu tập tất cả tướng lĩnh, không dám chậm trễ.

Một mình Công Tôn Minh Trạch ở lại trong doanh trướng, thẳng nhìn chăm chú vào tấm bản đồ kia, mắt màu lam chớp cũng không chớp.

Không thể lãng phí thời gian nữa rồi. . . . . Phụng Nhi đang đợi hắn.

Tim của hắn, không nhịn được đau xót. Để nàng một thân một mình ở trong cung, nàng có sợ không?

Nàng có chờ đợi hắn trở về cứu nàng hay không?

Phụng Nhi. . . . . Phụng Nhi của hắn. . . . . Một tháng trôi qua, Công Tôn Minh Trạch suất lĩnh đại quân vẫn không thấy mệt mỏi, ngược lại càng chiến đấu càng dũng cảm, tinh thần ngất trời, hơn nữa quân lương đầy đủ, Bình Dã vương còn không ngừng cung cấp trợ giúp ở hậu phương.

Đại quân thẳng đến cửa đô thành Hoa Triều quốc, nhưng không được vào thành, khiến Công Tôn Minh Trạch quyết tâm, làm ra cuộc chiến với quân phản loạn.

Mất thấy tinh thần đối phương giống như cầu vòng, Triều vương gia bên trong thành cũng bắt đầu lo lắng.

“Làm thế nào? Đại quân của Công Tôn Minh Trạch đã canh giữ ở ngoài thành nhiều ngày, chúng ta không nghĩ biện pháp, thì sắp không xong rồi!” Triều vương gia rống to với hươu thuộc hạ: “Các người nói chuyện! Không ai nói tiếng nào, các người đều uống thuốc câm hay sao?”

“Hừ hừ, người tìm bọn phé nhân này về, đương nhiên là không người nào có thể dùng.” Khổ Nhi lạnh lùng trào phúng. Trong con người hoàn toàn trong sạch.

Nàng giấu cợt, khiến mọi người bên trong phòng không khỏi thở một tiếng, tức giận không dứt.

Một thiếu nữ nhỏ nhoi, rốt cuộc có khả năng gì, có thể khiến Triều Vương gia đối với nàng nói gì nghe nấy, mọi chuyện thuận ý của nàng?

Chỉ là thật sự không ai có gan phản kháng Triều vương gia, chúng môn khách cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

“Con có kế hoạch gì sao?” Triều vương gia mừng rỡ nhìn về Khổ Nhi, lại thiếu chút bị trang phục kinh thể hải tặc của nàng hù ngã, “Người người người. . . Người mặc y phục gì? Mau thay ra cho bốn vương!”  
Chương 6.2

“Cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi, cần nổi giận sao?” Khổ Nhi nhún nhún vai, trên người chỉ mặc một cái yếm nhỏ bé cùng với một cái quần vắn vện ngắn đến đùi, tuyệt không để ý vai trắng mềm mại, eo cùng với hai chân thon dài bại lộ ở trước mắt mọi người.

“Người thân là Quận chúa, tại sao có thể để người nhìn thấy thân thể của người?” Huyết khí dâng trào, Triều vương gia thiếu chút bị dương nữ làm giận chết.

“Được rồi, người đã muốn ta lập tức thay y phục, ta liền đi thay!” Khổ Nhi giả bộ, từ trên ghế gỗ thô khắc hoa đứng lên.

“Nhưng thay quần áo xong, ta sợ ta sẽ quên sách kế hoạch.”

Trong lúc mơ hồ, thân thể yếu đuối như ẩn như hiện, làm một đám nam nhân nhìn sáng mắt, trong nháy mắt quên mất mất trong lòng vừa rồi.

“Tất cả quay lưng lại cho ta!” Triều vương gia quay đầu lại rống đám thuộc hạ, sau đó bảo người đưa nữ nhi trở về trên ghế, lấy lòng hỏi: “Nói mau rốt cuộc con có kế hoạch gì?”

Khổ Nhi giãy giụa kiềm chế của người khác, lạnh lạnh mở miệng: “Trên căn bản, bây giờ người chỉ có hai con đường có thể đi.”

“Đường gì?”

“Một là người lập tức giải phóng nữ vương, đầu hàng Công Tôn Minh Trạch, sau đó ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, có lẽ người còn có thể giữ toàn thân.” Nàng cười hì hì nói, tuyệt không để sắc mặt xanh mét của Triều vương gia ở trong mắt.

“Con đường thứ hai là gì?” Không thể tức, không thể tức. . . “Đó chính là bắt giữ Nhị Công Chúa.”

“Lại bắt giữ Nhị Công Chúa?” Triều vương gia có mười vạn lần không muốn. “Bắt lại chung với nhau, rốt cuộc bắt nàng làm cái gì?” Uống trà nói chuyện phiếm?

Khổ Nhi không nhịn được trợn mắt một cái, cảm thấy hơi bó tay và khinh thường cha nuôi ngu ngốc. Đầu heo như vậy cũng dám vọng tưởng làm hoàng đế? Giống như lấy trứng chọi đá.

Nếu không phải dọc theo đường đi có nàng và đệ đệ sanh đôi giúp đỡ, lão già chết tiệt này nhất định không cách nào vẫn bình yên vô sự đến nay.

”Chư hầu nước láng giềng không chịu xuất binh tương trợ, cũng bởi vì người danh không chánh, ngôn không thuận.

Cho nên bây giờ người phải nhanh chóng bắt Nhị Công Chúa trở lại, để cho nàng làm Nữ vương rồi, như vậy người có thể danh chánh ngôn thuận cầu xin tất cả chư hầu xuất binh.”

“Đúng đúng đúng, sao phe ta không nghĩ tới? Vẫn là Khổ Nhi người thông minh.” Triều vương gia hưng phấn gật đầu, rồi sau đó hạ lệnh với mọi người. “Nếu người nào có thể bắt Nhị Công Chúa tới trước mặt của ta, sau khi được việc ta liền phong thành làm vương.” hắn ném xuống một phần thưởng dụ dỗ.

Con người từ xưa đều có tham niệm, có khối người vì thế mà chết; nhưng kì lạ chúng sanh không cách nào nhìn thấu điểm này, vẫn giống như thiêu thân lao đầu vào lửa để tự chịu diệt vong.

“Nhớ, người muốn bắt Nhị Công Chúa nhớ phải cẩn thận một chút, bởi vì bên cạnh Nhị Công Chúa có một nam nhân tinh thông hạ độc.” Khổ Nhi nở nụ cười xấp xỉ tàn khốc, nhẹ nhàng đứng dậy lui ra.

Giúp lão đầu chết tiết này lâu như vậy, nàng cũng mệt mỏi, hiện tại nàng chỉ muốn trở về phòng mình, ngủ mấy ngày thật ngon. Lão đầu này thành hay bại, vậy thì phải xem tu vi của hắn rồi.

Tiếng cười lạnh lùng thanh thúy vang lên, vẫn vang vọng trong đại sảnh.

Ban đêm, bên trong trại lính Công Tôn.

Công Tôn Minh Trạch đi ra khỏi lều, nhìn về phía phía chân trời, kinh ngạc phát hiện bầu trời bao la vốn nên hiện đầy sao là, giờ phút này lại tối đen như mực; mặt trăng sáng tỏ, cũng bị che lên một tầng mây mờ.

Hắn nhíu mày kiểm lại, mơ hồ phát hiện có một số việc đang nổi lên, chỉ là, là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

“Tể tướng, có người tập kích Nhị Công Chúa cùng với Phục công tử vào ban đêm.” Một hồi tiếng bước chân cấp tốc, một lính quèn vừa vội vã chạy về phía hắn, vừa hô to.

“Cái gì?” Công Tôn Minh Trạch kinh hãi, không nghĩ tới có người dám xông vào bên trong trại lính, tập kích Triều Lăng Ba và Phục Thành Ngạn.

Chỉ là, không bao lâu, hắn liền phát hiện tất cả tựa hồ không quá bình thường. “Chỉ có mình ngươi tới thông báo?” Tròng mắt của hắn thoáng qua một ánh lạnh.

“Đúng! Tiểu nhân vừa thấy có người đánh bắt Ngự Nhị Công Chúa và Phục công tử, liền tới bẩm báo Tể tướng ngay.”

Lính quèn cúi đầu thật thấp, giọng nói nóng nảy không dứt.

Bộ dáng lo lắng kia, là chột dạ à?

“Có người tập kích Nhị Công Chúa và Phục công tử vào ban đêm, nhưng không có thanh âm ầm ỹ, đây không phải là quá mức không bình thường sao?” Câu hỏi lạnh lùng như băng từ môi mỏng nói ra.

“Hơn nữa, không phải những tướng lĩnh khác tới báo cho ta biết, ngược lại là lính quèn này tới cho ta biết. . . . . Làm ra chuyện như vậy, trừ phi ngươi không phải là quân lính bên ta.”

Không có coi thường thân thể co rúm lại của lính quèn, Công Tôn Minh Trạch nhếch môi cười, “Ngươi, rốt cuộc là ai?” Hắn vội vã hỏi.

Biết mình bị nhìn thấu thân phận, lính quèn rút ra đại đao bên cạnh, bổ loạn về phía Công Tôn Minh Trạch. “Công Tôn Minh Trạch, nạp mạng đi!”

Dễ dàng tránh được đại đao của lính quèn, Công Tôn Minh Trạch bắt lấy tay cầm đại đao của lính quèn khi hắn ta vung đao về phía hắn lần nữa, dùng sức ngắt một cái.

Một tiếng hét thảm, tiếng xương vỡ vụn đáng sợ vang lên, vang vọng ở trong màn đêm.

Khuôn mặt đối phương trắng bệch, không nghĩ tới mình bởi vì tham lam, muốn đoạt mạng Công Tôn Minh Trạch, ngược lại đưa lên mạng của mình, hắn quả đánh giá thấp Công Tôn Minh Trạch rồi.

“Tể tướng” Đông Tân Viễn theo cùng với cả đám tướng lĩnh tiếng mà đến trợn mắt há mồm nhìn Công Tôn Minh Trạch uốn éo tay lính quèn, chân to còn đạp trên người của lính quèn.

“Nói! Người nào phái ngươi tới?” Không bị sự xuất hiện của mọi người làm phân tâm, Công Tôn Minh Trạch cầm cánh tay phải đã bị vụn gãy của lính quèn, dùng lực ngắt một cái.

Đau đớn tận xương thịt khiến lính quèn thiếu chút nữa bất tỉnh, nhưng uy hiếp của Công Tôn Minh Trạch cũng truyền vào trong tai — “Nếu ngươi dám bất tỉnh, ta liền chém hai chân của ngươi, cắt ngươi vào trong hũ muối.”

Mặc dù trên mặt của hắn treo nụ cười nhàn nhạt, lại càng hiện ra dữ tợn và nói là làm của hắn.

“Ta, ta, ta. . .” Lính quèn sợ tới mức nước mắt chảy ròng, không kịp chờ đợi khai ra chủ mưu: “Là Trần tướng quân bảo ta làm như vậy. Hắn nói nếu ta giết được người, về sau hắn được Triều vương gia trọng dụng, thăng làm đại tướng quân ngày, sẽ cho ta làm phó tướng. . . Tể tướng, van cầu ngài đừng giết ta. . .”

“Người đừng nói hươu nói vượn!” Trần tướng quân bị điểm tên vội vàng ra ngoài “Giải thích”, “Tể tướng, ngài không nên tin tên lính quèn này nói bậy! Hắn vu oan thuộc hạ đó!”

“Vậy sao?” Công Tôn Minh Trạch lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Là thật! Xin Tể tướng minh xét!” Trần tướng quân gật đầu như bầm tỏi.

Môi mỏng cười lạnh sâu hơn, “Người tới, bắt Trần tướng quân lại.”

Giống như sớm nghĩ đến Công Tôn Minh Trạch sẽ bắt hắn, Trần tướng quân lập tức rút đại đao ra, “Công Tôn Minh Trạch, đi chết đi!” @marialoan: truyện này chỉ 10 chương thôi ạ, cỡ 4 tuần nữa là hoàn ^^

### Chương 6.3

Công Tôn Minh Trạch đứng tại chỗ, không hề hoảng loạn, một cây kiếm dài đâm vào trong lòng Trần tướng quân lúc đại đao sắp rơi lên người Công Tôn Minh Trạch — không ai thấy Đông Tân Viễn ra tay lúc nào, đợi bọn họ thấy rõ trạng huống thì Đông Tân Viễn đã thu hồi kiếm dài, đứng bên cạnh Công Tôn Minh Trạch.

Mà Trần tướng quân, lại chết không nhắm mắt mà nhìn bọn họ.

“Hôm nay các người có kế hoạch gì?” Lúc này không có uy hiếp, Công Tôn Minh Trạch chỉ nhàn nhạt hỏi.

Thấy dáng chết đáng sợ của Trần tướng quân, lính quèn lập tức ngoan ngoãn thú nhận chuyện: “Trần tướng quân và Triều vương gia trong ứng ngoài hợp, tính toán bắt đi Nhị công chúa. . .”

“Người đâu! Nhốt hắn.” Vội vã hạ lệnh xong, Công Tôn Minh Trạch ném lính quèn xuống, mang theo cả đám tướng lĩnh đi tới doanh trường của Nhị công chúa.

Hắn mang theo mấy tên hộ vệ đi vào trong doanh, lại thấy Triều Lăng Ba được Phục Thành Ngạn ôm vào trong ngực. “Nhị công chúa thế nào?”

“Công Tôn Minh Trạch, ta tạm thời phó thác Lăng nhi cho người, người bảo vệ nàng thật tốt cho ta.” Cẩn thận từng li từng tí đặt Triều Lăng Ba ở trên giường, Phục Thành Ngạn lạnh giọng nói.

“Phục công tử, người muốn đi đâu?” Công Tôn Minh Trạch muốn ngăn cản Phục Thành Ngạn rời đi, lại bị sát ý trong mắt hắn chấn nhiếp. “Người. . .”

“Đem nợ hắn làm Lăng nhi bị thương, trả lại hết cho Triều vương gia.” Phục Thành Ngạn lạnh lùng thốt.

“Phục công tử, người tính làm như thế nào?” tuy Công Tôn Minh Trạch biết Phục Thành Ngạn không phải người thường, nhưng khổ nỗi không cách nào biết được năng lực chân thật của hắn, lúc này chính là một cơ hội thật tốt.

Một cơ hội có thể chiêu dụ nhân tài, đồng thời lại có thể khiến Nhị công chúa trở về nước đoàn tụ cùng nữ vương.

“Máu tẩy hoàng cung.” Hận hận khắc ra bốn chữ, Phục Thành Ngạn không quay đầu lại vọt ra doanh trường, tính toán cho Triều vương gia đáng chết một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ một “kinh nghiệm” trọn đời khó quên.

“Tân Viễn, cho gọi quân y! Nói cho hắn biết, nếu không trị khỏi cho Nhị công chúa, bảo hắn tự mang đầu tới gặp ta.”

Công Tôn Minh Trạch hạ lệnh, thì triển khinh công thượng đẳng theo bước chân của Phục Thành Ngạn chạy đến hoàng cung.

Nếu Phục Thành Ngạn thành công đánh vào hoàng cung, như vậy hần có thể nhìn thấy Úy Trì Phượng Nhi, cứu nàng từ trong nước sôi lửa bỏng ra.

“Phượng Nhi, chờ ta. . .” Hần thì thầm, cũng không có chậm lại tốc độ dưới chân.

Lo lắng trùng trùng, cộng thêm ăn ngủ không đủ, khiến Úy Trì Phượng Nhi gầy đi một vòng lớn, thân thể vốn đã mảnh khảnh lại càng gầy yếu.

“Vương, dùng bữa rồi.” Tiểu Hoàn dọn xong đồ ăn, đi tới trước mặt Úy Trì Phượng Nhi đang ngồi ở trước bàn đọc sách, nhẹ nói.

“Ta còn chưa đói bụng.” tay cầm cây viết tiếp tục vung bút viết, từng kế hoạch về kế tiếp nên làm như thế nào được ngay ngắn trật tự hiện ra trên giấy.

“Vương, xin ngài ăn một chút, tiếp tục như vậy nữa, thân thể của ngài sẽ chịu không nổi.” Tiểu Hoàn phịch một tiếng quỳ gối bên cạnh Úy Trì Phượng Nhi, hai mắt đầm lệ cầu khẩn nói.

“Tiểu Hoàn. . .” Úy Trì Phượng Nhi im lặng than nhẹ.

“Vương, ngài cũng tin tưởng Tể tướng sẽ trở về cứu ngài, có đúng hay không? Vậy vì sao không an lòng chờ đợi Tể tướng trở lại? Vì sao phải khiến tâm lực mình quá mệt mỏi?” Tiểu Hoàn không nỡ thấy nàng đối đãi thân thể mình như thế, nước mắt không khỏi rơi xuống từng giọt.

Đúng, nàng tin tưởng Công Tôn Minh Trạch sẽ trở về cứu nàng, nhưng, cố tình nàng không thể không làm gì. . . Nàng muốn làm chút gì cho hần. . . “Ta dùng bữa là được. Tiểu Hoàn, người đứng lên trước.” Đỡ dậy Tiểu Hoàn tình như tỷ muội, Úy Trì Phượng Nhi rút cuộc vẫn đánh không lại nước mắt của Tiểu Hoàn, nghe lời đi tới phòng khách nhỏ dùng bữa.

Vậy mà, cho dù ăn từng miếng từng miếng, nàng vẫn ăn không biết ngon.

Hần. . . Hiện tại đang ở nơi nào? Hần có khỏe không?

Người của Vương thúc không có bắt được hần chứ?

Từng vấn đề nối tiếp nhau, đợi Úy Trì Phượng Nhi nghe được tiếng kêu hoảng sợ của Tiểu Hoàn thì nàng mới giật mình, trên gương mặt của mình đã sớm chảy hai hàng nước mắt.

“Vương. . .” Tiểu Hoàn chưa từng thấy nữ vương rơi lệ kinh hoảng không biết làm sao.

Nữ vương luôn luôn kiên cường, từ khi nàng bắt đầu phục vụ bên cạnh nữ vương, nàng chưa từng thấy nữ vương rơi lệ; thậm chí lúc tiên đế tiên du, nữ vương cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Úy Trì Phượng Nhi lắc đầu một cái, “Ta không sao.” Nàng chỉ là. . . Chỉ là quá mức nhớ hần mà thôi.

“Vương, xin ngài đừng tiếp tục khóc. . .” Tiểu Hoàn không để ý chủ tớ phân chia, ôm Úy Trì Phượng Nhi vào trong ngực, nức nở nghẹn ngào cùng nhau rơi lệ với nàng.

Lòng ngực dịu dàng mềm mại khiến Úy Trì Phượng Nhi cảm thấy rất uất ức, liên tục ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Hoàn cũng đang đầm lệ. “Nha đầu ngốc, vì sao người lại khóc với ta?”

“Tiểu Hoàn cũng không biết. . .” Nàng cũng muốn ngừng nước mắt, nhưng nước mắt lại không ngừng được, một giọt tiếp nối một giọt.

“Tốt lắm, đừng khóc nữa.” Đầu tiên là lau đi nước mắt trên mặt mình, lại lau mặt Tiểu Hoàn, lúc này Úy Trì Phượng Nhi mới cầm đĩa ngọc, gấp lên những sợi mì Tiểu Hoàn dụng tâm kéo.

“Vương, canh này là dùng thịt gà cùng với măng, cà rốt cùng với những rau cải ngon miệng nấu thành, mùi vị mát mẻ ngon miệng, ngài thử xem một chút.” Tiểu Hoàn đưa canh tới bên tay Úy Trì Phượng Nhi.

“Được.” Úy Trì Phượng Nhi nâng chén canh lên, uống vào miệng.

“Canh này thơm vậy ta cũng muốn chia một chén, xin hỏi thần có vinh hạnh có thể nếm thức ăn ngon cùng nữ vương không?” Giọng nam hàm chứa nụ cười nồng đậm, bỗng dưng ửng vang lên trong sảnh, hai nữ nhân sợ choáng váng.

Đôi tay Ủy Trì Phượng Nhi mềm nhũn, chén canh trong tay vô ý đổ, canh nóng đổ trên quần lụa.

“Vương!” Tiểu Hoàn vội vã hồi hồn mau chóng rút khăn tay ra lau đi nước canh, sợ nóng nữ vương.

Nhưng sau một khắc nàng lại phát hiện nữ vương đã bị Công Tôn Minh Trạch ôm vào trong ngực, giữa hai người thân mật dị thường.

“Tiểu Hoàn, người lui ra trước.” Ủy Trì Phượng Nhi nhẹ giọng phân phó, một đôi con người rưng rưng nhìn thẳng Công Tôn Minh Trạch, chưa từng dời.

Mặc dù không hiểu, Tiểu Hoàn vẫn nghe lệnh thối lui, để lại đôi nam nữ thâm tình nhìn nhau.

Ngón tay thon dài xoa gương mặt mềm mại của hắn, cùng với nụ cười nhạt bên môi hắn, Ủy Trì Phượng Nhi phát hiện, trong lòng có ngàn vạn ngôn ngữ muốn nói với nam nhân ở trước mắt, lại cứ nhiên không cách nào mở miệng.

Chỉ vì, nàng sợ vừa lên tiếng, nam nhân ở trước mắt sẽ giống như ảo ảnh, biến mất tiêu. . . . “Nữ vương của ta, thần trở lại.”

Miệng nam nhân hé mở, nói ra một câu nói, phá vỡ cục diện bế tắc giữa cả hai, cũng ngăn lại nước mắt của nàng.

“Đừng khóc.” Giơ ngón tay lau đi hai hàng nước mắt trong suốt mặt nàng treo, hắn than nhẹ một tiếng.

Nước mắt của nàng, khiến hắn cực kỳ đau lòng! Ủy Trì Phượng Nhi chậm rãi lắc tay, vẫn không cách nào khẳng định người giờ phút này ôm nàng thật chặt, là nam nhân mà nàng rất quan tâm, mong nhớ ngày đêm.

Một cổ xung động không biết tên, khiến nàng nhẹ nhắm mắt, đưa môi đỏ mọng tới bên môi nam nhân, để cho hắn tùy ý nếm ngọt ngào trong miệng nàng.

## 7. Chương 7

### Chương 7.1

“Phượng Nhi, Phượng Nhi của ta.” Môi mọng nóng bỏng vừa cọ sát trên môi mềm bị hôn sưng đỏ, vừa lẩm bẩm tên của nàng.

“Người trở lại, người trở lại. . . .” Ủy Trì Phượng Nhi giống như kẻ ngu, lặp lại cùng một câu. “Ta không phải đang nằm mộng chứ? Người thật trở lại?”

“Phượng Nhi, người không phải đang nằm mộng.” Bàn tay hắn kéo ra dây quần ở trên eo nàng, thuận thế hôn lên cổ tuyết trắng dưới cổ áo.

“Ta đã trở về, sẽ không rời đi nàng.”

“A!” Nàng phối hợp ngửa đầu, lộ ra nhiều da thịt ở cổ hơn để hắn thưởng thức, cũng không phát hiện mình đang làm chuyện người đời không cho phép với hắn.

Công Tôn Minh Trạch không khống chế được hành vi của mình, quá nhiều tương tư, ở khoảnh khắc nhìn thấy nàng trở thành lửa dục hừng hực, ý nghĩ muốn đoạt lấy nàng chiếm cứ đầu óc của hắn, chỉ phối tất cả cử động của hắn.

Bàn tay từ hông chuyển tới trước ngực mềm mại của nàng, tùy ý xoa, vuốt, bức nàng thở dốc từng tiếng.

Khoái cảm từ chỗ hắn xoa truyền khắp những địa phương khác trên thân thể, khiến hai chân nàng không khỏi mềm nhũn, cơ hồ không chống đỡ được mình.

“Như vậy đã không chịu nổi, lát phải làm thế nào?” Hắn ngẩng đầu lên hài hước hỏi, đôi tay lại bế nàng, dẫn nàng vào trên giường lớn trong phòng ngủ.

Nàng không có trả lời, chỉ nhẹ nhàng khép lại cặp mắt rưng rưng kia, không nói gì đưa môi mình tới trước môi của hắn.

Hắn không nói hai lời hôn môi đỏ mọng nàng đưa tới bên môi, lưỡi nóng xông vào miệng thơm mùi đàn hương, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho khó được nhiệt tình của nàng, bàn tay cách cái yếm nhỏ bé, trêu chọc nụ hoa phía dưới.

Hai nụ hoa nhỏ đáng yêu từ từ thức tỉnh dưới ngón tay dài xoa nắn của hắn, cương lên dưới áo yếm mỏng, ngượng ngùng lại nhiệt tình run rẩy, quyến rũ hắn làm ra nhiều chuyện càn rỡ hơn.

Nụ hôn dày đặc từ môi chuyển tới cổ, sau đó là xương quai xanh, mới chậm rãi đi tới trước ngực của nàng; hắn cũng không vội thưởng thức tư vị ngọt ngào của nàng, ngược lại dùng hơi thở nóng bỏng dụ hoặc nàng, khiến nàng mở cặp mắt đẹp vẫn nhắm chặt ra.

Nàng khép lại hai mắt, tất cả dây thần kinh tựa hồ càng trở nên nhạy cảm hơn, mọi cử động của hắn trên người nàng càng thêm trở nên rõ ràng. Cũng vì vậy, hơi thở của hắn càng trở nên nóng bỏng, giống như là muốn đốt cháy cả người nàng.

Khó có thể đoán kế tiếp nam nhân này sẽ làm gì, không, hoặc là nàng không dám đoán, hô hấp của nàng trở nên cấp tốc, mắt đi bình tĩnh thư thả bình thường.

“Phượng Nhi.” Thanh âm của hắn vang lên từ trước ngực của nàng. “Mở mắt nhìn ta.”

Giống như là ma chú, nàng nghe lời mở cặp mắt vẫn ướt lệ kia, nhìn chăm chăm hắn; thậm chí là cử động vô cùng tuyệt hảo kế tiếp của hắn, cũng chưa từng dời đi tầm mắt của nàng —— ở dưới ánh mắt trọn to của nàng, môi mang theo tà khí của hắn hôn lên nụ hoa đứng thẳng trước ngực nàng, mát chặc chặc có tiếng.

Một tiếng yêu kiều khó có thể phân biệt là xấu hổ hay là vui thích tràn ra từ trong miệng nàng, nàng nắm chặt cái mền dưới thân thể, thân thể cong về phía hắn, không nói gì cầu xin hắn trù mền.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đưa tay cởi sợi dây yếm sau lưng nàng, mất đi sợi dây cái yếm liền rơi ra, khiến nữ thể tựa như bạch ngọc phía dưới hiện ra trước mắt hắn.

Môi lưỡi đói khát của phái nam chạm vào nụ hoa, trực tiếp hôn lên quả nhỏ mong đợi hắn trù mền, tùy ý liếm láp uống mát, cho đến nàng khó nhịn được cảm mười ngón tay vào trong mái tóc dài của hắn.

“Thân thể thật nhạy cảm.” Công Tôn Minh Trạch than thở nhỏ.

Hắn thất may mắn, có thể có được một nữ nhân hấp dẫn như thế?

“Đừng, đừng có làm bầm nữa.” Thì thầm của hắn nghe vào trong tai, chẳng những tăng thêm ngượng ngùng, hơn nữa thân thể của nàng cũng vì vậy càng thêm trở nên nhạy cảm. . . . “Phượng Nhi, không nói thì khó có thể biểu đạt nội tâm của ta!” Hắn dùng giọng nói khàn khàn trêu chọc lòng ngượng ngùng luống của nàng.

Ngón tay dài vào lúc nàng phân thần đi tới bộ phận phái nữ mẫn cảm nhất cũng yếu ớt nhất giữa hai chân, khi nàng trọn to đôi mắt đẹp, dưới ánh mắt không dám tin, ngón tay dài ấn lên hoa tâm giấu sâu ở trong, chỗ bí mật chưa bao giờ bị người chạm vào.

“Không cần.” Ủy Trì Phượng Nhi không có chút khái niệm nào với chuyện kế tiếp, bị động tác quá đáng càn rỡ của hắn chấn kinh đến chỉ muốn thoát đi xa xa.

“Hừ! Đừng sợ, Phượng Nhi.” Hắn ôm ái dụ dỗ nàng, an ủi tâm tình kinh hoàng của nàng; chỉ là, hắn cũng không tính dễ dàng buông nàng ra như vậy.

Ít nhất, cũng phải trả cho hắn chút ngon ngọt chứ?

“Đừng, ta không thích.” Mắt long lanh của nàng nhìn hắn, tay nhỏ cầm cổ tay của hắn, không biết tự lượng sức mình vọng tưởng kéo tay hắn đang ở giữa chân ra.

“Cô gái ngoan” hắn cũng không có buông nàng ra như nàng mong muốn, ngược lại ngẩng đầu hôn môi không ngừng nói ra lời cự tuyệt.

“Kế tiếp, nàng sẽ thích ‘chỗ’ không thích.” Hắn tà dâm ám chỉ.

“Ta không biết. . . .” Dùng sức đẩy ngón tay dài của hắn ra, nàng lập tức lật thân thể trắng như tuyết, dùng cả tay chân leo ra.

Công Tôn Minh Trạch làm sao để “Thức ăn ngon” đã đến khoe miệng chạy đi? Hắn tự tay cầm mắt cá chân chân phải của nàng, nhẹ nhàng dùng lực lôi kéo, dễ dàng vây nàng ở trong ngực của mình lần nữa —— nhưng lần này thì nàng lại hướng lưng về phía hắn.

Nhưng không sao, như vậy sẽ không trở ngại hắn thưởng thức động tác của nàng.

Cúi người, từ cổ và lưng của nàng bắt đầu, lưỡi nóng bỏng liếm láp từng tắc từng tắc da thịt, nhất là bót sau lưng nàng.

Phượng Hoàng màu đỏ như máu, bởi vì bị tình dục hấp dẫn mà dính vào một tầng sắc màu đẹp mắt hơn; Phượng Hoàng kia trông rất sống động, càng thêm làm người ta không khỏi phỏng đoán, sau một khắc nó có vỗ cánh bay lên hay không?

Xúc cảm tê tê đại khái khiến tim của nàng đập nhanh hơn, đầu ngón tay không nhịn được nắm chặt mền phía dưới.

Nàng cảm thấy chỗ tư mật mắc cỡ nhất giữa hai chân, khiến người khó mà mở miệng nhất, lại từ từ ẩm ướt, hơn nữa còn có dòng khí nóng bỏng đang nổi lên, rất có dấu hiệu chảy ra. . . .

Hai má nàng đỏ ửng lên, nàng khép chặt hai chân, muốn ngăn cản chuyện mắc cỡ như vậy xảy ra. . . . Nhưng động tác giấu đầu hở đuôi của nàng, lại làm dấy lên sự chú ý của hắn, chỉ là, hắn không biến sắc tiếp tục hắn xâm nhập vào, hôn khắp sau lưng của nàng, môi của hắn từ từ hôn lên mông của nàng ở trong tiếng thở nhẹ của nàng!

Nàng giãy dụa vòng eo, muốn giãy giụa khỏi sự liếm láp; vậy mà, hắn lại đặt tay ngang hông của nàng, giữ chặt nàng ở dưới thân thể.

“Phượng Nhi, ngoan, nàng sẽ thích.” Hắn nhẹ nhàng dụ dỗ, quyết tâm sắc đá không để ý đôi mắt khẩn cầu của nàng, không nghe từng tiếng nức nở nghẹn ngào của nàng, không chịu buông tay.

Nàng sẽ không thích, sẽ không thích . . . Nàng dùng sức lắc đầu, chống cự động tác của hắn.

Hàm răng dùng sức cắn cánh môi, khiến đau đớn triệu hồi lý trí ít ỏi còn dư lại của nàng; vậy mà, ẩm ướt càng lúc càng rõ ràng giữa hai chân, cũng đang phản bác lời của nàng không giống lòng của nàng.

Mặc dù nhìn không thấy bộ dáng quật cường của nàng, nhưng thân thể run rẩy lại cứng ngắc của nàng, rõ ràng cho thấy đang chống cự khoái cảm vui thích.

Môi cong lên, hắn ngửa thân thể của mình ra, hung hăng cắn một cái trên cái mông trắng nõn, để lại dấu răng rõ ràng.

“A!” đau đớn nháy mắt khiến nàng buông lỏng miệng, thất kinh xoay người, nhìn mặt dương dương đắc ý của hắn.

“Rốt cuộc nguyên ý nhìn ta rồi sao?” Trong giọng nói của hắn, cũng có cảm xúc dương dương đắc ý. Chương 7.2

Nàng không phản bác được, chỉ dùng cặp mắt long lanh nhìn thẳng hắn, sợ kể tiếp hắn lại có cử động không biết tên gì công kích giác quan yếu ớt đến không thể chịu một kích của nàng.

Lúc nhìn nhau với nàng, bàn tay của hắn tách ra hai chân khép chặt của nàng, đầu ngón tay phủ lên lối vào huyết hoa đã ướt nhẹp.

Vốn định mở miệng chế nhạo nàng mấy câu, nhưng ửng đỏ trên má và ánh lệ trong mắt nàng, khiến hắn khó có thể mở miệng, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm xấu xa này, bắt đầu thăm dò thân thể uyển chuyển của nàng.

Không biết là hiểu mình không cách nào thoát đi, hay là dần dần bị hấp dẫn, Ủy Trì Phượng Nhi không có phản kháng nữa, chỉ quay đầu lại, vùi mặt vào trong đệm chăn giống như đà điểu, trốn tránh thực tế.

Động tác này lại khiến mông nàng khê nê, thuận lợi cho động tác của hắn.

Ngón tay dài tràn đầy mật hoa, dò vào huyết chặt đến không thể tin được; thân thể nàng bởi vì không quen loại xâm lấn này mà cứng ngắc dưới thế công của hắn, trong hoa huyết cũng run rẩy.

Đội nàng quen cảm giác xâm lấn kia thì ngón tay dài bắt đầu dịu dàng rút ra đưa vào, một lần lại một lần trở về, cho đến thân thể nhỏ yếu của nàng không chịu nổi run rẩy, cong lên như con mèo nhỏ đáng thương.

“Thích không? Phượng Nhi.” Ngón tay dài đóng đưa trong hoa huyết chặt hẹp, tìm kiếm tất cả giác quan nhạy cảm của nàng.

“Không, không thích, ta một chút cũng không thích, đừng như vậy.” Mặc dù thân thể đã đón nhận khoái cảm lạ lùng này, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của nàng vẫn không chịu hợp tác nói ra lời nói chân thật.

“Đứa trẻ bướng bỉnh.” Tăng nhanh tốc độ ngón giữa, hắn mang theo bất đắc dĩ đưa nàng lên cao triều hoàn mỹ.

“A!” Vẫn là nàng non nớt, không thể không hô lên khoái cảm cơ hồ làm nàng mềm không chịu được.

“Trẻ hư, tự vui vẻ là tốt rồi, hoàn toàn không để ý cảm thụ của người khác?”

Trong giọng nói của hắn có nụ cười, cùng với nhiều tà ý khiến nữ nhân điên cuồng.

Xoay tiểu nữ nhân quay lưng về phía hắn lại, hắn cầm hai cái chân dài vô lực của nàng, sau khi tách ra lại chống đỡ ở trên bụng trắng như tuyết, nhìn rõ huyết hoa tràn đầy mật dịch ở trong mắt.

“Thật đẹp!” Hắn than thở, đột nhiên phần cứng rắn của phái nam cứng hơn nữa, cách quần áo chống đỡ ở lối vào thủy huyết. “Hiện tại, đến ta ném thử ngon ngọt rồi? Nữ vương của ta.”

Hắn đang nói gì, nàng căn bản cũng không hiểu, một mỗi soa khi cao triều đi qua, khiến nàng rất buồn ngủ.

Nhưng, khi hắn bắt đầu ma sát cách quần áo, đụng chạm hoa huyết mới vừa trải qua khoái cảm của nàng thì một mỗi của nàng giống như không cánh mà bay, càng nóng bỏng vui thích hơn lúc này.

Hắn thô thổ gấp, thần kinh trên dưới toàn thân giống như tụ tập ở vị trí kề nhau của hai người, khiến người trầm luân.

Nàng trôi trên người của hắn, trong miệng không ngừng kêu ra tiếng yêu kiều hấp dẫn người, một tiếng lại một tiếng quyến rũ tình dục vui trong nam nhân.

Hắn thẳng tiến thất lưng, tốc độ càng lúc càng mau, sức lực cũng lớn đáng sợ, cuối cùng, hắn gầm nhẹ một tiếng, buông thả mầm móng nóng bỏng ở trên người của nàng; mà nàng, cũng đạt tới cao triều trong sự run rẩy.

Tại sao hắn không cần nàng?

Nàng lấy được cao triều hai lần, thân thể một mỗi muốn đi vào mộng đẹp, bổ sung thể lực bỏ lỡ; vậy mà, cái vấn đề này lại đột nhiên nhảy vào trong đầu, khiến nàng không thể an tâm ngủ.

Nàng không đủ hấp dẫn hắn sao?

Công Tôn Minh Trạch hiểu chuyện nam nữ nhiều hơn Ủy Trì Phượng Nhi, trong nháy mắt liền hiểu nàng đang suy nghĩ gì.

“Chớ suy nghĩ lung tung, chỉ vì nàng nói trước khi làm cho dân chúng ám no, nàng không muốn nói đến chuyện tư tình nhi nữ.” Công Tôn Minh Trạch giải thích, không muốn làm cho quan hệ rõ ràng có cải tiến của hai người bởi vì cái vấn đề này lại trở về nguyên điểm.

“Chỉ là, ta lao tâm lao lực bán mạng vì nữ vương như vậy, ném một chút ngon ngọt cũng không quá đáng chứ?”

Mặc dù giải thích của hắn đã mở ra nghi hoặc của nàng, nhưng nàng nghe thấy ngại quá.

“Người, người lui ra trước, ta muốn nghỉ ngơi.” Nàng kéo cái mền lên che thân thể trần truồng, ngọng nghịu nói.

Trời ạ! Mới vừa là nàng chủ động ôm ấp yêu thương quyền rũ hần? Sao nàng lại làm ra chuyện dâm dăng như vậy?

“Cũng tốt. Nữ vương mệt mỏi, thì phải nghỉ ngơi một chút.” thái độ của hần khác thường, hơi sửa sang lại quần áo không ngay ngắn trên người liền rời đi tẩm cung.

Chỉ vì, vết thương trên lưng hần bởi vì cuộc thâm hoan không hoàn chỉnh vừa rồi mà thấm ra máu lần nữa, hần không thể để cho nàng thấy thương trên lưng hần, hần không muốn làm cho nàng thương tâm hoặc lo lắng.

Bóng lưng vội vã rời đi tẩm cung của hần, không những không thể bình ổn trái tim loạn như ma của Úy Trì Phượng Nhi, ngược lại khiến nàng cảm thấy trống không dị thường.

Nhất cử nhất động, một câu nói của hần, cũng đã có thể ảnh hưởng nàng, xem ra, nàng thật dùng tình quá sâu đối với hần.

Chỉ là, nàng một chút cũng không cảm thấy không vui —— chỉ vì hần có thể đủ bình an trở về, đã là ân tứ lớn nhất trời xanh cho nàng rồi.

Nhờ có công lao của em rể tương lai, làm một trận máu tẩy hoàng cung oanh oanh liệt liệt, chẳng những làm Triệu Vương gia gờ tay đầu hàng, thậm chí giải quyết xong hết đám ô hợp kia, khiến Úy Trì Phượng Nhi không còn buồn phiền ở nhà.

Trong lúc Triệu Vương gia chấp chính, trưng thu thuế nặng, khiến cho dân chúng ba bữa cơm không ấm no, dân chúng lâm than; hơn nữa còn tùy ý cưỡng bức dân chúng lao động, sửa chữa đường xá, không ít dân công bởi vì vô cùng mệt nhọc ở trong quá trình sửa đường mà chết bất đắc kỳ tử.

Nữ vương chấp chính lần nữa, chuyện này khiến trên dưới cả nước đều vui mừng hơn hở, bởi vì nghe thấy năng lực trị quốc của nữ vương và tiên vương sần sần nhau, thậm chí có hơn chứ không kém, trên dưới cả nước đều mong đợi sự trị vì của nữ vương, Hoa Triều quốc lại có thể đạt tới một thịnh thế khác.

Cục diện rối rắm Triệu vương gia để lại lúc trước, đều do Úy Trì Phượng Nhi dọn dẹp từng cái, chấp chính lần nữa, Úy Trì Phượng Nhi hoàn toàn không có thời gian tự do.

Nàng phải chiêu dụ nhân tài lần nữa, để bổ khuyết chỗ trống dư đảng của Triệu vương gia. Lương Tiến từ thân phận một kẻ bình dân thăng tiến thành phó tướng, phụ trợ Tể tướng Công Tôn Minh Trạch; người được chọn còn lại đều là Công Tôn Minh Trạch chỗ đề cử, nàng không nghi ngờ gì tiếp nạp hết.

Nữ vương coi trọng Công Tôn Minh Trạch, toàn bộ người trong triều đều có thể thấy được. Có người cho rằng đây là bởi vì Công Tôn Minh Trạch cứu giá có công, vì vậy nữ vương đặc biệt coi trọng hần; cho nên, cách nói Tể tướng là “Bề tôi dưới vẫy” nữ vương cũng tự nhiên sinh ra.

Nhưng không có ai có can đảm chứng thực với Úy Trì Phượng Nhi và Công Tôn Minh Trạch —— trừ cha ruột Công Tôn Minh Trạch, Công Tôn lão Tể tướng đời trước.

“Thằng con bất hiếu này! Ngươi cứ cố ý muốn tức chết cha ngươi có đúng hay không?” Lão Tể tướng nổi trận lôi đình gầm thét, mặt đỏ như Quan Công.

Bảo thằng con bất hiếu đừng đi trêu chọc nữ vương, nhưng nó lại cố tình làm như vậy!

“Hài nhi không dám.” Rũ mắt màu lam xuống, Công Tôn Minh Trạch cố ý tắt cung tắt kính mà nói, không để cho cha giận không kèm được nhìn thấy vui vẻ ở đáy mắt hần.

Nữ vương của hần mê người như vậy, hần làm sao có thể kèm chế được dã thú ở đáy lòng, không đi trêu chọc nàng đây? Lệnh của cha, hần thật sự khó có thể tuân!

Nghĩ đến đây, môi của hần liền không chịu chủ nhân khống chế, nhếch lên nụ cười dịu dàng yếu ớt; chỉ là, nụ cười này của hần lại bức sự tức giận của lão tể tướng đến ngọn núi cao nhất. Chương 7.3

“Ngươi không dám? Ngươi thật không dám!” Lão Tể tướng hoàn toàn không tin lời ngon tiếng ngọt của tiểu nhi tử, trên mặt tức giận đùng đùng chỉ có vẻ không cho cự tuyệt.

“Ta nói lại một lần, ta không cho! Ta tuyệt đối, tuyệt đối không cho ngươi cưới nữ vương!”

“Bởi vì ta là Tể tướng, cũng bởi vì ta là con thứ của ngài, cho nên không cho phép ở rể làm nhi tử người khác đúng không?” Lúc này, trong mắt màu lam thoáng qua tức giận, Công Tôn Minh Trạch từ từ mở miệng, giọng nói vẫn lạnh nhạt.

“Đó là đương nhiên!”

“Nếu ta kiên quyết muốn làm như vậy?” Công Tôn Minh Trạch từ từ mở miệng lần nữa, trong giọng nói không có bén nhọn chất vấn, nhàn nhạt giống như một câu hỏi bình thường, không mang theo một tia tình cảm.

Mở mắt ngó nhìn nhi tử hồi lâu, lão Tể tướng cơ hồ muốn thở không được. “Vì một nữ nhân, người cư nhiên thề không đội trời chung với cha người?”

“Không phải thề không đội trời chung, cha, ngài nói quá lời, Minh Trạch chỉ yêu cầu ngài đừng tiếp tục can thiệp chuyện giữa ta với Phượng Nhi, vậy là được rồi.” Công Tôn Minh Trạch không kiêng dè gọi thẳng tên riêng của Ủy Trì Phượng Nhi, hoàn toàn không sợ lão Tể tướng biết quan hệ của bọn họ thân mật cỡ nào.

“Phượng Nhi?” Nghe vậy, sắc mặt của lão Tể tướng từ đỏ thành trắng, trong lòng âm thầm van xin lời nhi tử nói không giống với suy nghĩ trong lòng ông. . . . “Đúng như ngài nghĩ, ta đã có quan hệ vợ chồng với Phượng Nhi.” Mặc dù vẫn chưa đầy đủ đoạt lấy nàng, nhưng ít ra trong lòng của nàng đã có dấu vết hằn in, đời này cũng xóa không được tất cả có liên quan với hắn.

Mà hắn, cũng chỉ muốn Phượng Nhi mà thôi.

“Người. . . . Thằng con bất hiếu! Cư nhiên làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này!” Lão tể tướng tức giận công tâm quật tay về phía nhi tử, nặng nề tát lên mặt hắn.

Công Tôn Minh Trạch không có phản kháng, chỉ xoay mặt bị đánh qua, mắt màu lam nhìn thẳng cha của mình.

“Người. . . . Lưng của người thế nào?” Từ lúc vừa vào cửa hai người liên mặt đối mặt, lão Tể tướng căn bản không có nhìn thấy một mảng vết máu lớn trên lưng nhi tử.

Hiện tại nhìn lên, mới phát hiện rõ ràng áo khoác màu xanh con trai mặc trên người cơ hồ bị máu nhuộm đỏ.

“Không có gì.” Công Tôn Minh Trạch nhàn nhạt nói, không nói một chữ về chuyện bị thương.

Vừa rồi ở trên trận duyệt binh với nữ vương, không cẩn thận lại khiến cho vết thương vốn bắt đầu khỏi hẳn xé rách lần nữa, máu tươi chảy ròng.

Vì không cho nữ vương biết vết thương trên lưng hắn, cho nên hắn mới vội vã chạy về; không ngờ, lại bị cha ruột bất được.

“là bị thương vì nữ vương, có đúng hay không?” Lão Tể tướng chất vấn.

Công Tôn Minh Trạch không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận, nhưng đã cho lão Tể tướng biết đáp án.

Ông biết, đánh một trận với đại quân của Triều vương gia xong, thân thể nhi tử đột nhiên trở nên kém, cũng không phải là chuyện trùng hợp, vết thương trên người con trai, nhất định là tạo thành vào thời điểm kia!

Lão Tể tướng chưa từng nghĩ tới con trai của mình lại có thể dùng tình với nữ vương sâu như vậy, hôm nay muốn nhi tử thu tay lại tựa hồ là không thể được rồi.

Nếu nhi tử thật ở rể hoàng thất, cháu tương lai của ông nhất định theo họ người khác, việc này bảo ông đặt gương mặt mo ở đâu?

Từ nhỏ ông đã bị tư tưởng truyền thống nặng, có thể để một nữ nhân làm quân chủ đã là cực hạn của ông rồi, nếu cháu của ông mang họ “Ủy Trì” của nữ vương, ngày sau ông làm sao đối mặt liệt tổ liệt tông, bảo ông làm sao gặp cha mẹ ở tuổi vàng?

“Ta từng nói với ngài, chỉ vì ta với Phượng Nhi đều cùng một loại người, cho nên, ta sẽ không buông tha nàng.” Nhìn cha già tái mặt, sững sờ ở tại chỗ, Công Tôn Minh Trạch thành linh nói.

“Cùng một loại người gì?” Rốt cuộc đợi đến cơ hội biết rõ nghi vấn, lão Tể tướng vội vàng hỏi.

“Ta với nàng đều giống nhau, gặp gỡ người định mệnh, bất luận sống chết, cũng sẽ không dễ dàng buông ra; đối với người yêu, chúng ta luôn chờ đợi, làm bạn hai nơi bích lạc, hoàng tuyền. Cho dù lên trời xuống đất, cho dù trọng sinh luân hồi, ta đều không xa không rời làm bạn ở bên cạnh nàng, cam tâm tình nguyện vì nàng chịu đựng tất cả thống khổ!” Sự cuồng dại của hắn, không có ai có thể ngăn cản được, thần linh cũng không thể! “Vì nàng, cho dù chết ta cũng cam nguyện.”

“Người. . .” Lão Tể tướng khiếp sợ không thôi, cũng không nói ra lời nữa.

Không biết suy nghĩ phức tạp xoay vần ở đáy lòng cha ruột, cũng không muốn làm sáng tỏ, Công Tôn Minh Trạch tự mình xoay người rời đi, để lại lão tể tướng còn lo lắng.

Ông rất tin, nhi tử dùng tình đối với nữ vương chẳng qua là mê muội nhất thời chốc lát, đợi thời gian vừa qua, quyến luyến của nhi tử đối với nữ vương cũng sẽ không sâu như vậy.

Nam nhân đều là như vậy —— phải có một thê hai thiếp, đây là suy nghĩ của lão Tể tướng.

Nhưng, ông đã quên Công Tôn Minh Trạch không giống ông, lòng của Công Tôn Minh Trạch, đã sớm rơi vào trên người Úy Trì Phượng Nhi, không thể thu hồi lại rồi.

~Một cơn lạnh từ từ dâng lên, suy nghĩ của Úy Trì Phượng Nhi bị kéo về từ trong hồi ức.

Giường thiếu hắn, lại trở nên rất lạnh, xem ra, nàng thật càng lúc càng quen có hắn bên cạnh.

Không có hắn, nàng rốt cuộc sẽ như thế nào đây?

Cái vấn đề này, Úy Trì Phượng Nhi không muốn tra cứu, chỉ vì nàng sớm chắc chắn Công Tôn Minh Trạch sẽ không rời đi nàng, cho nên, nàng căn bản cũng không lo lắng sau khi mất hắn, nàng rốt cuộc sẽ như thế nào.

Tính toán thời gian một chút, coi như kho thuốc ở một chỗ khác trong cung đình, nhưng Tiểu Hoàn cũng nên trở về tới.

Úy Trì Phượng Nhi rời đi cái giường dần dần lạnh, nhìn quần áo rơi đầy đất, mặt nàng đỏ lên, vội vã nhặt lên quần áo trên đất, mặc lại trên người.

Lại nằm lại trên giường, không bao lâu, Tiểu Hoàn cầm một cái hộp giữ ấm vội vã trở về, trở lại trong tấm cung thì trên mặt vẫn còn đỏ ửng không bình thường.

“Vương, Tiểu Hoàn đưa thuốc tới cho ngài.” Từ trong hộp lấy ra chén thuốc còn ấm áp, Tiểu Hoàn đưa tới bên môi nữ vương, hầu hạ nàng uống vào.

Nhìn nước thuốc đen thui, Úy Trì Phượng Nhi không khỏi buồn nôn. “Tiểu Hoàn, trong thuốc này thật không có thêm vào mật ong sao?”

Thuốc chưa vào miệng, nàng có thể cảm thấy vị đắng lan tỏa trong miệng rồi, thuốc không có thêm vào mật ong, dù chưa nếm vị đắng, cũng đã biết.

“Đúng vậy, bởi vì Công Tôn Tể tướng nói, thêm mật ong, sẽ trung hòa dược tính, khiến cho dược liệu vốn có phát huy không được công hiệu tốt nhất, ngược lại có thể sẽ phản hiệu quả.” Cho nên nàng nghe lời một giọt mật ong cũng không có thêm.

“Nưng Tể tướng lệnh Đông, Đông hộ vệ đem ít mút quả đến, cho nữ vương thưởng thức sau khi dùng thuốc.”

Đây chính là nguyên nhân vì sao mặt Tiểu Hoàn ửng đỏ đi tới, bởi vì Đông Tân Viễn đưa mút quả cho nàng thì lại bá đạo đoạt nụ hôn của nàng.

Mặc dù không cam nguyện, nhưng nghĩ đến Công Tôn Minh Trạch biết nàng không uống thuốc sẽ lại làm ra “Trừng trị” đối với nàng, Úy Trì Phượng Nhi cắn răng một cái, nhắm mắt lại, uống hết nước thuốc đắng vào trong miệng, một giọt không dư thừa.

Tiểu Hoàn thân thiết nhận lấy chén không, đưa mút quả lên, để giảm bớt vị đắng trong miệng nữ vương.

Đầu lưỡi bị thuốc đắng làm độc, ăn một viên mút quả, vị ngọt ngào kia chạy thẳng vào tim nàng: có lẽ phải nói, tất cả hẳn làm cho nàng khiến nàng cảm thấy ngọt?

Nghĩ đến đây, bờ môi nàng không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào.

Dị trạng của Úy Trì Phượng Nhi, Tiểu Hoàn không có nhận thấy được, chỉ vì chính nàng cũng có phiền não tương tự.

Hai nữ nhân ôm tâm sự riêng của mình, cứ như vậy hoảng hoảng hốt hốt qua cả ngày.

## 8. Chương 8

Chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ phát triển trở thành như vậy. . . . .

Công Tôn lão Tể tướng trọn to cặp mắt, không dám tin nhìn con trai mình từ tấm cung nữ vương đi ra, bờ môi còn thoáng ánh lên nụ cười thỏa mãn.

Ban đầu ông cho là nhi tử là bởi vì nhất thời ham vui, cho nên mới mở một con mắt, nhắm một con mắt mặc cho hắn tiếp tục dây dưa với nữ vương; nhưng thời gian qua một năm, “Tĩnh” (tình dục) của nhi tử đối với nữ vương chẳng những không có giảm bớt, ngược lại có dấu hiệu càng thêm nhiệt liệt. . . .

Không được không được không được, ông phải suy nghĩ biện pháp cắt đứt quan hệ của hai người, nếu không nhi tử thật bị nữ vương triệu vào cung, trở thành nam nhân của nàng, từ đó con ông sẽ thành con người ta; mà cháu trai tương lai của ông, cũng phải theo họ người khác. . . .

Có lẽ, ông có thể thử đưa một nữ nhân khác đến bên cạnh nhi tử, như vậy sẽ có thể khiến cho lực chú ý của nhi tử từ nơi nữ vương dời tới trên người nữ nhân khác.

Một cái kế hoạch dần dần thành hình ở trong đầu lão Tể tướng, nhưng ông chưa từng nghĩ, kế hoạch của ông sẽ mang đến cho ông hậu quả nặng nề hơn. . . .

Nhờ Công Tôn Minh Trạch cố gắng ép nàng uống thuốc, Úy Trì Phượng Nhi vốn bệnh nặng rốt cuộc có thể vào triều rồi. Chuyên tâm nhất trí nghe các thần tử bẩm mỗi một sự kiện, Úy Trì Phượng Nhi cương bách mình không được phân thần, để ánh mắt không chạy tới trên người Công Tôn Minh Trạch đứng đầu bên phải.

Cho dù, triều phục màu đen đỏ được mặc ở trên người của hắn cực kỳ thích hợp, cực kỳ có sức quyến rũ, nhưng nàng tuyệt đối không có khả năng vì loại chuyện này mà phân thần ở trên triều đình. . . . Đợi từng đại thần bẩm báo xong việc, Úy Trì Phượng Nhi bởi vì quá chuyên tâm mà cảm thấy đầu hơi choáng váng, một người truyền lệnh lại thỉnh linh tiến lên thông báo.

“Vương, Công Tôn lão Tể tướng cầu kiến.” người truyền lệnh cúi đầu, quỳ gối trên đại điện bẩm báo, mọi người không khỏi sửng sốt.

Công Tôn lão Tể tướng đã không màn chánh sự nhiều năm, sau khi để xuống chức Tể tướng, không phải ở trong phủ nuôi chim làm thú vui, chính là du sơn ngoạn thủy khắp nơi, ngày ngày vui vẻ; hôm nay đột nhiên cầu kiến, chẳng những mọi người buồn bực, cả Úy Trì Phượng Nhi cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ có Công Tôn Minh Trạch nhíu cặp mắt lại, tựa hồ phát hiện âm mưu của người nào đó đang nổi lên; nhưng hắn không thể ngăn cản cha già cầu kiến, chỉ có thể trơ mắt mặc cho nữ vương triệu kiến ông.

“Được, truyền lão Tể tướng vào điện.” Úy Trì Phượng Nhi gật đầu một cái.

Cho dù nàng bệnh nặng mới khỏi, thân thể cũng không cho phép nàng vất vả như thế, nhưng bởi vì đối phương là lão Tể tướng từng cúc cung tận tụy vì nước, cũng là phụ thân của người nàng yêu, cho nên nàng vẫn tổn hại sức khỏe bản thân, quyết định tiếp kiến lão Tể tướng.

Lão Tể tướng đi vào trong ánh mắt tò mò của mọi người, chậm rãi quỳ gối trên điện, “Cựu thần ra mắt Ngô Vương.” Lễ nghi quân thần, ông làm đủ toàn bộ rồi, nhưng lại không thật lòng.

Thứ nhất, đối phương là nữ nhân, muốn ông quỳ xuống khấu đầu đã là cực hạn của ông, còn muốn ông thật lòng thật ý?

Thật là ý nghĩ kỳ lạ! Thứ hai, nữ nhân này làm con ông mê mẩn đến mù óc, ông làm sao có thể thật lòng thật ý làm lễ với nàng?

“Lão tể tướng không cần đa lễ, xin đứng lên.”

“Cựu thần có một chuyện muốn nhờ, xin vương cho phép.” Giống như phát hiện nhi tử đã sanh nghi với mình, lão Tể tướng tính toán giải quyết dứt khoát, không nói nhiều nữa mà vào thẳng chủ đề.

“Xin vương nhìn ở cựu thần cục cung tận tụy vì nước lúc tiên vương còn sống, cầu xin nữ vương giúp cựu thần một thỉnh cầu nho nhỏ.”

“Mời lão Tể tướng nói, nếu trăm có thể làm được, trăm nhất định sẽ đồng ý người.” Ủy Trì Phượng Nhi không nghi ngờ gì hỏi.

“Công Tôn Minh Trạch con của cựu thần đã gần 30 tuổi, nam tử bình thường ở tuổi này đã sớm là phụ thân của mấy hài nhi, nhưng con ta luôn một lòng với triều chánh, đến nỗi hôn sự cứ kéo mãi. Cựu thần có một bà con xa, hơn hai mươi năm trước đã lập hôn sự với cựu thần, gả tiểu nữ nhi của bọn họ cho Minh Trạch. Thần cho là hôm nay triều chánh đã vào quỹ đạo, hôn sự của con thần cũng không thể kéo nữa, cho nên khẩn cầu nữ vương chủ hôn cho con thần.”

Lời nói dối này, ông đã suy nghĩ thật lâu thật lâu, hơn nữa đã an bài xong tất cả, cả đối tượng phối hôn cũng sớm tìm được. Ông cần phải chia rẽ đôi trai gái này, nếu không sau này ông chết rồi khó có thể đổi mặt tổ tông.

Nghe vậy, sắc mặt Ủy Trì Phượng Nhi trắng nhợt. “Chủ, chủ hôn?” Nàng từ từ nắm hai chữ này, làm như không biết ý tứ hai chữ này.

Hai chữ “Chủ hôn” này dường như một tảng đá khổng lồ, đè ở trên lồng ngực nàng, khiến nàng khó có thể hô hấp.

Công Tôn Minh Trạch sớm có hôn ước? Hẳn thật ra đã có một thê tử còn chưa cưới qua cửa?

Có ai tới nói cho nàng biết, tất cả thật ra chỉ là nàng đang nằm mộng? Hoặc là nàng chỉ nghe nhầm, Công Tôn Minh Trạch chưa có hôn ước, hẳn không muốn cưới nữ nhân khác?

“Vì sao ta chưa từng nghe nói, ta có một thê tử chưa cưới?” Lời nói lạnh lẽo vô cùng, chậm rãi từ trong đôi môi của Công Tôn Minh Trạch tràn ra.

Về mặt của hắn tuy không thay đổi, vẫn bình thản như nước, nhưng giọng cứng nhắc đến quá phận của hắn, lại đầy đủ cho thấy cơn giận của hắn, vội vã giải thích ám hiệu với Ủy Trì Phượng Nhi.

Hắn đang nói cho nàng biết, thật ra thì hắn cũng không biết hắn có một thê tử chưa cưới, cũng không muốn cưới một nữ nhân chưa từng gặp mặt làm vợ, phải không?

Ủy Trì Phượng Nhi tự nói với mình như thế, muốn mình chớ bởi vì mấy câu nói của lão tể tướng liền rối loạn tâm thần.

Hắn từng nói, hắn sẽ làm bạn ở bên người nàng, vĩnh viễn đều không chia lìa. . . . Hắn từng nói, cũng từng bảo đảm.

“Chỉ vì một trận hạn hán hơn mười năm trước, khiến hai nhà chúng ta mất đi liên lạc. Gần đây cha mới tìm được họ hàng xa này, phát hiện thì ra nữ nhi của bọn họ còn đang chờ con.” Lão Tể tướng mở to mắt, lưu loát nói láo.

“Ngài biết chắc bọn họ không phải giả mạo hay sao? Dù sao chuyện đã qua hơn mười năm, trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì chúng ta cũng khó kiểm chứng.” Công Tôn Minh Trạch đã bình ổn giọng nói, nhưng trong giọng nói cũng làm cho người ta cảm nhận được hắn đang tức giận.

“Bởi vì bọn họ mang theo tín vật ta cho bọn họ năm đó!” Bị bức quá gấp, lão Tể tướng bắt đầu tức, liếc nhìn nhi tử, thanh âm nổi trội chất vấn: “Chẳng lẽ ngươi cho là cha đang nói láo lừa ngươi sao?”

Dạ!

Trả lời cha già ở trong lòng, Công Tôn Minh Trạch quyết định cho cha già một bậc thang đi xuống gỡ trước mặt mọi người, lắc đầu nói: “Minh Trạch không dám.”

“Tin rằng ngươi cũng không dám.” Không biết nhi tử đang qua loa ông, lão Tể tướng dương dương đắc ý ngó nữ vương đang sưng sốt lần nữa, “Vừa rồi vương cũng đã nói, chỉ cần Vương làm được, ngài nhất định sẽ đồng ý cật thần. Chẳng qua là chủ hôn, tin tưởng Vương nhất định có thể làm được, đúng không?”

Nhanh chóng trả lời đi —— trong ánh mắt của lão tể tướng có thúc giục.

Quân vô hí ngôn, nàng từng nói, thì không thể không thừa nhận, nếu không sau này nàng làm sao ngẩng đầu giữa quần thần, quần thần cũng sẽ không để quân uy của nàng ở trong mắt.

Trong lòng phun đầy máu, Úy Trì Phượng Nhi mạnh nặn ra nụ cười yếu ớt, đồng ý nói: “Đương, đương nhiên, trẫm vừa đồng ý với Tể tướng, nhất định làm được.”

Trả lời của nàng, khiến lão Tể tướng hài lòng cười một tiếng. Rốt cuộc có thể tách bọn họ ra, ông cũng không cần lo lắng nhi tử sẽ bị nữ vương triệu vào trong hoàng cung, trở thành một thành viên trong “Hậu cung” của nữ vương nữa.

Trả lời của Úy Trì Phượng Nhi khiến lão Tể tướng rất hài lòng, lại khiến Công Tôn Minh Trạch giận dữ ngút trời.

## Chương 8.2

Nàng lại đồng ý? Hơn nữa còn có thể cười mà đồng ý?

Cảm nhận được sự lạnh lẽo từ cả người Công Tôn Minh Trạch rất rõ ràng, Úy Trì Phượng Nhi trốn tránh không dám quay đầu nhìn về phía hắn.

Vậy mà, hắn lại dùng ánh mắt lạnh lùng đốt cháy nàng, khiến nàng không thể nào trốn tránh, buộc nàng cảm thụ cơn giận của hắn.

Đừng nhìn nàng như vậy, chuyện chủ hôn cho hắn, cũng không phải nàng mong muốn, cho nên, đừng có dùng loại ánh mắt chỉ trích này nhìn nàng. . . . Úy Trì Phượng Nhi reo hò ở trong lòng, nhưng cũng tổn công vô ích, ánh mắt Công Tôn Minh Trạch mang theo sự tức giận đủ để đốt cháy nàng, nhìn chăm chú vào nàng.

Tại sao? Tại sao hắn không rõ nỗi đau của nàng lúc này, còn đau hơn so với hắn phải chịu?

Chủ hôn cho hắn, có gì khác nàng phải tự làm đồ cưới cho người khác?

Không chịu được từng trận đau đớn từ trong lòng truyền tới, Úy Trì Phượng Nhi ôm ngực, cảm giác hít thở không thông truyền tới khiến nàng sắp mất đi năng lực hô hấp, cũng khiến mặt của nàng càng tái nhợt không có chút máu.

“Vương, ngài không có chuyện gì chứ?” Lương Tiến tử mỉa nhìn thấy sự khác thường của Úy Trì Phượng Nhi, vội vàng ân cần hỏi thăm. “Ngài mới vừa khỏi hẳn, không thể quá vất vả.”

“Bãi triều đi! Trẫm mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi.” Vội vã ném lời nói ra, Úy Trì Phượng Nhi thái độ khác thường nhanh chóng rời điện, cơ hồ là chạy, khiến mọi người khó hiểu.

Lương Tiến liếc nhìn bóng lưng chạy trốn chết của nữ vương, lại nhìn Công Tôn Minh Trạch tức sùi bọt mép, trong lòng bình tĩnh hiểu ra, hiểu lời đồn đãi trong triều cũng không phải là bịa đặt hoàn toàn.

Trong lòng hắn xông lên một ý niệm không nên có, quân tử không đoạt thứ người thích, huống chi địa vị lúc này hắn có, toàn dựa vào Công Tôn Minh Trạch dìu dắt, nhưng. . . . Gương mặt khuynh quốc khuynh thành xinh đẹp của nữ vương thật mê hoặc lòng người, ngày đầu tiên hắn nhìn thấy nữ vương, tâm liền không tự chủ được bị nàng hấp dẫn.

Hôm nay Công Tôn Minh Trạch có hôn ước, cho dù muốn cùng với nữ vương cũng không thể, có lẽ hẳn có thể mượn cơ hội này, ôm nữ vương vào trong ngực, cẩn thận che chở. . . Ý niệm không nên có này, thúc giục Lương Tiến, gọi hắn rời điện, đuổi theo nữ vương bước đến.

Cho dù không biết kết quả sẽ là như thế nào, nhưng cho phép hắn thử một lần đi!

Chạy trốn chết trở lại trong tấm cung, Úy Trì Phượng Nhi không có trả lời Tiểu Hoàn thỉnh an với nàng, chạy thẳng tới giường lớn tấm cung, dùng cái mền quấn chặt mình giống như một đứa bé, không để cho những người khác xông vào trong thế giới nhỏ nhỏ của mình.

Hắn đã đáp ứng nàng, sẽ vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh nàng, vậy mà, hắn lại sớm có hôn ước, sớm đã có thê tử chưa cưới! Như vậy bảo nàng làm sao mà chịu nổi? Bảo nàng làm sao thu hồi tình ý với hắn?

Tiểu Hoàn lo lắng trùng trùng nhìn Úy Trì Phượng Nhi vừa vào cửa đã không nói gì, tự mình trốn trong chăn.

Hốc mắt nữ vương hồng hồng, tựa hồ chỉ chờ nàng mở miệng hỏi thăm, nước mắt tràn quý như tràn châu đó sẽ rơi xuống từng giọt.

Tiểu Hoàn chỉ dám yên lặng đứng ở bên giường Úy Trì Phượng Nhi chờ đợi, mà không dám tiến một bước hỏi thăm. Nhìn bóng lưng yếu đuối của nữ vương, giờ phút này Tiểu Hoàn chỉ muốn hung hăng dạy dỗ hung thủ tổn thương nữ vương một trận!

Cho dù bị vây ở trong tấm cung, ở tình hình sống chết chưa biết, nữ vương cũng chưa từng có vẻ mặt như thế. Rốt cuộc vừa rồi ở trên đại điện xảy ra chuyện gì, nữ vương lại trở nên yếu ớt, không chịu được một kích như thế?

Lúc này, một tiểu cung nữ vội vã chạy tới, không dám bước vào tấm cung nửa bước mà đứng nghiêm ở ngoài cửa, “Tiểu Hoàn tỳ, phó tướng Lương Tiến cầu kiến.” Thanh âm của nàng ép thật nhỏ, không có can đảm quấy nhiễu nữ vương.

“Phó tướng? Lúc này hắn tới làm cái gì?” Tiểu Hoàn liếc nhìn Úy Trì Phượng Nhi trong chăn, không dám quyết định có đáng đánh nhiều nữ vương hay không.

Âm thanh tiểu cung nữ tuy nhỏ, nhưng đã đủ khiến Úy Trì Phượng Nhi núp ở trong chăn nghe rất rõ ràng.

Nàng hít sâu một cái, đè tâm tình kích động quá mức của mình xuống, vội vã dùng ngữ điệu bình thản nói chuyện ——

“Gọi hắn vào đi!” Nàng thân là quốc quân, tuyệt đối không thể bởi vì riêng tư bản thân hoặc tình cảm cá nhân mà làm trở ngại xử lý chính vụ.

Từ trong chăn chui ra, Úy Trì Phượng Nhi để Tiểu Hoàn sửa lại tóc tai và áo hơi xốc xếch cho nàng, không bao lâu, nàng lại trở thành nữ vương cao quý lạnh nhạt.

Mới vừa đi vào phòng khách nhỏ chiều dài thần tử, Lương Tiến liền quên mất lễ quân thần xông lên trước, cầm tay nhỏ bé trắng nõn của Úy Trì Phượng Nhi, mặt chân thành tha thiết mở miệng: “Xin vương cho Lương Tiến một cơ hội, xóa đi ưu sầu trên mặt ngài.”

Úy Trì Phượng Nhi và Tiểu Hoàn đều bị thổ lộ đột nhiên xuất hiện của Lương Tiến hù dọa, sau một hồi khá lâu, Úy Trì Phượng Nhi phục hồi tinh thần lại đầu tiên, đưa tay cho Lương Tiến một cái tát vang dội.

“Lương Tiến lớn mật, lại dám mạo phạm trẫm?” Nàng hung hăng đánh, chút đường sống lưu tình cũng không có, giận dữ mắng mỏ: “Nếu người không tìm nữ nhân khác để yêu, ta nhất định sẽ khiến người không được chết tốt!”

Tình yêu cuồng nhiệt say đắm mê hoặc mắt Lương Tiến, khiến hắn nói ra lời cất giấu sâu ở nội tâm: “Lương Tiến thề đời này kiếp này chỉ yêu mình ngài, nếu không không chết tử tế được! Vương, trái tim Lương Tiến yêu ngài Nhật Nguyệt chứng giám, hơn nữa Lương Tiến cũng không có hôn ước, tiên phụ cũng sẽ không ngăn cản ta yêu ngài. . .”

Một tiếng “Chát” vang lên lần nữa, lúc này là Tiểu Hoàn dùng bàn tay gọi lý trí Lương Tiến về.

“Mời phó tướng về.” Tiểu Hoàn chen vào đứng giữa hắn và nữ vương, lạnh lùng thốt.

Nam nhân này thật quá lớn mật! Lại cợt nhả tay nhỏ bé của nữ vương, nếu để mặc cho hắn nói xằng nói bậy nữa, khó bảo toàn nữ vương trong cơn giận dữ sẽ không chém đầu của hắn.

Vì giữ nhân tài của Hoa Triều quốc, không thể làm gì khác hơn là để nàng đảm đương người xấu, đuổi hắn đi ra ngoài.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của nữ vương, lại nhìn Tiểu Hoàn vô cùng kiên định bảo vệ chủ, Lương Tiến bị lửa tình làm cho suy nghĩ đến hôn mê rốt cuộc hiểu rõ, là hắn với cao vọng tướng rồi.

Nữ vương cho tới bây giờ chưa từng nghĩ cho hắn bất kỳ cơ hội nào, là hắn quá mức si tâm vọng tướng rồi.

“Xin nữ vương tha thứ thần nhất thời thần trí mơ hồ, thần thề từ nay về sau sẽ không còn có chuyện giống vậy xảy ra.” Lương Tiến quỳ hai đầu gối xuống, tràn đầy áy náy mà nói.

“Lui ra!” Ủy Trì Phượng Nhi lạnh lùng thốt.

Quyển luyến ngẩng lên nhìn nàng, Lương Tiến lệnh mình không bao giờ được vọng tướng lấy được Phượng Hoàng cao ngạo nhất, nếu không chỉ dẫn tới bất hạnh, phần yêu say đắm ở đáy lòng, cũng đến lúc nên buông xuống.

“Vâng” Lương Tiến đáp, chậm rãi thối lui khỏi phòng khách nhỏ.

Thấy sắc mặt cứng ngắc của Ủy Trì Phượng Nhi, Tiểu Hoàn cho là nàng là bởi vì Lương Tiến vô lễ mà cuồng nộ, không khỏi mở miệng cầu cạnh thay Lương Tiến: “Vương, ta nghĩ phó tướng chỉ là một lúc quấy mê. . . .”

“Tiểu Hoàn, ngươi cũng lui ra, bảo mọi người lui ra, ta muốn một mình, không muốn bị quấy rầy.” Cắt đứt cầu cạnh của Tiểu Hoàn, Ủy Trì Phượng Nhi xoay mặt, không để cho Tiểu Hoàn trông thấy bi thương trên mặt mình.

Giờ phút này nàng không cần bất luận kẻ nào đến nhắc nhở nàng, chuyện Công Tôn Minh Trạch đã có hôn ước, nàng là nữ vương, tự nhiên có năng lực bức bách lão tể tướng giải trừ hôn ước. Công khai triệu Công Tôn Minh Trạch vào cung, trở thành người của hắn; nhưng mà, sau này?

Người trong thiên hạ sẽ đối đãi nữ vương như nàng ra sao? Quần thần trong triều có thể tiếp nhận sao?

Nàng không thể vì bản thân riêng tư, mà phá hủy giang sơn của tổ tiên.

Ông trời. . . . . Nàng nên làm như thế nào?

## 9. Chương 9

“Là thần quá đoán thấp sức quyền rũ của nữ vương rồi.” Giọng nam lạnh lùng, vang lên ở trong phòng nhỏ.

Công Tôn Minh Trạch ngύt nhìn bóng lưng đưa lưng về phía của mình, ngọn lửa trong mắt cơ hồ có thể hủy diệt hai người.

Nghe tiếng, thân thể Ủy Trì Phượng Nhi không khỏi chấn động nặng nề.

“Thế nào? Còn đang nghĩ về thổ lộ cuồng dại của Lương Tiến vừa rồi sao?” Công Tôn Minh Trạch giấu cột nói, trong giọng nói mang theo ghen tỵ nồng đậm.

“Có muốn hạ thần tìm Lương Tiến trở về cho nữ vương hay không, tiếp tục cho các người bày tỏ tình ý với nhau?” Ghen tỵ cộng thêm phần hận, khiến hắn nói ra lời tổn thương người.

Lời của hắn, giống như một thanh chủy thủ vô hình, hung hăng đâm vào lòng của nàng.

“Có cần tìm Lương Tiến trở về để bày tỏ tâm tình hay không, tựa hồ còn chưa tới phiên Công Tôn Tể tướng để ý.” Bị thương rất đau, nàng lựa chọn dùng phương thức tổn thương lẫn nhau để bảo vệ mình.

“Không tới phiên ta trông nom?” Hắn dường như nổi điên tiến lên nắm bả vai nhỏ yếu của nàng, trợn mắt nhìn nhau.

“Người là nữ nhân của ta, ta làm sao có thể không xen vào?”

Ánh mắt hắn nhìn nàng dường như muốn xé rách nàng ra, nhưng nàng cũng không sợ hãi, đôi mắt phượng trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm lại hắn, dùng phương thức giống nhau hô lên lời nói làm cả hai đều đau đớn.

“Người đã có hôn ước, nói những lời này đều dư thừa!”

“Người đáng chết, lại đồng ý chủ hôn cho ta?” Nghĩ đến nàng cười cười nói ra lời làm tổn thương hắn, hắn cơ hồ sắp điên cuồng.

Nàng cũng không muốn như vậy. . . . Ủy Trì Phượng Nhi xoay mặt, không dám nhìn thẳng mắt màu lam thịnh nộ của hắn.

Nàng không nhìn đến, làm lửa giận của hắn càng rực. “Ta ở trong lòng của người rốt cuộc là gì? Một thần tử giúp người có thể ngồi vững vàng vương vị? Hay là một nam nhân ấm giường cho người? Nếu như là về sau, cũng không nhất định cần ta? Lương Tiến cũng có thể làm. . .”

Vẫn chưa nói xong lời châm chọc, đã bị cái tát mạnh mẽ của Ủy Trì Phượng Nhi cắt đứt, nàng hung hăng nhìn hắn.

Về mặt bị nhục kia, khiến hắn đau lòng cực kỳ, nhưng miệng hắn vẫn không chịu khuất, nhiều lần nói ra lời tổn thương nàng. “Thế nào? Bị ta nói trúng suy nghĩ trong lòng người, cho nên thẹn quá thành giận sao?”

Bọn họ cần phải tổn thương đối phương như thế sao? Lần này, nàng không có phản bác, chỉ dùng con người bị thương nhìn chăm chú vào hắn.

“Ta thật sự điên rồi. . . .” Hắn nhìn vào mắt của nàng, thì thầm như bị đả kích lớn.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Công Tôn Minh Trạch biết rõ, hiện tại hắn đang làm gì —— hắn lại thương tổn tới nữ nhân mình quan trọng nhất, thích nhất!

Hắn hận nàng cứ nhiên chấp tay tặng hắn cho nữ nhân khác, hận nàng cứ nhiên có thể cười đồng ý chủ hôn cho hắn, cưới nữ nhân khác làm vợ; nhưng điều này cũng không đủ để tạo thành lý do có thể tùy ý tổn thương nàng.

Yêu càng sâu, hận cũng càng sâu, hắn sớm nên biết, mình đã sa chân vào vũng bùn, không còn cơ hội quay đầu lại nữa; nhưng vì sao vẫn là làm ra chuyện không chịu được như thế, làm nàng thương tâm?

Hắn không cách nào tha thứ sự độc ác của nàng, nhưng không cách nào hung ác tổn thương nàng.

Không phải hắn bị điên rồi, mà là hai người bọn họ đều điên rồi!

Ủy Trì Phượng Nhi không thể tiếp tục chịu đựng không rơi lệ, mặc cho từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm ướt mặt tái nhợt và môi không có chút huyết sắc nào của nàng.

“Chớ khóc!” Thương tiếc nước mắt của nàng, hắn bắt đấm dĩ thì thầm, vươn tay lau nước mắt không ngừng chảy xuống. Trong lòng có một ngàn, một vạn xung động muốn tự róc xương lột thịt.

Nhưng, nước mắt của nàng càng rơi nhanh hơn, càng nhiều hơn, nàng thút thít một tiếng, dùng sức dấn môi lên môi mỏng gần trong gang tấc của hắn, cái lưỡi không có kỷ xảo liếm láp môi hắn. Nàng dùng sức hôn, tuyệt vọng hôn, giống như từ nay về sau, nàng không thể tiếp tục cảm nhận được hơi thở của hắn.

Tay nhỏ bé che trước ngực triều phục của hắn, triều phục màu đen bị nàng mạnh mẽ kéo ra, lộ ra lồng ngực bẽn lẽn mê người phía dưới.

Hắn không có ngăn cản nàng, bởi vì hắn cũng muốn nàng, rất muốn, hung hăng vùi sâu vào thân thể của nàng, cảm thụ sự tồn tại của nàng, cảm thụ quan tâm của nàng, cảm thụ phần tình ý kia.

Khi tay nhỏ bé của nàng xoa nắn hoa bởi vì chạm đến không khí lạnh lẽo mà đứng thẳng của hắn, hắn nhảy cảm nhỏ giọng; nếu là thường ngày, nàng nhất định sẽ trêu chọc hắn một phen, vậy mà, nàng lại không biết kế tiếp bọn họ có bao nhiêu thời gian ở chung.

Cảm thấy lửa nóng của hắn đỉnh ở bụng, nhiệt tình liếm, im lặng khẩn cầu nhiều sự thân thiết hơn, khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên, tay nhỏ bé từ trước ngực của hắn trượt tới đỉnh ở dục vọng nam tính trên bụng, cách một cái quần thật mỏng, vuốt ve lên xuống. . . . Hơi thở nặng nề kêu gọi quanh quẩn bên tai từng tiếng, thanh âm tà ác kia quyến rũ trái tim nàng nhộn nhào.

Nụ hoa nhảy cảm ở dưới áo lót đứng thẳng lên, chỗ riêng tư giữa hai chân chảy ra thật nhiều dịch âm đặng. . . .

Thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, nàng thuận thế đẩy hắn ngồi lên ghế đồ lớn phía sau hắn, tay nhỏ bé cởi ra trói buộc ở hạ thân hắn, nàng phóng dăng giăng chân ở trên đùi của hắn, vén quần dài lên, lại cởi ra quần lót dưới váy, dưới ánh mắt ghen hòng nhìn trần trối của hắn, nhét thứ cứng rắn của hắn vào trong hành lang trống ướt át.

Cảm giác căng đau truyền đến từ chỗ giao hợp của hai người, nàng lập tức quên rơi nước mắt chuyên tâm nhất trí ứng phó khó chịu ở hạ thân.

“Phượng Nhi, mau cử động.” Nàng còn chưa có động tác, hắn đã vừa thống khổ vừa vui thích khàn khàn nói ở bên tai nàng.

Phần vừa chặt vừa ướt của nàng là nguồn nước cực lạc, vậy mà nàng lại kẹp chặt hắn, rồi lại không làm bất kỳ hành động, khiến hắn thống khổ không dứt.

Chân nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa chống đỡ không nổi thân thể của mình, giọng nói mị hoặc của hắn nghe vào trong tai, khiến lỗ tai nàng tê dại .

Mật dịch không ngừng từ trong tiểu huyết thẩm ra, trong nháy mắt đã ướt chỗ kết hợp của hai người; mùi ham muốn nồng đậm lan tràn ở trong phòng, khiến người mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng nàng không có thời gian đỏ mặt, nàng chậm rãi nâng thân thể lên, học tập phương thức hắn đã dạy, nặng nề nhét hắn vào trong người.

Trong phút chốc khoái cảm khiến cho bọn họ không khỏi thở nhẹ ra một tiếng, mà nàng cũng bởi vì tham vui, mà không ngừng làm động tác mắc cỡ kia, mang đến vui vẻ cho mình cùng với nam nhân phía dưới.

“Nói người yêu ta, nói người vĩnh viễn sẽ không rời đi ta.” Lâm vào nhà tù kích tình, đôi tay nàng đặt trên bả vai của hắn, vội vã bảo hắn nói ra lời nói khiến mình an tâm.

Cho dù hắn đang nói dối, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Yêu! Nữ nhân ta yêu nhất chính là nàng. . . .” Hắn mút hôn da thịt trước ngực nàng, “Ta sẽ vĩnh viễn không bỏ rơi nàng. . . .”

Tuy là nàng muốn hắn nói ra thôi, nhưng hắn cũng không có qua loa cho xong, mỗi một câu, mỗi một lời bao hàm thật lòng của hắn.

Không muốn so đo lời của hắn rốt cuộc là thật hay giả, Ủy Trì Phượng Nhi tăng nhanh giấy dựa thắt lưng, mang cho cả hai vui thích lớn hơn, nhiều hơn.

“Phượng Nhi, nữ vương của ta.” Bàn tay đỡ ở trên eo nàng thoáng buột chặt, Công Tôn Minh Trạch đổi bị động thành chủ động, bắt đầu tiến công thân thể đẹp không thể nói của nàng.

Chỉ là, hắn động không bao lâu, giọng nói cầu xin tha thứ mềm mại của nàng liền vang lên: “Đừng sâu như vậy, dùng sức như vậy. . . .”

Sức lực dường như muốn xô xuyên qua khiến nàng sợ hãi, nhưng hắn lại làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ tiếp tục sức lực đáng sợ kia để hành hạ nàng.

## Chương 9.2

“Như vậy, nàng có quan tâm ta, nàng có yêu ta không?” Sau giai đoạn vui thích, hắn khó khăn hỏi ra lời muốn biết nhất. Nàng thật hoàn toàn không quan tâm hắn? Không thương hắn?

Bỗng dưng, thân thể nàng cương cứng, cao triều bao phủ nàng, làm nàng run rẩy nói không ra lời.

“Nói cho ta biết.” Đôi mắt nàng, hắn không cách nào đọc ác bút bách nàng, chỉ có thể thất bại gằm nhẹ.

Nàng run rẩy ôm sát hắn, vùi mặt vào gáy của hắn, nhẹ giọng nỉ non: “Nếu không yêu chàng. . . Ta sẽ lệ rơi không ngừng sao? Nếu không yêu chàng, ta sẽ vì phải chủ hôn cho chàng mà đau đến không muốn sống sao?”

“Cho nên, nàng yêu ta?” Hắn cắn răng, nhưng lần hỏi lại này không phải bởi vì tức giận, mà là vì chỗ kín truyền tới sáng khoái cực lạc.

“Đúng. . .” Nàng run rẩy tiếp nhận tất cả của hắn, thân thể cũng vô lực xụi lơ trong ngực hắn.

Nàng trả lời! Nàng để ý hắn, thương hắn. . . Công Tôn Minh Trạch hài lòng vùi sâu vào bên cổ nàng, ngửi hơi thở mang theo mùi hoa nhàn nhạt của nàng.

Điên cuồng phần hận, bởi vì mấy lời le que của nàng, trong khoảnh khắc đã trở bình thường; bởi vì hắn yêu nàng, khiến nàng có khả năng nắm lấy tâm tình của hắn.

“Phượng Nhi. . .” Hắn vẫn còn cấp tốc thở hổn hển, thì thầm tên của nàng.

Hai tay của nàng vẫn ôm lấy thân thể cao lớn của hắn, không có trả lời kêu gọi của hắn, chỉ vì nàng vội vàng bình phục hô hấp rối loạn của mình.

Sau một lúc lâu, đợi hô hấp mất đi trật tự của cả hai đều dần xuống, nàng mới giật mình hai người vừa làm ra chuyện gì.

“Quá điên cuồng!” Nàng thì thầm. Bọn họ không kịp đợi, quần áo trên người vẫn còn, lại làm ra chuyện mắc cỡ như thế trong phòng nhỏ.

Nàng nên may mắn vừa rồi Tiểu Hoàn lệnh tất cả mọi người rời đi, nếu không bọn họ làm những chuyện như vậy nhất định sẽ bị mọi người biết.

“Đây là biểu hiện mà nàng yêu ta.” Hắn từ từ thối lui khỏi thân thể chặt chẽ của nàng, bỗng chốc bề nàng mềm mại không xương lên đi tới tẩm cung, mỗi một bước đều trầm ổn làm nàng thiếu chút nữa không cảm thấy chấn động lúc hắn di động.

Nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, cởi hết áo còn sót lại trên người nàng, còn tháo búi tóc trên đỉnh đầu nàng, khiến mái tóc đen xõa ở trên lưng. Hắn cũng lên giường, nhưng chỉ ôm nàng vào trong ngực, không có thân thiết nữa.

Nàng nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác ở trong ngực hắn, là ấm áp, cũng là an tâm.

“Đừng nghe lời lão già nói.” Hưởng thụ yên tĩnh một hồi lâu, Công Tôn Minh Trạch muốn Úy Trì Phượng Nhi mở mắt ra nhìn hắn.

“Tất cả điều ông ấy nói, đều là ông ấy nói bậy.”

Gần ba mươi năm, chẳng lẽ hắn vẫn không rõ lão ngoan cố đó đang suy nghĩ và đang diễn trò gì sao?

“Tại sao?”

“Ông ấy không muốn chúng ta ở chung.” Nhàn nhạt nói ra đáp án hắn xem thường, lại cảm thấy thân thể người trong ngực cứng ngắc. “Thế nào?”

Hắn nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng, nhìn thấy trên tròng mắt có cái bóng của hắn.

“Chàng nói là, lão Tể tướng không thích ta?” Bởi vì nàng là nữ vương? Úy Trì Phượng Nhi bắt an hỏi.

Đột nhiên nhớ lại lão Tể tướng đã từ quan sau khi nàng đi lên vương vị, chẳng lẽ lão Tể tướng cũng xem thường nữ vương như nàng?

“Lúc ông ấy còn trẻ từng đến Thịnh vương triều du học, học thuộc văn hóa nơi đó, cũng học cả ý nghĩ nam tôn nữ ti trở về. Ông ấy cho rằng nữ nhân nên xem chồng là trời, xuất giá tòng phu, mà địa vị thế tử càng không thể bằng trượng phu.”

Công Tôn Minh Trạch xì mũi coi thường, “Trong nước ta cũng không có tư tưởng cổ hủ này, đích xác là một chuyện may mắn.”

Úy Trì Phượng Nhi nhìn chằm chằm Công Tôn Minh Trạch, khàn giọng hỏi: “Bởi vì ta là vương, chàng là thần tử, cho nên cả đời chúng ta nhất định không được ông ấy chấp nhận?”

Địa vị không thể bằng trượng phu. . . . Nếu bàn về địa vị, địa vị của nàng thật vượt quá mức bình thường so với Công Tôn Minh Trạch.

“Chúng ta không cần ông ấy đồng ý, cũng không tới phiên ông ấy đồng ý.” Công Tôn Minh Trạch xoay mặt, lạnh giọng nói.

“Trạch, ông ấy là cha chàng.” Mặc dù bởi vì lão Tể tướng không chấp nhận mà bị đả kích lớn, nhưng Úy Trì Phượng Nhi vẫn dịu dàng nhắc nhở, không muốn hấn vì nàng mà làm một người con bất hiếu.

Tuy Hoa triều quốc không có tư tưởng nam tôn nữ ti, nhưng tư tưởng tôn cha kính mẹ cũng thâm căn cố đế, sâu trong lòng người, nếu hấn vì nàng làm ra chuyện bất hiếu, sẽ chỉ làm người trong thiên hạ phì nhổ, nàng không muốn hấn như vậy.

Hấn trầm tĩnh lại, gờm chỉ ở nàng mềm mại bả vai trên da thịt hoạt động.

“Không thể nghĩ biện pháp sao?” Nàng hỏi, lựa chọn coi thường cảm giác xoa xoa trên bả vai. “Ta không muốn chàng vì ta, mà bị người trong thiên hạ chỉ trích chàng là người con bất hiếu.”

Khẽ thở dài, Công Tôn Minh Trạch bất đắc dĩ mở miệng: “Ông ấy sẽ không thỏa hiệp.”

Từ vừa bắt đầu đến bây giờ, hấn đã dùng không ít phương pháp, cường bức, lợi dụ, tất cả đều dùng tới, nhưng lão già vẫn không chút cử động, khư khư cố chấp. Chẳng lẽ, thật không có cách nào?

“Nếu có thể giải quyết, dù nàng không thể quang minh chính đại trở thành vợ của ta, cũng không sao chứ?” Nhìn chằm chằm nữ tử trong ngực, một cái nhăn mày một nụ cười trên mặt, cũng làm động lòng.

Không thể quang minh chính đại trở thành vợ của hấn?

Thấy Úy Trì Phượng Nhi cắn môi, Công Tôn Minh Trạch nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào?”

“Nếu chàng có phương pháp có thể khiến người trong thiên hạ đều tha thứ chàng, coi như. . . . Coi như kiếp này không được làm vợ của chàng, ta cũng không hề oán hận.” Con người không giả tạo của nàng, khiến hấn động dung cực kỳ.

Liệt tổ liệt tông sẽ hiểu nàng, đúng không? Huống chi, nàng còn có một muội muội, trách nhiệm sinh ra người thừa kế hoàng thất, cứ giao cho muội muội đi!

“Ta yêu nàng, Phượng Nhi.” Hôn nhẹ lên trán nàng, thái độ thận trọng kia, xem nàng còn quan trọng hơn mạng của mình.

“Cho nên, Trạch, chàng nghĩ ra biện pháp chưa?” bộ dạng hấn như đã tính trước, khiến nàng vừa an tâm vừa lo lắng không dứt, sợ hấn sẽ làm ra chuyện kinh thế hãi tục gì vì nàng.

“Chuyện lão già nàng đừng lo lắng, để ta giải quyết là được. Nàng chỉ cần đừng chủ hôn cho ta, đưa ta cho nữ nhân khác là được rồi!” đau đớn triệt nội tâm vừa rồi trải qua trên đại diện, hấn thật không muốn nếm lại.

Úy Trì Phượng Nhi cũng không muốn chủ hôn thay Công Tôn Minh Trạch, như thế còn đáng sợ hơn dùng đao lăng trì nàng.

“Ta thề, sẽ không bao giờ có lần nữa.” Hấn đối dùng miệng “xoa” vai nàng, bảo đảm.

“Ta tin tưởng chàng. . . . A!” Khi hấn thỉnh linh khê cắn nụ hoa trước ngực trần trụi của nàng thì lời nói của nàng nhất thời biến thành quyền rũ yêu kiều.

Nàng bị hơi thở nóng nóng của hắn làm cho lý trí hoàn toàn biến mất, tay nhỏ bé muốn kéo bàn tay phải nam chẳng biết lúc nào trượt tới giữa hai chân nàng ra. “Dừng tay.”

“Nàng chỉ cần nghĩ tới ta, an tâm làm nữ vương của nàng là được. Phượng Nhi, nàng còn chưa nói nàng rất yêu ta.” Công Tôn Minh Trạch nhỏ giọng nhẹ dụ dỗ.

“Ta yêu chàng, rất yêu rất yêu chàng.” Nàng thuận theo yêu cầu của hắn, nói ra lời yêu.

Bàn tay phải nam tách hai chân của nàng ra, khi nàng vô lực kháng cự, môi mỏng hôn lên chỗ mẫn cảm nhất của nàng, lưỡi nóng đặt ở hoa huyết tùy ý ra vào, chọc cho nàng thở gấp liên tiếp, không thể tiếp tục nghĩ đến chuyện của hắn.

Công Tôn Minh Trạch ngược mắt nhìn chăm chăm từng biểu tình trên mặt Ủy Trì Phượng Nhi, môi lưỡi càng làm ra nhiều chuyện xấu hổ khiến nàng không mặt mũi nào gặp người.

### Chương 9.3

Nếu lão cha làm tuyệt, cũng đừng trách hắn làm tuyệt hơn!

Hắn muốn tất cả mọi người trong thiên hạ không dám gả khuê nữ cho hắn, lão cha, cha cam chịu số phận đi!

Vài ngày sau, bên trong quán trà ở kinh thành, Trương Nhị há to mồm, hoàn toàn không mấy hiểu rõ việc mình mới vừa nghe được.

“Việc này. . . việc này tiểu nhị, lời người nói, là thật sao?” Là hắn nghe lầm, hay là tiểu nhị nói sai?

Tiểu nhị trợn mắt nhìn nhau, không khỏi rướn cổ họng hỏi ngược lại: “Khách quan, vừa rồi không phải tiểu nhân nói rất rõ ràng rồi sao?” Khách quan này là đặc biệt tìm hắn đến điều tra sao?

Trương Nhị lấy ra hai đồng tiền từ trong tay áo, “Người lặp lại lần nữa.” Thuận tiện kiểm tra lỗ tai mình có phải xảy ra vấn đề hay không.

Tiểu nhị lập tức mặt mày hớn hở đón lấy hai đồng tiền, nịnh hót nói: “Dạ dạ dạ, khách quan muốn tiểu nhân nói thêm mười lần tám lần, tiểu nhân cũng nguyện ý.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Trương Nhị liếc khuôn mặt tươi cười nịnh hót thấy tiền sáng mắt của tiểu nhị, không vui thúc giục.

“Được được được, vậy ta hỏi khách quan ngài trước, đương kim Tể tướng Công Tôn Minh Trạch năm nay 30, còn chưa lấy vợ, ngài không cảm thấy rất có vấn đề sao?” Tiểu nhị dáo dác hỏi.

Mặt Trương Nhị nhục nhã nói: “Đây là do Tể tướng bận rộn công vụ, đến nỗi hôn sự kéo mãi kéo mãi, cho nên năm nay 30 còn chưa có thành thân.”

“Đúng nha đúng nha, không phải là vì nguyên nhân này sao!” Vị khách khác ở một bên nghiêng tai nghe cũng phụ họa gật đầu.

Cái này ai cũng biết!

“Dĩ nhiên không phải!” Tiểu nhị lớn tiếng phản bác, hoàn toàn không nhìn thấy chướng quỹ đang dùng ánh mắt lẳng trờ hắn.

“Thật ra thì, đây là tiểu nhân nghe biểu đệ làm người hầu ở phủ Công Tôn Tể Tướng nói.”

Trước tiên kéo biểu đệ xuống biển, có chuyện gì cũng có người cùng với hắn.

“Ai nha, chớ làm người ta tò mò! Mau nói! Mau nói!” Mọi người không khỏi thúc giục.

“Nguyên nhân Công Tôn Tể tướng còn chưa có thành thân, là bởi vì hắn thích trai đẹp, yêu thích nam sắc, cho nên mới cứ kéo dài hôn sự, muốn đàn gái không đợi được, tự động giải trừ hôn ước!” Tiểu nhị “Tận trung cương vị công tác” nói ra toàn bộ.

Nữ nhân bình thường đều không “Chờ” được, hơn nữa cứ chờ lại chờ, chờ hơn mười năm, cứ nhiên chờ được một tướng công không thương nữ nhân, còn ai dám muốn? Đương nhiên là mau giải trừ hôn ước.

“Ai nha, thiệt hay giả?” Trà khách rỏ rít trợn to mắt, chứng thực hỏi tới.

Bộ dạng Tể tướng thật là uy phong lẫm lẫm, khí vũ hiên ngang, nam nhi đại trượng phu, làm sao có thể là đồng tính?

Mà khách quan kia thì thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực một cái. Thật may là lỗi tai của hắn không có xảy ra vấn đề.

“Đương nhiên là còn thật hơn vàng!” Mặt tiểu nhị vênh vào đắc ý, ngẩng đầu lên dùng lỗ mũi nhìn người.

“Nghe nói lão Tể tướng còn vì vậy mà giận dữ, không để ý Đại công tử khuyên can đuổi Công Tôn Tể tướng ra khỏi nhà, cũng nói từ nay cả đời không qua lại với nhau!”

“Khó trách gần đây Công Tôn Tể tướng chuyển vào phủ đệ nữ vương ban cho hắn. Trước kia hắn đều ở chung với lão tể tướng, vẫn luôn không dọn vào.”

Nguyên lai là vì nguyên nhân này! Mọi người bình tĩnh hiểu ra.

“Thật đáng tiếc, đáng dấp Tể tướng tuấn mỹ như vậy. . .” Cả đám nữ trà khách đáng tiếc lắc đầu, trái tim rớt dưới đất tan nát.

Uống họ còn cả ngày lẫn đêm đối mặt với bức họa của Công Tôn Tể tướng, ảo tưởng có một ngày có thể gặp Tể tướng, yêu nhau, cùng nhau đến già. . . . Ai! Hiện tại đã vỡ mộng.

“Đáng tiếc cái gì? Còn không phải là một nam nhân quái gở!” Ghen tỵ vì có nhiều nữ nhân thương tâm làm cho đám trà khách lớn tiếng kêu la, lại lấy được những ánh mắt khinh thường.

”Người biết cái gì? Có rất nhiều nam nhân thích trai đẹp đều sẽ lấy vợ để che giấu tai mắt người, nhưng cuối cùng bị thương cũng là nữ nhân chúng ta. Mặc dù Công Tôn Tể tướng chỉ thích nam nhân, không thương nữ nhân, nhưng ít ra hắn không có làm mất hạnh phúc của nữ nhân khác! ” một nữ trà khách trong đó đầy lòng căm phẫn nói, lấy được đồng ý của những trà khách khác.

“Đúng thôi đúng thôi, loại nam nhân cam tâm chịu người đời chỉ trích, nhưng không muốn hủy hạnh phúc của người ta, mới khiến người không thể không bội phục.” Trà khách gật đầu, phụ họa nói.

“Huống chi tình yêu chân thật không sai!”

Một câu cuối cùng, nói vang nhất, lớn tiếng nhất.

“Vị công tử này nói rất đúng.” Nữ khách vừa rời lòng đầy căm phẫn tán thưởng.

“Tiểu thư quá khen, tiểu sinh chỉ nói thẳng mà thôi. Không biết tiểu sinh có may mắn có thể biết phương danh hay không?” Thuận thế theo đuổi.

Kế tiếp không còn liên quan hắn! Tiểu nhị thu tiền vào ngực, vui vẻ vỗ vỗ chỗ để tiền, lúc này mới cảm nhận được ánh mắt giết người của chủ quầy.

Chột dạ cười cười, hắn cố gắng làm việc để bồi thường sự nhiều chuyện vừa rồi.

Trong quán trà vốn được ngồi đầy, trong đó một bàn khách không biết từ lúc nào đã rời đi rồi, chỉ đặt mấy đồng tiền trên mặt bàn.

Tiểu nhị thu tiền, vừa dùng khăn lau lau mặt bàn, vừa cố gắng hồi tưởng xem vừa rồi ai ngồi ở bàn này. Bỗng dưng, mặt của hắn trắng bệch.

“Chủ quầy, chủ quầy, bàn này là ai ngồi?” Hắn lại không dám nghĩ tiếp, sợ mình sẽ bị dọa rơi nửa cái mạng nhỏ.

Chủ quầy liếc hắn một cái, thông thả ung dung tính toán.

“Chủ quầy ——”

Đợi tiểu nhị sắp khóc ra thì chủ quầy mới lộ ra một biểu tình bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

“Ngồi ở bàn này vừa rồi, là thị vệ tùy thân mặt lạnh của Công Tôn Tể tướng, Đông hộ vệ.”

Một hồi lạnh lẽo đáng sợ nhanh chóng từ lòng bàn chân truyền đến, tiểu nhị cứng ở tại chỗ thật lâu, một câu cũng nói không nên lời.

“Còn sống sờ ở nơi này làm cái gì? Muốn ta trừ tiền công phải hay không?” Chương quý đứng đấy trợn mắt, gầm thét ra tiếng.

Hắn sắp chết rồi, bởi vì lắm mồm mà tùy lúc đều có thể bị Đông hộ vệ chém thành từng khúc —— còn quan tâm trừ tiền công hay không sao?

Tiểu nhị dưới cái nhìn trân trối ghen hợm của chương quý, tiêu sái xoay người rời đi.

Hiện tại hắn muốn tạm biệt người trong nhà, muốn bọn họ chuẩn bị chuyện sau này cho hắn, hắn cũng không muốn sau khi chết còn là một quỷ chết đói. . .” Chương quý, người lại mắng đuổi tiểu nhị đi rồi hả?” Trà khách nhìn chương quý kinh ngạc không dứt, lạnh lạnh giễu cợt .

“Mắng hắn đi, ai tới hầu bàn? Hơn nữa, người phải đi đâu tìm một tiểu nhị chăm chỉ vừa chịu mắng vừa chịu bị trừng?”

“Ta nào có mắng hắn?” Chương quý bị vu oan. “Ta chỉ lừa hắn, mới vừa rồi hắn đang lên tiếng nói Tể tướng thích trai đẹp thì Đông hộ vệ cũng ở nơi đây mà thôi.”

Ai biết tiểu tử kia dễ lừa thế!

“Việc này. . . Mặc dù không phải Đông hộ vệ, nhưng vừa rồi phó tướng cũng ở đây.” Hắn còn hàn huyên mấy câu với phó tướng.

“Cái... cái gì?” Chương quý cũng ngây dại, trong đầu bay qua tình cảnh cửa hàng bị đóng cửa, không ai tới quán trà.

Ô ô ô. . . . . Hắn không muốn!

## 10. Chương 10

Hắn biết, tình yêu của Tể tướng dành cho nữ vương, nhất định hơn hắn rất nhiều, rất nhiều!!

Nếu không đường đường một đại nam nhân, làm sao bị đồn đãi thích trai đẹp cũng không làm gì? Hắn đoán, có lẽ chủ mưu căn bản là chính Công Tôn Minh Trạch.

Vì đoạn tuyệt sự bức hôn của cha ruột, Công Tôn Minh Trạch thậm chí không tiếc tự hủy danh tiếng, khiến cha mẹ trong thiên hạ đều không dám gả nữ nhi cho hắn, để tránh làm quả phụ, thật là một chiêu tốt tìm đường sống trong cỏi chết!

Lương Tiễn cười khổ lắc đầu, lần này, hắn thật chết tâm rồi.

Trong tấm cung của nữ vương, ý xuân nồng đậm.

“A! Đừng dùng sức như vậy, nơi đó không được.” Tiếng thở dốc vô lực của phái nữ yếu điệu vang vọng ở trong phòng ngủ thật to, khiến người nghe được tim đập rộn lên, đỏ mặt tới mang tai.

“Nơi này không được?” Công Tôn Minh Trạch cười lớn hỏi thăm, chỗ kín phái nam cứng rắn mạnh mẽ xông vào mật huyết từ phía sau, khiến nữ nhân phía dưới run rẩy nhiều hơn, càng thở dốc kiêu mỹ hơn.

Úy Trì Phượng Nhi thở hổn hển, trong miệng chỉ có thể không ngừng tràn ra từng tiếng yêu kiều khó nhịn, không cách nào trả lời vấn đề làm người ta khó có thể nhe răng.

“Thế nào?” Hắn tiếp tục truy hỏi câu trả lời.

Gần đây hắn càng lúc càng cần rõ, thậm chí ngay cả nửa đêm cũng xông vào tấm cung của nàng, lôi kéo nàng triền miên với nàng, hai nàng sáng hôm sau phải đối mặt từng câu hỏi ngây thơ của Tiểu Hoàn ——

“Đừng.” Bỗng dừng, bởi vì một cái đâm vào vừa sâu vừa mạnh của hắn, nàng uốn người, dựa lưng trắng vào hắn trước ngực to của hắn.

Hắn cúi đầu dường như trừng phạt, thỉnh thoảng liếm láp con phượng hoàng máu đỏ đại biểu hoàng tộc sau lưng nàng, thỉnh thoảng cắn nhẹ, răng trắng đều và lưỡi nóng cùng nhau hành hạ giác quan nhạy cảm của nàng.

Nữ nhân đáng đánh này, trong lúc hắn mạnh mẽ sủng ái, còn có thời gian phân thần suy nghĩ chuyện đau khổ không liên quan khác? Là hắn quá mức dung túng nàng, hay là nàng đã thành quen loại triền miên điên cuồng này?

Vậy mà, phản ứng hấp dẫn rồi lại ngượng ngùng của nàng, lại nói cho hắn biết, nàng vẫn không quen sự triền miên đoạt đi tất cả thể lực của nàng.

Cho nên, nàng mất hồn, là bởi vì dung túng của hắn đúng không?

Cho nên, hắn có thể không cần cố chịu đựng dục vọng, có thể bữa bãi, suông sã tứ phía, không hề tiết chế hưởng dụng thân thể của nàng đúng không?

Luật động của hắn bộc phát phóng dâng, phái nam cứng rắn mang theo tinh lực vô hạn vùi vào chỗ sâu nhất của nàng, lại dùng lực hút ra, mạnh mẽ xông lên, cử động.

Một luồng sóng khoái cảm đánh tới, khiến nàng dường như con thuyền giấy bị cuốn trong dòng nước xoáy, bị lực hấp kích liệt hút lấy, không cách nào chạy trốn. . . . Nhưng chỉ có trời mới biết, nàng căn bản cũng không muốn thoát đi, cam tâm tình nguyện tiếp nhận sự kích cuồng này.

Hắn xông vào, mỗi một lần trở về đều động tới thịt non mịn màng trong cơ thể nàng, kích thích quá lớn khiến thịt non đều run rẩy, khiến hoa huyết đỏ tươi, bởi vì sự kích thích này, huyết bí ra nhiều mật dịch hương vị ngọt ngào hơn.

Khi hắn mang theo lực lượng khổng lồ ra vào hoa huyết thì phát ra một từng tiếng giao hợp đặc dĩnh làm người ta đỏ mặt tới mang tai.

“Thích không? Nữ vương của ta.” Hắn tự mình cuồng dã mà cậy mạnh đâm vào chỗ sâu trong thân thể của nàng, giọng nói mang theo tiếng thở dốc cấp tốc khàn khàn, dính sát vào bên tai nàng, nói.

Nàng bởi vì quá kích thích mà khóc khẽ ra tiếng, không hề nghe rõ lời của hắn.

Tuy rằng là như thế, nhưng hắn không buông tha tiếp tục trêu chọc nàng.

“Xin hỏi nữ vương cao quý xinh đẹp, có hài lòng với phục vụ của thần không?” Dùng lưỡi nóng liếm đi nước mắt rơi xuống của nàng, hắn cắn từng chữ từng câu rõ ràng.

Rất tốt, lúc này nàng nghe được rõ ràng! Mà lời nói dường như cương chiều của hắn, cũng khiến hai má phẫn của nàng đỏ lên ^^

“Đừng, đừng nói.” Nàng nằm ở trên giường mềm mại, hai tay đặt trên mặt giường, chịu đựng hắn tác quái ở sau lưng.

Tầng tầng khoái cảm ngưng tụ ở bụng, làm nàng run rẩy, run rẩy nâng mông lên chào đón, khiến cho hắn phải chôn vào sâu hơn, dùng sức hơn.

Lúc này hoa huyết truyền đến từng trận co lại hết sức mất hồn, chỗ sâu hoa huyết thấm ra nhiều nước mê người hơn, khiến cả hai giao hợp dễ dàng hơn, cũng nói cho hắn biết, người phía dưới sắp đạt tới đỉnh cực lạc.

“Nữ vương, nàng thật nhạy cảm.” Hắn cười cợt.

Nghe vậy, nàng xấu hổ không dứt vùi mặt vào trong chăn, vùi hết những tiếng rên rỉ quyến rũ yêu kiều bật ra vào trong cái chăn.

Nhưng hắn vẫn không chấp nhận cư xử như vậy, hắn lui về phía sau ngồi xuống, đưa tay kéo thân thể mềm nhũn của nàng, để nàng dựa lưng vào hắn lần nữa; rồi sau đó dục vọng phái nam tiếp tục vùi sâu vào hoa đạo sắp không chịu nổi quá nhiều vui thích, nhanh chóng cử động.

“A!” Mất đi cái chắn che đây, tiếng yêu kiều liên tiếp tràn ra từ trong miệng nàng không thể tiếp tục cất giấu, chỉ có thể quyến rũ kêu gọi lên căn nguyên dục vọng ở chỗ sâu đáy lòng nam nhân.

## Chương 10.2

Bên tai nghe tiếng thở gấp khêu gợi của nàng, hần gầm nhẹ một tiếng, tăng thêm sức ở thất lưng, mang cho cả hai khoái cảm lớn hơn, đưa nàng lên đỉnh núi hoàn mỹ, còn hần thì vùi sâu vào, giải phóng tất cả tình dục ở trong mật huyết của nàng.

Nàng xụi lơ trên người của hần, không hiểu vì sao mỗi lần hoan ái người ra sức nhiều nhất là hần, kết quả người mệt mỏi không làm được gì lại là nàng.

Êm ái đặt nàng trở về mặt giường, nàng cảm thấy nam nhân phía sau vẫn còn dùng ngón tay ma sát qua lại cái bột phượng hoàng sau lưng nàng.

“Phượng Hoàng, thật giống nàng.” Thanh âm của hần thành linh vang lên, gọi về thần trí uể oải của nàng.

Nàng thanh tú ngáp một cái, buông lỏng thân thể tiến sát vào ngực của hần, cho phép mình ở xa xỉ hưởng thụ nhiệt độ nóng bỏng của hần trước khi trời sáng.

“Tại sao?” Bởi vì cảm giác tồn tại của nàng không đủ sao?

“Không.” Hần cười nhẹ ra tiếng, tiếng cười vang vọng ở bên cạnh tai của nàng, nhưng lại tuyệt không ồn, ngược lại, khiến nàng rất uất ức.

Cảm thấy môi của hần nhẹ nhàng in dấu hôn lên cái bột, nàng cho là hần sẽ không trả lời nàng, nhưng hần lại mở miệng lúc này.

“Bởi vì nàng và Phượng Hoàng giống nhau, cao quý lại cao ngạo, khiến người phàm không dám đến gần.” Nàng khi còn bé, nhỏ nhắn xinh xắn, nào giống dáng vẻ thông minh bây giờ?

Hơn nữa khi cặp mắt phượng kia nheo lại, bộ dáng vô cùng quyến rũ kia, cả họa quốc ương dân Muội Hỉ đời Hạ và Đất Kỷ nhà Thương cũng phải chịu thua.

Nghe vậy, Ủy Trì Phượng Nhi cười ra tiếng. Cao ngạo đến khiến người phàm không dám đến gần? Như vậy hiện tại nam nhân này đang làm cái gì?

Không muốn bàn về vấn đề này với hần nữa, nhưng đã tiêu mất hơn phân nửa buồn ngủ, Ủy Trì Phượng Nhi liền nói đến “chuyện cười” gần đây nàng nghe được với Công Tôn Minh Trạch.

“Ta nghe Tiểu Hoàn nói, chàng thích trai đẹp?” Nàng xoay người, nhìn vào tròng mắt xanh đậm của hần, kiên trì muốn xem thái độ của hần.

Chuyện bị nàng xưng là “chuyện cười” này, không hề phóng đại. Nam nhân hàng đêm quấn nàng không thả, cư nhiên chỉ thích nam tử, không thương nữ nhân, chẳng lẽ hần triển miên hàng đêm với nàng, đều là nàng đang nằm mộng?

Thái độ của Công Tôn Minh Trạch không thay đổi, vẫn là một dáng vẻ thỏa mãn, động tác chạm vào phía sau lưng nàng cũng không có chậm lại.

“Nàng cứ nói đi?” Hần hỏi ngược lại nàng. Nếu như nàng dám chất vấn giới tính của hần, hần có thể bảo đảm, hần sẽ cho nàng một “Trải qua” trọn đời khó quên.

“Đây chính là phương pháp chàng khiến nữ nhân trong thiên hạ đều không dám gả cho chàng?” Nhìn về mặt hần, tám chín phần mười.

“Không phải nàng cũng cho là biện pháp này rất hữu dụng sao?”

Hôm nay trên dưới cả nước, thậm chí ngay cả người của Thịnh vương triều cũng biết Công Tôn Minh Trạch hần chỉ thích nam tử, không thương nữ nhân.

Hiện tại, hần có thể nói là tiếng xấu lan xa, trong Hoa Triều quốc không có nhà nào nguyện ý gả nữ nhi cho hần; mà những người vốn muốn đưa nữ nhi vào Phủ Tể Tướng làm thê tử, thị thiếp, sung nô cho hần, rồi

rít thay đổi chủ ý đưa một đồng lớn nam nhân, và đồng tử vào Tể Tướng Phủ, lão Tể tướng giận đến đuổi tất cả nam nhân và đồng tử cùng với “Chủ nhân” của bọn họ ra khỏi Phủ Tể Tướng.

Cho nên Công Tôn Minh Trạch liền thuận nước đẩy thuyền bị đuổi ra phủ Tể Tướng, dọn vào phủ trách trước đây không lâu nữ vương ban cho hắn, mặc dù thời gian hắn ở lại trong hoàng cung, còn dài hơn thời gian hắn ở trong phủ — ban ngày phụ trợ nữ vương xử lý chính vụ, buổi tối thì làm ấm giường cho nữ vương.

Suy nghĩ một chút, hắn thật đúng là bận!

“Vì ta, đáng giá không?” Cúi như bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, cũng không sao?

“Trừ nàng ra, không có ai đáng giá ta làm như vậy.” Trong mắt màu lam có nghiêm túc và xác thực không thể sai lầm.

“Cúi như, quan hệ của chúng ta vĩnh viễn cũng không thể công khai; cúi như, chúng ta không thể sinh con. . . . Như vậy, vẫn đáng giá sao?” Nàng hỏi tới.

“Nàng vì ta, không thể có con, không thể quang minh chính đại trở thành vợ của ta, như vậy, nàng cho là đáng giá không?” Hắn ném tất cả vấn đề lại cho nàng. Tâm ý của hắn, nàng sớm biết, không phải sao?

“Đáng giá.” Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Phượng Nhi, Công Tôn Tể tướng vì nàng, cả đời không cưới; Công Tôn Minh Trạch ta, nhận nàng là thê tử duy nhất kiếp này của ta, trời đất làm chứng.” Lấy mấy sợi tóc của nhau, quấn thành một đồng tâm kết[1].

“Kết làm vợ chồng son, cả đời không xa rời.”

“Ta chờ đợi kiếp sau có thể chân chân chính chính trở thành vợ chồng với chàng, cả đời nắm tay làm bạn.” Nàng nắm chặt đồng tâm kết, vùi mặt vào gáy của hắn, nước mắt ghen ngào nói.

Cả đời này, bọn họ có quá nhiều gánh nặng, chỉ có thể lén lén lút lút yêu nhau.

Không cách nào kết làm vợ chồng theo tâm ý; chỉ mong kiếp sau, tất cả ngăn trở đều không còn, để cho bọn họ có thể chân chân chính chính vĩnh viễn nắm tay không chia lìa.

“Được, vậy chúng ta ước định, tương lai sau khi chết ai cũng không được uống canh vong tình của Mạnh bà, được không?” Giữ lại tất cả tình ý đến đời sau, hắn nhất định sẽ giữ vững hứa hẹn này.

“Được! Ai cũng không được uống.” Nàng sẽ không quên mình yêu hắn cỡ nào, cũng không muốn quên tất cả khi bọn họ yêu nhau.

Kiếp sau, bọn họ sẽ yêu nhau lần nữa. . . . Kiếp sau. . . .

~

## 11. Chương 11: Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Đông hộ vệ

“Tiểu Hoàn, người lui ra trước.” Ủy Trì Phượng Nhi nhẹ giọng phân phó, một đôi con người rưng rưng nhìn thẳng Công Tôn Minh Trạch, chưa từng dời đi.

Mặc dù không hiểu, nhưng Tiểu Hoàn vẫn nghe lệnh thối lui, để lại một đôi nam nữ thâm tình nhìn nhau.

Mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ, một nam tử cao lớn đứng nghiêm ở ngoài cửa dưới một cây đại thụ, xa xa, dùng hai mắt cần nuốt bóng dáng của nàng.

Nữ tử hắn nhớ nhung thật lâu. . . . Như bị chuyển chú trong mắt hắn thôi miên, Tiểu Hoàn không có cách nào dời đi tầm mắt, chỉ có thể cách một khoảng cách nhìn thẳng hắn.

Tâm động, mắt đi vũng vàng thường ngày, nàng không thể tiếp tục lừa gạt mình, nói mình tuyệt không lo lắng nam nhân lạnh lùng này.

Hắn đã sớm chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng của nàng, cho nên, khi nàng biết Tể tướng bị Triều Vương gia đuổi bắt thì mặc dù nàng cũng lo lắng cho Tể tướng, nhưng càng lo lắng cho hắn hơn. . . .

Hôm nay thấy hắn bình an vô sự trở lại, nàng cư nhiên không có dũng khí tiến lên làm ra chuyện đẩy lòng mình vẫn muốn làm —— ôm lấy hắn thật chặt.

Nàng chưa từng có cảm giác không biết làm sao đối với bất kỳ một nam nhân nào như vậy.

Đột nhiên, hắn có động tác, thỉnh thoảng tiến lên kéo nàng đang đứng tại chỗ vào trong ngực, dẫn nàng rời đi tẩm cung của nữ vương, thậm chí dẫn nàng ra khỏi hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, đi tới một trên một tầng lầu bỏ hoang lâu ngày.

Lầu này còn cao hơn nóc cung điện hoàng cung, nhưng nàng lại không có run rẩy không kềm chế được, ngược lại đưa tay ôm chặt nam tử trước mắt, vùi mặt vào trước ngực của hắn, lắng nghe những nhịp tim mạnh mẽ.

Nhiệt độ nóng bỏng của phái nam vây quanh nàng, cho dù bọn họ không có mở miệng nói chuyện, nhưng nàng lại cho là thế này còn đã động lòng của nàng hơn lời ngon tiếng ngọt. . . . Từ sức lực hắn ôm chặt nàng, nàng có thể cho là hắn có tình ý giống với nàng không?

“Người. . . . Khỏe không?” Nàng run giọng mở miệng, đầu ngón tay nắm chặt áo của hắn, không phát hiện nước mắt nhớ nhung đã sớm chảy xuống gương mặt.

Hắn không có mở miệng, chỉ lặng lẽ giương ngón tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, môi mỏng thận trọng mà dịu dàng hôn nàng, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Biết rất rõ không nên, biết rất rõ không cho phép, nhưng Tiểu Hoàn vẫn không có cách khiến mình đẩy hắn ra, để mình và hắn làm chuyện không hợp lẽ.

Dùng tay nhỏ bé có nốt chai nhỏ do phục vụ nữ vương lâu ngày để sờ mặt hắn, nhẹ phát qua vết sẹo chẳng biết có trên mặt hắn lúc nào, quyến luyến lại trêu mếu sờ qua lại.

Nụ hôn của hắn, càng cuồng nhiệt hơn, như muốn đốt cháy hai người.

Lần này, nàng rõ ràng cảm nhận được, hắn cũng không phải là một nam nhân hay dùng ngôn ngữ biểu đạt ý của mình, mà là quen lấy hành động biểu đạt cảm thụ cùng với tình cảm trong lòng.

Lưỡi của hắn càn rỡ chiếm đoạt hương vị ngọt ngào ở trong miệng của nàng, không buông tha mỗi một tác thịt mềm trong miệng đỏ; bàn tay thì khê vuốt trên lưng của nàng, nhu tình nhẹ nhàng không cần nói cũng biết.

Cả người Tiểu Hoàn nóng hừng hực khê rên ra tiếng, nhạy cảm cảm thấy trên bụng có một vật cứng đụng vào nàng, đang rục rịch ngóc đầu dậy muốn làm ra chuyện gì đó với nàng ——

Nữ vương cho là nàng không biết chuyện tình giữa nam nữ, nhưng nàng đã ra đời và sống thật nhiều năm ở Câu Lan viện (nơi hát múa và diễn kịch thời), còn sớm hiểu rõ những chuyện này là gì hơn cả nữ vương.

Mà nàng, cũng không bài xích.

Nhưng, nhưng hắn lại đẩy nàng ra sau một giây, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu trượt xuống từ trên trán hắn, ngưng tụ ở cái cằm cương nghị, nàng giơ tay lên muốn lau cho hắn, lại bị một tay của hắn nắm lấy.

“Không thể.” thanh âm Đông Tân Viễn khàn khàn vô cùng.

“Tại sao?” Tiểu Hoàn lại hiển nhiên không rõ vì sao hắn phải đẩy nàng ra, hơn nữa ngăn cản nàng lau mồ hôi cho hắn.

“Ta không muốn mình muốn nàng ở chỗ này.” dục vọng ngập trời trong cơ thể đang gọi ồn ào, thúc giục hắn chiếm lấy nàng; vậy mà, hắn không cho phép mình muốn nàng ở loại địa phương này, cũng không cho phép mình chiếm lấy thân thể trong sạch của nàng trước khi thành thân.

“Ta không ngại. . .” Tiểu Hoàn nhỏ nhẹ nói, không biết lời nói vô tâm này lại ép một đại nam nhân đến điên khùng.

Hít sâu một cái, đề thú tính đầy xoang xuống, hắn chỉ ôm nàng, nhưng không có làm ra chuyện gì tiến sâu hơn một bước với nàng. “Ta để ý.”

Hắn vùi mặt vào cổ của nàng nói, trong hơi thở đều là hương thơm của nàng, khàn khàn nói cho nàng biết, hắn thương tiếc nàng.

Mặc dù đau lòng vì hắn đè nén, nhưng càng cao hứng vì hắn dịu dàng với nàng, nàng nhắm mắt lại, chuyên tâm hưởng thụ nhu tình không tiếng động của hắn.

Đêm càng lúc càng sâu, nhưng hai người tuyệt không quan tâm, ôm nhau đến trời sáng.

Hết trọn bộ.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-vuong-cua-te-tuong>*